

www.burmeseclassic.com

သစ္စာပွန်စာပေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

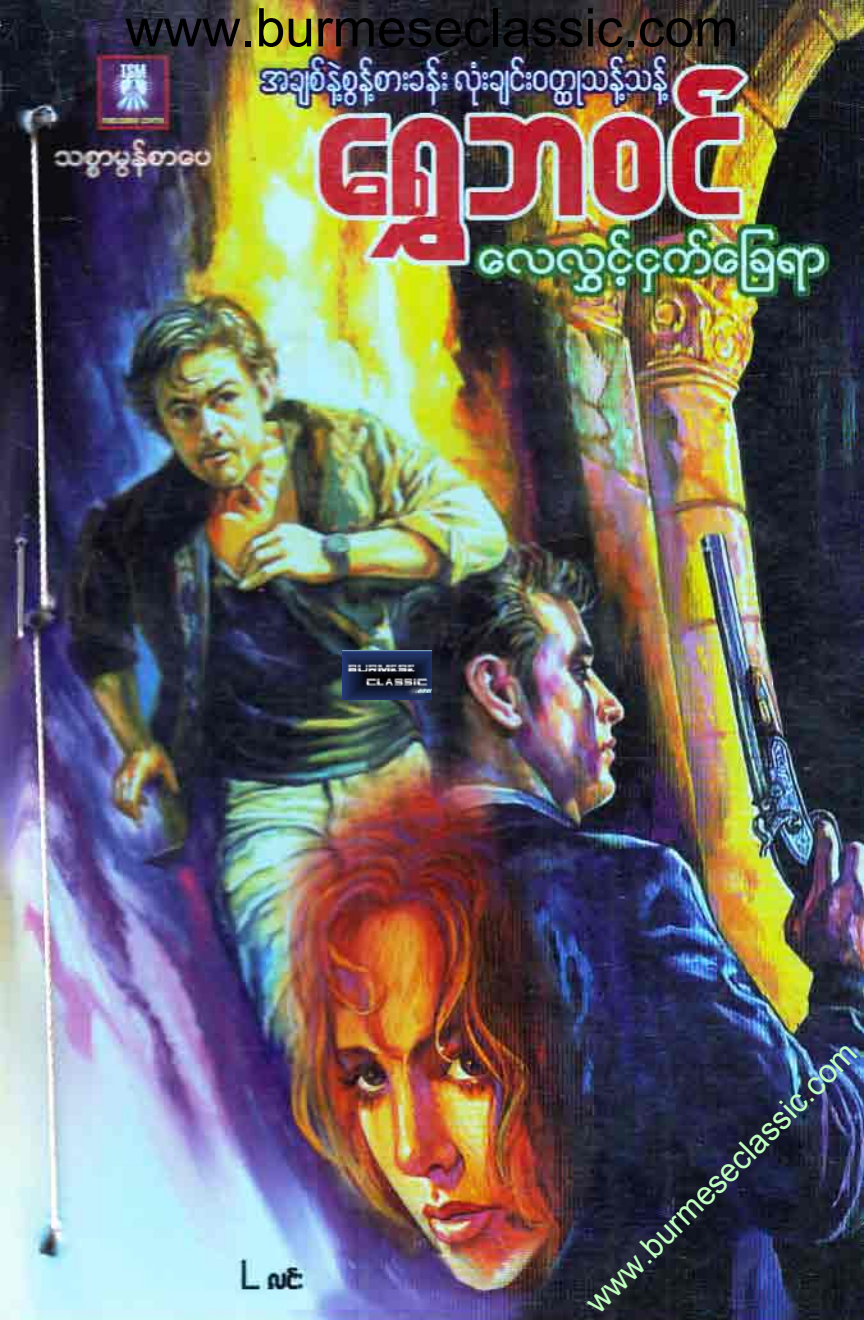
ရွှေဘဝင်

လေလွင့်မှတ်ခြေရာ

BURMESE CLASSIC

L ၈၉

www.burmeseclassic.com

ရွှေဘဝင်္ဂါ

လေလွင့်ငှက်ခြေရာ
(အချစ်နှင့် စွန့်စားသုံးစွဲချင်းတူညီသော)

သက္ကရာဇ် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၃၂) ရက်နေ့၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ရက်စွဲ - ၀၀ - ၅၄၁၄၂၁

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၀၀၀၀ အကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာနံပါတ် - (၁၀၀) တျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (ဖ-၂၂၄၀)၊
အမှတ် (၃၀)၊ မလ္လာတန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ ဟောမွှေး
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၀၀၄၂)၊
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
ဟောမွှေးလမ်း၊ ဟောမွှေးကြီး (က+၁) ရပ်ကွက်၊
ဟောမွှေးမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - L လင်း
- ကွန်ပျူတာ - ယန်အိစ်
- ဖြန့်ချိရေး - ထူးထူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဆောင် - တိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်
လေလွင့်ငှက်ခြေရာ/ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၂၇-၈၁၊ ၀၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) လေလွင့်ငှက်ခြေရာ

လွတ်လပ်ခြင်းနှင့်လွတ်မြောက်မှု

လူဆိုတာ လွတ်လပ်ခြင်းအတွက် ရှင်သန်နေမှ လူတာဝန်ကြီးက အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံတာလို့ နန်းနန်းယုံကြည်သက်ဝင်ထားသည်။ နန်းနန်းဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်စနိုးနှင့်ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပြီး... အမည်အပြည့်အစုံမှာ နန်းနန်းရတီဦးပင်ဖြစ်သည်။

နန်းနန်းတွင် မိဘတွေမရှိကြတော့ပါ။ ဖခင်ကြီးရော မိခင်ကြီးပါ နန်းနန်းအသက် (၁၀) နှစ်အရွယ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားပါပြီ...။ နန်းနန်းဘဝကို မိဘနှစ်ပါးမရှိကတည်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သူက အစ်ကိုကြီး ရွှန်နောင်ဦးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုကြီး ရွှန်နောင်ဦးမှာ အမေရိကားတွင် စီးပွားရေးပါရဂူဘွဲ့ယူပြီး မြန်မာပြည်တွင် အကြီးမားဆုံးစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့တွင် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပြီး ထိပ်တန်းချမ်းသာကြွယ်ဝသူစာရင်းတွင် ပါဝင်နေသူဖြစ်၏။

နန်းနန်းနှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူကြား အကြီးမားဆုံးသဘောထား ကွာခြားချက်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ပကာသနကိုရုံမင်ပြီး လူ့ဘဝကြီးကို နေ့ဂုဏ်တွေ၊ ငွေကြေးတွေနှင့်တိုင်းတာနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ နန်းနန်းကတော့ ရှင်းသည်။ လူ့လောကကြီးမှာ လူ့ဟာလူပင်ဖြစ်သည်။ လူတွေကြားထဲမှာ ဘဝအနိမ့်အမြင့်တွေ မတူညီခြားနားခြင်းဆိုတာ မျက်မှန်စိမ်းတပ်ထားသူတွေအတွက် ပင်ဖြစ်သည်။

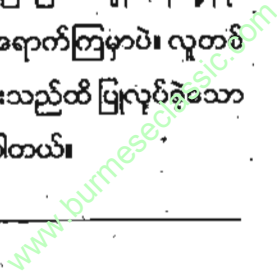
နန်းနန်းမှတ်မိသည်။ နန်းနန်းကိုအစ်ကိုကြီးက သူတုန်းကလိုပင် လူကုံထံတွေတက်တဲ့ ကျောင်းကြီးတွေမှာ တက်ခိုင်းသည်ကို နန်းနန်းက ထိုစဉ်ကတည်းက ဆန့်ကျင်သူ..... နန်းနန်းကို ချော့တစ်မျိုး၊ ခြောက်တစ်လှည့် နှင့် သူတက်စေချင်သော ကျောင်းကို တက်ခိုင်းဖို့ ကြိုးစားကြပေမဲ့..... သိတယ် မဟုတ်လား အခန်းထဲကလုံးဝမထွက်ဘဲ အစာငတ်ခံပြလိုက်တော့ နောက်ဆုံးအားပြတ်ပြီး ခေးရုံပို့ရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်တော့မှပဲ သူ့ဘက်က အလျော့ပေးတယ်။ လျော့ပေးတယ်ဆိုပေမယ့် လုံးဝလိုက် လျော့တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှ ကျောင်းတက်ရမှာဖြစ်တယ်။ နန်းနန်းအတွက် ဒါတွေကိစ္စ မရှိပါဘူး။ နိုင်ငံတော်မှ ထုတ်ပြန်ထားသော ဥပဒေတွေတောင် မလိုအပ်တော့ဘူး။ ပြည်သူ လူထုနဲ့ ကိုက်ညီမှုမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ပြုပြင်ရသေးတာပဲ...။ သူတို့

ဥပဒေကဘာမှိုလဲ... အဓိကအရေးကြီးတာ နန်းနန်းတက်ချင်တဲ့ ကျောင်းကို တက်ခွင့်ရရေးပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတက်၊ ကျောင်းဆင်း အိမ်ကကားကြီးနဲ့ သွားရပြီ။ ပြန်ရတဲ့ရက်ကြီးကို ဘဝင်မကျပေမယ့်၊ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးလျော့ချပြီး ကားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ စောဒကမတက်ခဲ့တာကလည်း ဂေတာသည်းခံခြင်းပင်ဖြစ်၏။ နန်းနန်းတို့ရပ်ကွက်နဲ့ ဆို ကားလမ်းကြီးတစ်ရပ်ခြားတာကို ကားနဲ့အသွားအလာလုပ်ရတာ ရှက်မိတယ်။

အစ်ကိုကြီးခွန်နောင်ဦးအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာလို့မှတ်နေခဲ့ပြီး ပကာသနရဲ့ဂုဏ်ဖြစ်ကို ရုံမင်သူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်နေမှာပေါ့။ နန်းနန်းကတော့ လူ့လောကအပြင်ဘက်ကို ရောက်နေကြသူတွေပဲထင်မိတယ်။

နန်းနန်းတို့မောင်နှမကြားတွင် မတူညီကွဲပြားမှုတွေက အရမ်းတိုများပြားနေသလို စိတ်ဓာတ်ချင်းကလည်း အဖြူနှင့်အမည်းလို့ပင်ဆိုရမည်။ နန်းနန်းအမုန်းဆုံးနှင့်အရွံဆုံးကတော့ လူလူချင်း၊ ခွဲခြားဆက်ဆံရေးပင်ဖြစ်သည်။ ငါဘာကောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်လို့နိဂုံးချုပ်ရပြီဆိုရင် မြေကြီးထဲနှင့် မီးစက်ထဲပဲရောက်ကြမှာပဲ။ လူတစ်ယောက်ဘဝအတွက် မွေးသည်မှ သေဆုံးသည်ထိ ပြုလုပ်ခဲ့သော တုသိုလ်၊ အကုသိုလ်သည်သာ အရေးကြီးပါတယ်။

အင်း... တစ်ခုသော မတူညီမှုကြီးကတော့ အစ်ကိုကြီးနှင့် နန်းနန်းကြားမှာ ကိုးကွယ်မှု ဘာသာရေးပင်ဖြစ်သည်။ နန်းနန်းတို့ မိဘတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ၊ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပဲ ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြတာ။ မိဘတွေဆုံးပါးသွားပြီးတော့မှ အစ်ကိုကြီး ဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ပြောင်းလဲကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်း ပြချက်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့မရှိပါဘူး။ ပြရာအကြောင်းတစ်ခုပဲရှိ တယ်။ သူ့နဲ့အမေရိကန်မှာ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ မေရီဆိုသော အမျိုးသမီး ကြောင့်ပင်ဖြစ်မည်။ မေရီမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦးလေ။

နန်းနန်း ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတိုက်အခံမလုပ်ချင် ပါဘူး။ သူယုံကြည်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိသလို နန်းနန်းယုံကြည်ရာကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိ တယ်။ ဒါကိုအတင်းအဓိကကြီးသိမ်းသွင်းယူလို့တော့မရဘူး။ ဒီသဘော ထားကို ပြင်းထန်ဆုံး ဆန့်ကျင်ထားတာမို့ အစ်ကိုကြီး မတားမြစ်ရဲပါ ဘူး။ နန်းနန်းငယ်စဉ်ကတော့ သူ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရောက်နေပေ မဲ့။ အစ်ကိုကြီး နန်းနန်းကို သူ့များအစ်ကိုတွေလို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ရသူ တော့မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးကျန်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးပေါ်မှာ အသင့်တိုင် ပြီးကျောင်းတက်ခဲ့သူပါ။

နန်းနန်းမိဘတွေဆုံးပါးသွားပြီး (၁)နှစ်လောက်မှာပဲအစ်ကို

ကြီးအမေရိကန်မှာ ကျောင်းသွားပြီးတက်သဖြင့် နန်းနန်းနှင့်မောင်နှမ ဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလောက်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိပ်မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ အိမ်မှာအတူနေချိန်တောင် စကားပြောဖြစ်ချင်မှပြောခဲ့ကြတာ...။ နန်းနန်း (၁၀)တန်းနှစ်စပြီး တက်ချိန်ရောက်တော့မှ အမေရိကန်ကနေ ပြန်ရောက်လာပြီး ဟိုကျောင်းတက်ရမယ်၊ ဒီကျောင်းတက်ရမယ်ဆို ကာ ငိုကာချွဲပြီး ပြောလာတာကြောင့် နန်းနန်းဆန္ဒပြခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

ခုလည်း ကျောင်းကို ကားနဲ့မတက်ချင်တာကြောင့် အကြံ ထုတ်နေတာတော့ ကြာပြီ။ လက်တွေ့အကောင်အထည်မဖော်နိုင် သေး။

“နန်းနန်း”

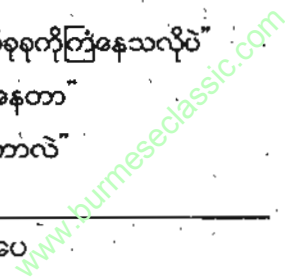
“ဟင်... အင်ကြင်းစိုင် လာလေ”

ကျောင်းမှနုစားဆင်းချိန် ကျောင်းရှေ့ရေပင်ကြီးအောက် တွင် ထိုင်ကာ ကားနှင့်ကျောင်းမတက်ရအောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆို တာကို တွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“နန်းနန်း... နင့်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြံနေသလိုပဲ”

“ကြံနေသလိုပဲ မဟုတ်ဘူး ကြံနေတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဘာတွေကြံနေတာလဲ”

“ဒီလိုအင်ကြင်းရ”

နန်းနန်းအိမ်ကကားနှင့်ကျောင်းမတက်ချင်တာကိုအင်ကြင်းနိုင်
ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“နင်ကဒရိုင်ဘာကြီးကိုစည်းရုံးကြည့်ပါလား”

“No... No... စည်းရုံးဖို့မပြောနဲ့စကားတောင်ဟလိုမရဘူး။
အစ်ကိုကြီးကိုသူတို့အားလုံးကကြောက်တာမှမျက်နှာတောင်စေ့စေ့
မကြည့်ရဲကြဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ငါပြောတာထက်တောင်ပိုဦးမယ်၊ ဒါကလည်းရှင်းပါတယ်၊
အလုပ်သမားတိုင်းကိုယ့်အလုပ်ရှင်ပြုစုမယ့်အလုပ်မျိုးမလုပ်လိုကြ
ဘူးမဟုတ်လား”

“နန်းနန်းရယ် ခေတ်ကြီးကပြောင်းလဲနေပါပြီ၊ ကျွန်နဲ့သခင်
ဆိုတာရာစုများစွာကျွန်ခွဲပါပြီ”

“အေး... လူတွေက ကျွန်ဆိုတာကိုမပျောက်သေးသလို
ငါ့အစ်ကိုကြီးလိုသခင်လုပ်ချင်တဲ့လူတွေရှိနေသေးတယ်ဟ၊ ဒါတွေထား
လိုက်ပါ၊ ငါဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာအကြံပေးပါဦး”

“နင်မစီးဘူးလို့ငြင်းလိုက်ပေါ့”

“ဘာမဟုတ်တာလေးကိုငြင်းနေလို့မဖြစ်ဘူးအင်ကြင်း”

“ဘာလို့”

“ငါ့မှာ ရှေ့ဆက်ပြီး အစ်ကိုကြီးကိုဆန့်ကျင်ရမယ့်ဟာတွေ
ကအများကြီးရှိနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မငြင်းဘဲနဲ့ အဆင်ပြေမယ့်
နည်းကိုစဉ်းစားနေတာ”

“ဟင်... ဟုတ်ပြီ”

“ဘာလဲဟ”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

အင်ကြင်းနိုင်းလှမ်းပြန်ပြန်လိုက်သောသူ့မှာကျောင်းတွင်ခပ်ဆိုးဆိုး
ခပ်ပေပေဖိုးတာဝင်ဖြစ်သည်။

“ဖိုးတာလေးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုအကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

“ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းရမှာလဲ”

“ငါပြောတာကိုသေသေချာချာနားထောင်...”

အင်ကြင်းနိုင်း... သူ့အကြံအစည်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“အဲမဆိုးဘူး၊ ဒါဆိုဖိုးတာကို စည်းရုံးရမှာပေါ့”

“ဒါကတော့နင့်ပေါ်မှာပဲမူတည်တယ်”

“ကြီးစားရမှာပေါ့... ကြီးစားဆိုရသွားပြီကြီးစားတာကောင်းမယ်”

နန်းနန်းတိုင်နေရာမှထပြီး သွားဖို့ပြင်လိုက်သောအခါ...

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲနန်းနန်း”

“ဖိုးတာဆိုကို”

“အယ်... ခုချက်ချင်းကြီး”

“ငါ့ကိစ္စက အချိန်ဆိုင်းလို့မကောင်းဘူး”

“ငါ့ဖါလိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“ရတယ် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်”

အင်ကြင်းခိုင်ကိုထားခဲ့ပြီး နန်းနန်းကျောင်းထဲဘက်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးတာနှင့်နန်းနန်းတို့က အတန်းတူပေမဲ့ အခန်းကတော့ မတူကြပါ။ နန်းနန်းက (A) ခန်း ဖိုးတာက (G) ခန်းမှာဖြစ်သည်။ နန်းနန်း... ဖိုးတာတို့ (G) ခန်းရေကန်ရောက်တော့ ဖိုးတာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှာ မုန့်စားဆင်းချိန်မို့ အတန်းအပြင်ဘက်တွင် ရှိနေကြသည်။

“ဖိုးတာ”

“အဲ... နန်းနန်း...”

(၅) တန်းကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားဘဝထဲမှ တစ်ကျောင်းတည်းတက်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်တာကြောင့် ခင်ခင်မင်မင် မရှိခဲ့ကြပေမဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးတော့မဟုတ်ကြပါ။

“ငါ့အတွက် ဒီနေ့ဟာ အရမ်းကိုထူးခြားတဲ့နေ့ပဲ.. ကဲဆို..

ဘာကိုစွဲ”

“နှင့်ဆီက အကူအညီတစ်ခုလောက်တောင်းချင်လို့”

“ဘာလဲ... နင့်ကိုလိုက်ပြီး ကပ်နေတဲ့ဇော်ကြီးတို့ကို ရှင်းခိုင်း

မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာခိုင်းချင်လို့လဲပြော”

“ငါ့ကိုကျောင်းထိလိုက်ပြီး ပို့ပေးနေတဲ့ကားကို နောက်လိုက်မပို့ရဲအောင် လုပ်ပေးဖို့ပါ”

“ဟေ... ”

နန်းနန်း စကားကြောင့် ဖိုးတာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် နန်းနန်းတို့ကြည့်နေလိုက်သည်။

“နန်းနန်း... နင်ငါ့ကို နောက်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

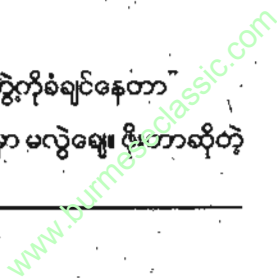
“ဒါနောက်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိစ္စကိုကူညီရင် နင့်အတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ့ကိုကြေးစားလာပြီး ငှားတာပေါ့”

“ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ရတယ်.. ငါက ကြေးစားလူမိုက်ဘွဲ့ကိုခံချင်နေတာ”

အင်ကြင်းခိုင်ပြောခဲ့သောစကားမှာ မလွဲချေ။ ဖိုးတာဆိုတဲ့

ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို ကြေးစားလှ မိုက်ရှူးရှူးသွပ်နေသူ။

“အလုပ်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီ... ကြေးစကားပြောကြရအောင်”

“နင်ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“တစ်သောင်း... ကိစ္စမပြီးခင် စရန်ငါးထောင်၊ ကိစ္စ ပြီးတာနဲ့ ကျန်တာကို အကုန်ပေးရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပြီ... မနက်ဖြန်နင့်ကို စရန်အရင်ပေးမယ်၊ တကယ် လို့မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်ရော...”

“နင့်မိုက်ဆံကို တစ်ပြားမှ မလျှော့စေရဘူး၊ ဖိုးတာတို့ သမိုင်း ကြောင်းမှာ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

ဖိုးတာ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်ကို ကြေးစားလှမိုက်ကြီး ဒီဇိုင်း ဖြင့်ပြောဆိုနေတာဟာ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလှသည်။

“တစ်ခုတော့ နင့်ကိုကြိုပြီးပြောထားမယ်၊ ငါကြည့်ဘူးတဲ့ ကြေးစားလှမိုက်ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြေးစားတွေက သစ္စာ ရှိတယ်၊ သူတို့ကိစ္စကို သူတို့နှုတ်လုပ်တယ်...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဖိုးတာ အသံပြုကြီးနှင့်ရယ်လိုက်တာကြောင့် အတန်းအပြင် ဘက်ကို နန်းနန်းလှည့်ကြည့်ပြီးမှ...

“နင့်အသံပြုကြီးနဲ့ မရယ်နဲ့လေ”

“နင်ပြောတဲ့စကားကို သဘောကျလို့ပါ၊ ဖိုးတာ ရာဖီဝင်ကို နင် မဖတ်ကြည့်ဖူးနဲ့တူတယ်၊ ဟဲ့...ဟဲ့...”

ဖိုးတာအကြောင်းကို နန်းနန်းဘာမှ မထိသလို စိတ်လည်း မဝင်စား၊ ရက်စွတောင် မလွှဲသာ မရှောင်သာလို့ ဆက်ဆံရတာ၊ အတန်းအစား ရွဲခြားတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိုးတာဆိုတဲ့လူကို သူ့ ပုံစံကြောင့် အမြင်ကတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းစာနဲ့ယဉ်ကျေးမှုပေါ် မှာ ရှိနေရမယ်ဆိုတာကို ဆန့်ကျင်ပြီး လူဆိုး လူမိုက်စိတ်ဝင်နေခြင်း ဟာ ကောင်းသော အလားအလာမဟုတ်... ဒါကလည်း မိသားစုရိုးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ဖြစ်တတ်သော သဘာဝတစ်ခုပင်ဖြစ်မည်။ ဖိုးတာ ဇခင်က ကြက်သမား၊ လောင်းကစားသမား... မိခင်ကျတော့ လည်းလောင်းကစားနှင့်မကင်းသူ...၊ နေထိုင်သောပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း စရိုက်ပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရန်ပွဲတွေ၊ ရိုက်ပွဲတွေနှင့် ကျင်လည်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဖိုးတာတို့ မိသားစု အဓိကစီးပွားရေးက အရက်ပုန်းရောင်းစားကြတာ၊ ဒီလိုအခြေအနေ မျိုးမှာ ဖိုးတာလူမိုက်စိတ်ဝင်တာဟာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။

ဒါဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော လောကဓမ္မတာပင် မဟုတ်

လာ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ပညာဉာဏ်နည်းပါးကြသူတွေကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းလည်းပါမည်။

နန်းနန်းနှင့်အတန်းတူ တစ်ခန်းတည်းတက်သော မေမွန်ပြောစူးသောစကားလေးကို ပြန်ပြီးကြားယောင်မိသည်။

“နန်းနန်းရယ်... ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်က မလွယ်ဘူး။ သူ့ကြမ်းရင်ကိုယ်ကပြန်ပြီး ကြမ်းနိုင်မှဖြစ်တာ။ နို့ဖို့ဆိုရင် မလွယ်ဘူးဟာ၊ ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ရတာပေါ့ဟယ်”

မေမွန်ပြောသောစကားလေးမှာ ဟုတ်သလိုရှိခဲ့ပေမဲ့ မိမိဂုဏ်သိက္ခာတရားကို မိမိကိုယ်တိုင် ထိန်းချုပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူများမကောင်းတိုင်း ကိုယ်ကလိုက်ပြီးမကောင်းရင် ကိုယ်လည်းမကောင်းတဲ့သူဖြစ်မည့် ကိန်းကိုဆိုက်ပြီလေ။ ထိုစကားကိုတော့ နန်းနန်း... မေမွန်ကိုမပြောခဲ့ပါဘူး။ ပြောလည်း မေမွန်နားဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

“စိတ်ချပြီးသာ ပြန်သွားပါ နန်းနန်း။ နင်ခိုင်းတယ်ဆိုတာကို ဝါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိစေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ”

နန်းနန်း အလုပ်စကားပြောဆိုပြီးဖြစ်တာကြောင့် အပြင်ဘက်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မနက်ဖြန် ဝိုးတာကို သူ့ငွေ ၅၀၀၀ ယေဖို့ကိစ္စအတွက်ကတော့ သိပ်ပြီးအခက်အခဲမရှိ။ နန်းနန်း ကျောင်းစရိတ်

နှင့်မှန်စိုးငွေတွေကို နန်းနန်း ဘဏ်တိုးနှင့် တစ်လတစ်လ သိန်းချို့ပြီး ခို့နေတာ။ ဒါတွေကိုမိဘတွေကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မိသားစုရှေ့နေကြီး ဦးသာလွန်မှ တိုက်ရိုက်စီစဉ်ပေးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦး ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ နန်းနန်းမသိ။ သိစရာလည်း မလိုပေ။ နန်းနန်း မိဘတွေက နန်းနန်းအတွက် ဘာတွေစီစဉ်ခဲ့တယ်။ အမွေတွေ ဘယ်လောက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း နန်းနန်း ဘာတစ်ခုမှမသိ။ ငယ်ရွယ်သူဖို့လွတ်လပ်ခြင်းပေါ်မှာပဲ ခုံမင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦးသည် ညီမလေးအတွက်ဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှဝယ်ပေးခဲ့သူမဟုတ်။ သူ့ဘဝတွင် ညီမဆိုတာကို ခေါင်းထိမှာ ထည့်ထားသူမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းနန်း၏ လွတ်လပ်မှုတွေ ပေါ်မှာတော့ ထားမြင်ချုပ်ချယ်တတ်သည်။ မိဘတွေမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ အရမ်းကို ချစ်ခင်ကြဖို့ကောင်းပေမဲ့ နန်းနန်းကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုကြီးကို သံယောဇဉ်ကင်းနေ သလိုပင်။

အခန်း ၂၀၂

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းကို ခြိမ်းခြောက်စာပို့လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျော်အောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... ဒီမှာပါ”

“ပြစ်မိ”

နန်းနန်းကို ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြီးလုပ်နေသော အရိုင်းဘာ ကျော်အောင်နှင့် အစ်ကိုကြီး ဧည့်ခန်းတွင် စကားပြောနေကြတာကို အခန်းထဲမှ နန်းနန်း ကြားနေရသည်။

ဦးကျော်အောင်

ခင်ဗျား သိစေရန် ဒီစာကိုရေးလိုက်ပါတယ်။

ခင်ဗျား ကားကို ကျွပ်တို့လမ်းကနေ ဖြတ်သွား နေတာကိုရပ်ပါ။ ခင်ဗျားကားကြောင့် ကျွပ်တို့လမ်းပျက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေလည်း ခင်ဗျားကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်စရာ ဖြစ်နေလို့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးသတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါကိုမှ ဆက်ပြီး တိုးရင် ကျွပ်တို့အဆိုးမဆိုနဲ့... ဒါပဲ။

ကျောင်းသားများ

“ဟင်...”

ခွန်နောင်ဦး စာကိုဖတ်ပြီး စကားပြော တွေဝေသွားသည်။ ပြီးတော့မှ...

“ဒီစာကို ဘယ်သူလာပြီးပေးတာလဲ”

“မသိဘူး ဆရာ၊ နန်းနန်းကို ကျောင်းသွားပြီး အကြံ အပြန် ကားထဲမှာတွေ့ခဲ့တာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားမယ်”

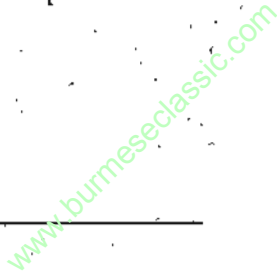
“ဟာ... ဆရာ စဉ်းစားပါဦး၊ ခုပြုသနာက ကျောင်းသားတွေ နဲ့သက်ဆိုင်နေတာနော်၊ တောကြာ ဆန္ဒပြတာတွေ ဘာတွေလုပ်လာရင် ရှုပ်ကုန်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ကျောင်းကို သွားရတဲ့နေရာက ရပ်ကွက်နဲ့ ဝေးတယ်၊ ခွန်နောင်ဦး ပစ်ရင် လူရော၊ ကားပါ မသက်သာဘူး”

“ကား... ကားတော့ ထိလို့မရဘူး”

အစ်ကိုကြီးဆိုသည့် လူမှာ တကယ့်ကို လူမဖြစ်ထိုက်သူပါ။ သူ့ကားကျတော့ မထိနဲ့၊ လူကိုတော့ ထိရင် ထိ ဆိုသော သဘော တရားကတော့ ကျပါပေ။

“ဆရာ...”

“နေဦးကွ၊ ငါ့စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဆရာ၊ ကျောင်းနဲ့အိမ်က သိပ်ပြီးမှ မဝေးတာ၊ နန်းကိုစက်ဘီးဖြစ်ဖြစ်၊ ခုပေါ်နေတဲ့ ဘက်ထရီဆိုင်ကယ် လေးတစ်စင်းလောက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါလား”

“အင်း...မင်းပြောတာမဆိုးဘူး၊ ဒင်းကမစီးဘူးဆိုရင် စက်ဦး မယ်”

နန်းနန်းအတွက် တကယ့်ကို အကွက်ထဲကို တန်းပြီးဝင်လာ ပြီးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ဈေးတင်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

“နန်းနန်း...”

နန်းနန်း နားစွင့်နေတုန်းမှာပင် အစ်ကိုကြီးခေါ်သံကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် အရမ်းကိုပျော်သွားမိသည်။

“အဲ...ငါ့ဘက်က သိပ်ပြီးပျော်နေလို့မရဘူး၊ ဟန်မပျက်နေဦး မှ၊ တော်ကြာရိပ်မိသွားရင် နောက်တစ်ကြိမ်အခွင့်အရေးရဖို့မလွယ်ဘူး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ကျေနပ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“နင် ကျောင်းကိုကားနဲ့သွားရတာ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဲပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်၊ ရော့ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်” အစ်ကိုကြီးလှမ်းပေးလိုက်သော စာကိုဖတ်ချင်ယောင်

ဆောင်လိုက်ပြီး ဘာမှမသိသလိုနှင့်

“ဟင်...အဲဆိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“အေးငါတို့လည်း အဲကိုစဉ်းစားနေတာ”

“အဲဒီရပ်ကွက်မှာနေကြတဲ့လူငယ်တွေက စရိုက်ကြမ်းတယ် နော်၊ ကျောင်းမှာဆိုလည်း တကယ်ကိုလက်ရဲခက်ရဲတွေ၊ ဇ.ရီတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား...ဆရာ၊ လူရောကားရောမလွယ်ဘူးနော်”

“နေစမ်းပါကွာ ဥပဒေမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ”

“ဥပဒေမဲ့တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်ကိုယ်က အရင်ခံရမှာ...”

“တောတ်...ကားနဲ့လူတွေနဲ့ မတန်လို့ပေါ့ကွာ...”

နန်းနန်းနားတွင်ကြားနေရသော စကားလုံးတွေက မသတိစရာ ကောင်းနေသည်။ ပါးစပ်ကပြောချင်လိုက်တာမှ ယားနေတာပဲ၊ ကိုယ့် ထက်ကြီးနေသော အစ်ကိုဖြစ်နေတာမှိုက်မှိုက်ပြီး သည်းခံနေရသည်။

“ကဲပါ ခုကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“မင်း စက်ဘီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘက်ထရီဆိုင်ကယ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းတက်လို့ဖြစ်မလား”

“ကောင်းပြီလေ သိပ်ပြီးအခက်အခဲဖြစ်နေရင်သော ဘက်ထရီဆိုင်ကယ်နဲ့ ကျောင်းသွားပါမယ်...၊ ဘာလဲ နောက်ကနေ

လိုက်ပြီးပိုဦးမှာလား”

“ခွန်နောင်ဦး...ကျော်အောင်ကိုလှမ်းပြီး ကြည့်တော့...”

“ဆရာရယ်ဘာမှဝေးတာမှမဟုတ်တာပြီတော့ကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကိုငါ ဘာပြောသေးလို့လဲ၊ ဘယ်သူမှပို့စရာမလိုဘူး နန်းနန်းတစ်ယောက်တည်း သွားရဲရင်ဖြစ်တယ်၊ နန်းနန်းဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ညနေဘက်ထရီဆိုင်ကယ်ဝယ်ပြီးပို့လိုက်မယ်”

“နန်းနန်းစိတ်ကြိုက်သွားပြီးဝယ်မယ်၊ အစ်ကိုကြီး မဝယ်ပေးရင်နေ၊ နန်းနန်းစိတ်ကြိုက်ပဲဝယ်မယ်”

“မင်းဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးချမ်းသာသလောက် နန်းနန်းလည်း ချမ်းသာတာပဲဟာ”

“နန်းနန်း”

“အစ်ကိုကြီး...နန်းနန်းစိတ်ကြိုက်ဝယ်မှာလား၊ မဝယ်ရဘူးလား ဒါပဲပြော”

“နန်းနန်း...နင်ကငါ့ကို အမြဲဆန့်ကျင်နေတာပဲနော်၊ ငါ့

သူငယ်ချင်းကုမ္ပဏီသွားပြီး နင်ကြိုက်တာကိုရွေးခဲ့၊ ဖိုက်ဆံမပေးနဲ့၊ ငါ ခုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နင်တစ်ယောက်တည်း သွားမလို့လား”

“ကိုကျော်အောင်ကိုခေါ်သွားမယ်”

“နန်းနန်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နင်နဲ့သွားရမှာကြောက်လို့ပါ”

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ရှင်ကားနဲ့ ကျောင်းလမ်းကို မလာဖို့ပဲ

အရေးကြီးတယ်”

“အေး...အေးပါ”

“သွားကြမယ်”

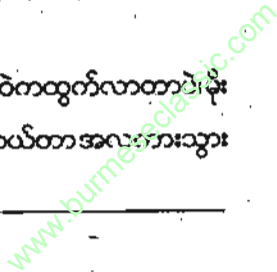
“နန်းနန်း... နင်အဝတ်အစားမလဲဘူးလား”

“ဘာလဲစရာလိုလို့လဲ၊ နန်းနန်းက မပြင်လည်း လှနေတာပဲ”

“နင်လှတာ၊ မလှတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခွန်နောင်ဦးညီမဖြစ်နေလို့

ပြောနေတာ၊ ငါသိကွာအကျမခံနိုင်ဘူး”

“ခွန်နောင်ဦးညီမလည်း လူပဲ၊ ဖိုက်ထဲကထွက်လာတာပဲ၊ ခိုးပေါ်က ကျလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းသွားပြီးဝယ်တာ အလှစားသွား

ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ သူ့ဆိုင်က ဝတ်စားပုံကိုကြည့်ပြီးရောင်းတာ
လာ။ ဒါဆို တခြားဆိုင်မှာ သွားဝယ်မယ်”

“နန်းနန်း... နင်းနင်းကတော့ကွာ။ သွားရင် သလိုသာ သွားပေး”

“အိုကေ... လက်စွဲပေး ကိုကျော်အောင်”

ခွန်နောင်ဦးတစ်ယောက် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာရော၊ သူ့အိမ်
မှာရော တခြားသူများပေါ်၌ သြဇာညောင်းသူဖြစ်ပေမဲ့ နန်းနန်းပေါ်မှာ
ယခုထိ သြဇာမညောင်းနိုင်သေးပေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နန်းနန်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသည်း
စွဲဖြစ်တာကြောင့် မိခင်လုပ်သူတောင် ဆူလို့ ဟောက်လို့မရ။ ပိုပြီး
ဆိုးတာ နှစ်ဖက် အဘိုးအဘွားတွေက မင်းသမီးတစ်ပါးလို မထားသူ
ဖြစ်သည်။ ခုတော့ နှစ်ဖက်သော အဘိုးအဘွားတွေရော၊ မိခင် ဖခင်
တွေရော မရှိကြတော့ပေမယ့် စင်ကာပူတွင် နေထိုင်သော ဦးလေးဖြစ်သူ
ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျ ရှိနေသေးသည်။ ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျသည်
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ညီဖြစ်ပြီး လူပျိုကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသူလည်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ မန္တလေးဘက်တွေမှာ
ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။

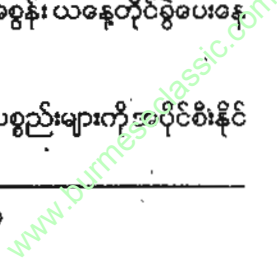
ခွန်နောင်ဦးအတွက် ခံပြင်းစရာကောင်းတာကတော့
ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျ ပိုင်ဆိုင်သော အမွေဥစ္စာတွေကို တူမဖြစ်သူ

နန်းနန်းကိုသာ လွှဲပေးပြီး ခွန်နောင်ဦးကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှပင် မပေးခဲ့
ရ။ အကယ်၍ မောင်နှမနှစ်ယောက် အမွေခွဲရင်တောင် နန်းနန်းသည်
ခွန်နောင်ဦးထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ခွန်နောင်ဦး လက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေသော ဟိုတယ်များနှင့်
တခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်ဆောင်ခွင့်
ရတာတော့ မဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကျန်ရစ်
ခဲ့သော ငွေကြေးဥစ္စာနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ခွဲဝေပြီးသားဖြစ်
တာမို့ ခွန်နောင်ဦး ပညာသင်စရိတ် အပါအဝင် တခြားသော ကုန်ကျမှု
တွေကို သူ့ရရှိသော ပိုင်ဆိုင်မှုထဲမှ ကုန်ကျခံရသည်။

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်
တော့လည်း သူပိုင်ဆိုင်သော ငွေကြေးနှင့် လုံလောက်မှု မရှိတာ
ကြောင့် နန်းနန်းပိုင်ဆိုင်မှုငွေကြေးတွေထဲမှ ယူသုံးပြီး အမြတ်အစွန်း
ကို ခွဲဝေပေးနေရသည်။ ခွန်နောင်ဦး ၏အောင်မြင်မှုတွေပေါ်မှာ
နန်းနန်းသည် အိမ်မှာထိုင်ရင်း အကျိုးအမြတ်ရနေသူဖြစ်သည်။ သူ့
အနေဖြင့် ယူထားသော ငွေကြေးတွေကို ပြန်ပြီးဆပ်နိုင်သော်လည်း
ပြန်မဆပ်သေးဘဲ ညီမဖြစ်သူကို အမြတ်အစွန်း ယနေ့တိုင်ခွဲပေးနေ
ရလေသည်။

ခွန်နောင်ဦးသည် နန်းနန်းအမွေပစ္စည်းများကို အပိုင်စီးနိုင်

အောင် အမြဲစဉ်းစားနေခဲ့သူဖြစ်ပေမဲ့ ယနေ့ရရှိထိ နန်းနန်းကိုပင် လူကြီးကိုင်လို့ပင်မရနိုင်သေးပေ။ နန်းနန်းသည် သူနှင့်ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆန်ကျင်ဘက်သမားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မောင်နှမဆိုပေမဲ့ ဟူညီခြင်းဆိုတာ တစ်ခုပင်မရှိကြပေ။

“တိ...”

ကာယွန်းသံကြောင့် ခေါင်းထဲမှ အတွေးများစွာကိုဖယ်ထုတ် လိုက်ပြီး အပြင်သို့လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နေလှိုင်ဇော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ့တောင်ကြီး ဒီနေ့အပြင်မထွက်ပါလား”

“ထွက်မလို့ပဲကွာ၊ အိမ်မှာကိစ္စလေးရှိနေလို့၊ မင်းငါ့ဆီကို အလည်သက်သက်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကိစ္စရှိတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ...ပြော...”

“မင်းအသည်းဘူးလေး မနက်ဖြန်ဆို မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီ”

“ဟာ...မင်းနောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါက နောက်ရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ ယောက်ဇော်”

“ငါ့ကိုဘာလို့အကြောင်းမကြားတာလဲ”

“ဘန်ကောက်ကနေ အားချင်းပြောရလို့တဲ့ ဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်လို့တောင် ငါ့ကိုပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

မေရီနှင့်နေလှိုင်ဇော်မှာ မောင်နှမတစ်ဖွဲ့ကဲ့တော့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့မင်းညီမကိုမတွေ့ပါလား”

“အပြင်ကိုသွားတယ်”

“စွန်နောင်”

“ဘာလဲ နေလှိုင်”

“မင်းညီမကို မင်းရထိ ကိုင်လို့မရသေးဘူးလား”

“ခုငါဒါကို စဉ်းစားနေတာကွ”

“ကိုယ့်ညီမပဲကွာ၊ ကိုယ်ရေဆိုရေ၊ မီးဆိုမီး ဖြစ်နေရမှာပေါ့”

“နေလှိုင်...မင်းပြောသလောက်မလွယ်ကူလောက်ဘူး သူငယ်ချင်းရေ၊ စကားပူက လူကြီးရယ်၊ ဥပမာအကျိုးဆောင်ကြီးတွေ ကြောင့်ငါ့မှာ အခက်တွေ့နေတာ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့တော့ စောင့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ နန်းနန်းက ဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ ကလေးသာ သာပဲရှိသေးတာပါ။ ဒါတွေထားလိုက်တော့ အပြင်သွားပြီး တစ်ခုခုသောက်ကြရအောင်”

“ဝွတ်...သွားကြမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဇိုးတာ”
 “ငါ့အတွက် ကျေးဇူးက အရေးမကြီးဘူးနော်”
 “ငါသဘောပေါက်တယ်၊ ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပါတယ်”
 “သိုင်းကျူးပဲ နန်းနန်း”
 “ဇိုးတာ... နင်နဲ့ကိစ္စက ပြီးပြတ်သွားပြီနော်”
 “အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “နောက်တစ်ခါ ငွေတောင်းတာမျိုး၊ ညှစ်တာမျိုးတွေ လုပ်ရင် တော့ ငါက တခြားသူတွေလို ခပ်ညံ့ညံ့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”
 “နင်က ငါ့ကို အထင်သေးတာလား”
 “သိသင့်သိထိုက်တာကို ကြိုတင်ပြီး ပြောပြထားတာပါ သွား”

ဇယ်”
 “ကောင်းပါပြီ”
 နန်းနန်းအတွက် တကယ့်ကို အလွတ်လပ်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ကို ဝိုင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေမိလိုက်သည်။ ဇေးအကြီးဆုံးကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လူတွေဝေးကြည့်တာကို ခံနေရတဲ့ဘဝသည် တကယ့်ကို အသက်ရှုကျပ်လှသည်။ နန်းနန်းနေချင်သော ဘဝက စုလို အနှောင်အဖွဲ့ကင်းပြီး ပကာသနမဲ့ ပျံသန်းချင်သူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း... ငွေတစ်သောင်းနဲ့ လဲယူလိုက်ရတဲ့ လွတ်လပ်မှုတစ်ခု”
 “ဟေ့... ကောင်မစုတ်”
 “ဟ... ပလုတ်တုတ်၊ လန့်လိုက်တာ အင်ကြင်းရာ”
 “နင် ဘာတွေပြုံးပြီး မျက်နှာကြီးက လမင်းကြီးလို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါတို့အကြံအစဉ် အောင်မြင်သွားပြီလေ”
 “ဟင်... တကယ်”
 “ဟိုမှာတွေလား”
 နန်း သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို လှမ်းပြီး ပြလိုက်သည်။

“ဘက်ထရီဆိုင်ကယ်လေးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုအစ်ကိုကြီးကဝယ်ပေးလိုက်တာ၊ ကားနဲ့လိုက်ပြီးမပို့
တော့ဘူးလေ”

“ဒါဆို တကယ် ဝှက်သွားပြီပေါ့”

“ဒီနေ့ ငါ့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးမယ်၊ ကျောင်းလွတ်တာနဲ့ အမေချောမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ
အဝစားကြ”

“ဒီအစီအစဉ်က ပိုပြီးတောင်ဝှက်သေးတယ်”

“အဝတ်မ”

အရင်ကဆို အမေချောဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ဆို
ကိုကျော်အောင်ကို ကားရပ်ခိုင်းပြီး ဝင်စားရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
ရှေ့တွင် ကားကြီးရပ်ပြီး စားရတာကြောင့်အရသာခံတွင်းမတွေ့ပေ။
ခုတော့ ဒီလို စိတ်မုန်းကျပ်မှုတွေ ကင်းဝေးသွားသည့်အပြင်၊ သူငယ်
ချင်းတွေနှင့်ပျော်ပျော်ပါးပါးကို စားကြရမှာဖြစ်သည်။

လောကကြီး၏ အကြောင်းကို ခြေလှမ်းများစွာနှင့် နန်းနန်း
ရှာဖွေချင်သူဖြစ်သည်။ ရွှေလောင်းအိမ်ကြီးထဲမှာပကာသနရောင်ပုံတွေ
နှင့်လောကကြီးကို တံခါးပိတ်ထားတဲ့ဘဝကို လွန်စွာခါးသီးသူပင်ဖြစ်
သည်။

ရွှေလောင်းကတော့ သူ့ကိုရွှေလောင်းအိမ်ထဲထည့်ပြီး ဘုံရနပ်
ဆင့်ပေါ်တင်ထားဖို့ အကွက်ဆင်နေသူ... နန်းနန်းက မြေပြင်ပေါ်က
မြက်ခင်းပြင်တွေမှာပဲ လွတ်လပ်စွာအိပ်စက်ချင်သူ... ဒါကိုမိုက်မဲတယ်
လို့သတ်မှတ်ရင် နန်းနန်းကတော့ကျေနပ်စွာပဲ ခံယူလိုက်မှာပါ...။

“နင်ဖိုးတာနဲ့ယေးက ပြီးသွားပြီလား”

“စောစောကပဲ အပြီးသတ်လိုက်ပြီ၊ နောက်ထပ်တွယ်ကပ်ဖို့
မကြိုးစားနဲ့လို့လည်း တစ်ခါတည်း သတိပေးလိုက်တယ်”

“ဒီလိုကောင်နဲ့က ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆက်ဆံမှ နော် ခိုခိုဆိုင်ဆိုင်မလွယ်
ဘူး အရှုပ်ထုပ်ကောင်”

“ရှုပ်လို့ရမယ့်သူကိုပဲ ရှုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ ငါ့ကိုလာပြီး ရှုပ်လို့ရိုရင်
ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်မှာပါ”

နန်းနန်းက အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ခပ်
အေးအေးနေတတ်သလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလည်းကိုင်တွယ်တတ်သူ
တစ်ဦး... နန်းနန်းနှင့်အလယ်တန်းကျောင်း စပြီးတက်ကတည်းက
တွဲခဲ့ ကြသဖြင့် သူ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်။
နန်းနန်း(ခ)တန်းကျောင်းသူဘဝက ကျောင်းမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေး
ထပ်ခုရှိခဲ့ဘူးသည်။ ဒီတုန်းက အစ်ကိုကြီးအမေရိတန်တွင် ချီဖနစဉ်
တာလ... နန်းနန်းတို့ကျောင်းမှာ ဆရာကန်တော့ပွဲလုပ်ဖို့ ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားတွေ အခမ်းအနားကိုပြင်ဆင်ချိန် အတန်းပိုင်ဆရာမမှ
ကော်ထုပ်သွား ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် အင်ကြင်းနှင့်နှစ်ယောက် ကျောင်းမှ
စတိုးဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြစဉ်လမ်းတွင် -

“ဦး...ဟယ်...”

နန်းနန်းတို့ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးသည်ရေခဲပုံးနှင့် အအေး
ထုပ်လိုက်ပြီးရောင်းနေသောကလေးတစ်ယောက်ကိုပွတ်ကာဆွဲသွား
သဖြင့် ကလေးမှာ သေးသို့လဲကျသွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကား
ဆရာမှာ ကားရပ်ပေးခြင်းမပြုဘဲ မသိကျိုးကျွန်ပြု မောင်းထွက်သွား
သည်။

“တောက်...မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

လူလူချင်းလူမဆန်သော လုပ်ရပ်ခြင်ကွင်းပေါ်တွင် နန်းနန်း
မြင်တွေ့ရသည်။ လွန်စွာခါးသီးလှပေသည်။ ဒီလိုလူတန်းစားတွေကြောင့်
နန်းနန်းနလုံးသားတွင် အမှန်းတရားတွေဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။
လဲကျနေသောကလေးနားကို အပြေးကလေးသွားပြီးကြည့်တော့
ရေခဲထုပ်တွေမှာအောက်မှာလွှင့်စင်နေသလိုရေခဲဘူးမှာလည်းကွဲသွား
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟီး.. အိ... အိ...”

“မောင်လေးဘယ်ကိုထိသွားသေးလဲ”

“ခြေထောက်ကအရမ်းနာတယ်၊ မေမေ... မေမေရိုက်တော့
ဇယ်”

“ဘာလို့ရိုက်မှာလဲ”

“ရေ... ရေခဲဘူးကြီးကွဲသွားပြီ... ဟိ... အိ... အိ...”

ကလေးမှာသူ့ဒဏ်ရာထက် ရေခဲဘူးကြီးကွဲသွားတာကို
ပိုပြီးစိုးရိမ်ကြောက်နေပုံရသည်။

“မောင်လေးအိမ်ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ဟိုရပ်ကွက်နားမှာပါ”

“အင်ကြင်း သူ့ကိုလိုက်ပြီး ပို့ပေးရအောင်”

“ဆရာမဆူဦးမယ်”

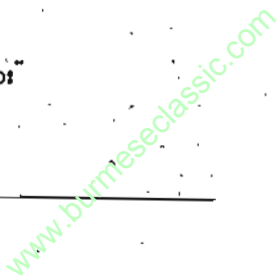
“ဆူဆူဟာ... ကလေးတစ်ယောက်ရလိုဖြစ်နေတာကိုမဆိုင်
သလိုတော့ ပစ်မသွားနိုင်ဘူး... နင်မလိုက်ချင်ရင်နေခဲ့”

“လိုက်ပါမယ်ဟာ”

ကလေးငယ်ကို အင်ကြင်းနှင့်တစ်ဖက်စီဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။ နန်းနန်းလုံးထဲမှာကလေးကိုပွတ်ဆွဲသွားသောကားနံပါတ်
တို့မှတ်မိလိုက်သည်။

“အင်ကြင်းနှင့်ဒီကားကို တွေ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“တော်တော်လူမဆန်တဲ့လူတွေ...တစ်ခါတည်းအပူနဲ့ဖြစ်သွား
အောင် နင်းချေပစ်လိုက်ချင်တယ်...”

“နန်းနန်းရယ်စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါဟာ...”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးက သည်းခံလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“သည်းမခံလို့ နင်ဘာဆက်လုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ရလုပ်လို့မရပေမဲ့လုပ်လို့ရနိုင်တဲ့အခါကျရင်လုပ်ပြမယ်”

“နင်နဲ့ဟာ ကိုယ့်သွေးသားမှမဟုတ်တာ”

“အေး နင်တို့လိုလူမျိုးတွေကြောင့် ရလို့ရမ်းကားချင်တိုင်း
ရမ်းကားခွင့်ရနေကြတာ... မတရားမှုဆိုရင် ကိုယ့်သွေးသားမှမဟုတ်ဘူး
လူလူချင်းတူညီပေးရမှာ လူဝတ္ထုရာပဲဟဲ့”

“နင်စကားတွေကအရမ်းကိုပြဋ်နေတယ်ဟာငါလိုက်မမိဘူး”

“မမိရင် မမိသံလိုပဲနေလိုက်တော့”

နန်းနန်းတို့ရပ်ကွက်လမ်းကလေးတစ်ခုသို့ဝင်ခဲ့ကြပြီး သိပ်
မကြာ...အိမ်ကလေးတစ်လုံးရေစိုစိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

“လှစိုး!... နင် နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ဟယ် ကြည့်ပါဦး

ရေခဲဘူးကွဲသွားပြီ...လာစမ်း”

မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကိုယ့်ကလေးဘာဖြစ်သလဲဆိုတာကို အရင်
မေးခြင်းမပြုဘဲ အပြစ်လုပ်ပြီး ရိုက်နှက်ဖို့ကိုသာ ပြင်နေတာကြောင့်-

“ဒီမှာအန်တီမောင်လေးကဘာမှအပြစ်မလုပ်ဘူးလုပ်သွား
တာကလူစိတ်မရှိတဲ့ ကားသမား”

“ညည်းတို့ကဘာတွေလဲ နင်တို့ကြောင့်ဖြစ်တာလား”

နန်းနန်းစိတ်အတော့်ကို ဖျက်မိသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်း
မဲ့သောလူတွေနှင့် လာပြီးတွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့ကဘာမှမဟုတ်ဘူးကလေးကိုအမြင်မတော်လို့
လာပြီးပို့ပေးတာ”

“နင်နဲ့ငါကောင်းကောင်းတွေ့ပြီ...လှစိုးလာခဲ့စမ်း”

“ဒီမှာအန်တီကလေးကိုမရိုက်ပါနဲ့”

“အံ့မာဏ်သားကိုငိုက်တာ နင်ကအမိန့်လာပြီးပေးရတယ်လို့”

“ကလေးမှာက အပြစ်မှမရှိတာ”

“ရှိရှိ... မရှိရှိဒီကောင်ကြောင့် ငါ့ရဲ့မရှိမဲ့ရဲ့အရင်းအနှီးလေး

တုန်ပြီ”

“အန်တီအရင်းအနှီးက ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“(၂၀၀၀)ကျော်ရင်းထားရတာဟဲ့”

“အန်တီပိုက်ဆံကို မနက်ဖြန်မှာလာပြီးပေးမယ်၊ ကလေးကို

ခန့်က်ပါနဲ့”

“နန်းနန်း”

“နင်ဆက်ဆက်လာပြီးပေးမှာလား”

“စိတ်ချ...စောင့်နေပါ၊ မောင်လေးသွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ...”

နန်းနန်းတစ်ယောက်လူစိတ်ကင်းမဲ့သော သူတွေကြောင့်...
သူ့အတွက်အရမ်းကိုခံပြင်းခြင်းတွေ မုန်းတီးခြင်းတွေကို သန္ဓေတည်
ပေးလိုက်သလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကားသမားလွတ်အောင်သာ ပြေးထားပေတော့”

ကလေးငယ်အတွက် ရေခဲဘူးဖိုးငွေ (၂၀၀၀) ကို နန်းနန်းကတိ
အတိုင်းပေးပြီး အင်ကြင်းနှင့်အတူ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလေး
ငယ်၏ခြေထောက်ဒဏ်ရာကိုပင် ဆေးလိမ်းပေးခဲ့ရသေးသည်။

“လူစုတ်တွေ”

“ဟဲ့...နန်းနန်းနင်ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောရမလဲ၊ ဟိုကားသမားရော၊ ကလေးအဖေ
ရော၊ ကလေးကို သနားလို့သာ၊ နို့မို့ဆိုရင် အရမ်းကိုပြောချင်နေတာ”

“နန်းနန်းနင်ကတော့ တကယ့်အံ့ဖွယ်လူသားပဲဟာ”

“အံ့မာ ငါက အံ့ဖွယ်လူသားဖြစ်ရအောင် ချီပေါက်နေလို့”

လာ။ နှင့်စကားက ဘာလဲအင်ကြင်း”

“နှင့်ကို ရှိပေါက်နေတယ်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ နှင့်စိတ်
ဓာတ်နဲ့နှင့်လုပ်ရပ်ကိုပြောတာ”

“ဒါက ဒါလုပ်ကြံပြီးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ဓာတ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ
ရဲ့မွေးရာပါစိတ်ဓာတ်ပဲ။ စကားကြီး စကားကျယ်ပြောရရင် လူသားစိတ်
အပြည့်ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

“နှင့် တကယ့်ကိုအကြောက်တရားမရှိဘူးနော်”

“အင်ကြင်း...လူထိုတာ အကြောက်တရားကင်းတဲ့သူ မရှိ
သလို ကြောက်သင့်တာကို ကြောက်ရတယ်။ မကြောက်သင့်တာကို
မကြောက်ရဘူး။ နှင့်ကြည့်ရတာ ဆရာတော်ကြီးတွေ တရားတွေတွေ
ဘာတွေနားမထောင်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“နှင့်ပြောရင်လည်းခံရမှာပဲဟာ။ တရားတွေနာရမှာကို အရမ်း
ပျင်းတာ”

“တရားနာလို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာ မရောက်တာထက် နှင့်ရဲ့
အသိစိတ်တွေကို ပွင့်လင်းစေတာကတော့ သေရာတယ်”

“အေးပါဟာ၊ နောက်နေ့ကျရင် နာကြည့်ပါမယ်”

“ဒီနေ့နာတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“ဒီနေ့က ကိုဦးယားဇာတ်လမ်းတွေထုတ်သိမ်းခန်းလေ...ဟဲ့...ဟဲ့”

“ရိုးရာပျက်မတွေ”

သူငယ်ရင်းနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ကျောင်းဘက်သို့

လျှောက်လာကြစဉ်...

“ဟင်...ဟို...ဟိုမှာ”

“ဘာ...ဘာလဲ နန်းနန်း”

“မနေ့က ကလေးကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ကား”

“အယ်...ဟုတ်တယ်”

လမ်းကျဉ်းမလွတ်မလပ်တွင် ကားရပ်ထားတာကို လှမ်းပြီး
တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကားရပ်ထားသော အိမ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်
အလေးဖြစ်ပြီး ထိုရပ်ကွက်အတွက်တော့ လူကုန်ထဲတစ်ဦးဖြစ်နိုင်
သည်။ ဒါပေမယ့် နန်းနန်း နေထိုင်သော အိမ်နှင့်နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ထို
အိမ်မှာ ကားဂိုဒေါင်သာသာလောက်သာရှိသည်။

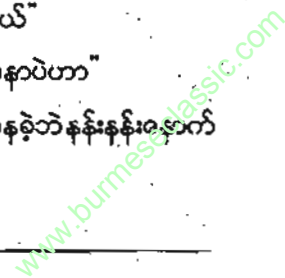
“လာ...သွားမယ်”

“နန်းနန်း... ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကားသမားကို သွားပြီး စာရင်းရှင်းမယ်”

“ဟယ်...နန်းရယ်၊ နှင့်ကတော့ ပြဿနာပဲဟာ”

အင်ကြင်းတစ်ယောက် နေလည်း မနေခဲ့ဘဲ နန်းနန်းနောက်
တနေကပ်ပြီးလိုက်သွားသည်။

ကားနားကိုရောက်တော့ အိမ်ထဲမှ အသက် (၄၀) လောက် ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ နန်းနန်းကားကိုနေထိုင်မှရှေ့ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး

“ဒီကားပဲ လွဲကိုမလွဲဘူး”
“ဟေ့...ငါ့ကားကိုဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ”
“ကားကိုကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားခံကိုလာရှာတာ”
“ဘာကွ”
“ဦးလေးကြီး မနေ့က ဘာကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိမှာပေါ့”

“မင်းဘာတွေလာပြီးပြောနေတာလဲ၊ ရူးနေလား”
“ရူးနေတာက ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး ဦးလေး... လူစိတ်မရှိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ ပွတ်ဆွဲသွားပြီး မောင်းပြေးသွားတာလေ”

“နန်းနန်း”
အင်ကြင်း...နန်းနန်း လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီး တားနေပေမဲ့မရတော့ပေ။ နန်းနန်း ဒေါသတွေက အမြင့်ဆုံးကိုရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်း ခုငါ့ရှေ့ကထွက်သွားစမ်း”

ပြော

“ထွက်သွားဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ စာရင်းရှင်းဖို့လာတာ”
“အဲ...မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဦးလေးကြီးကို ရဲစခန်းကိုတိုင်မယ်”
“ဘာ...”
ထိုလူကြီးမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားပြီး နန်းနန်းကို စားတော့မလိုဝါးတော့မလိုကြည့်နေလေသည်။

“ငါလက်ပါတော့မယ်...သွားကြစမ်း”
“မသွားဘူး၊ ကလေးအတွက် နစ်နာကြေးသွားပြီးပေးပါ”
“ဒီဟာမလေးတော့ နာချင်ပြီ”
“လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ဦးလေးကြီး ကျွန်မအသားကိုထိတာနဲ့ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း သိသွားစေရမယ်”

“ဖယ်စမ်းဟာ”
“ဟယ်...နန်းနန်း”
နန်းနန်းကို ထိုလူကြီး အတင်းဆွဲဖယ်လိုက်တာကြောင့် ဘေးသို့လဲကျသွားသည်။

“တောက်...”
နန်းနန်း လဲကျနေသောဘေးတွင် အုတ်ခဲကျိုးကိုတွေ့တာ

ကြောင့်ကောက်ယူပြီး ကားမှန်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ကဲဟာ..”

“စွမ်း...”

“ဟာ...နင်...နင်...”

ကားရှေ့မှန်ကြီးမှာ ကွဲအက်ကြေမှု့သွားတော့သည်။

“ကောင်မစုတ်...သေဖို့သာပြင်တော့”

“ဟေ့လူ့ရုပ်လိုက်”

လူကြီး(၃)ယောက်ရောက်လာတာကြောင့် နန်းနန်းကိုရိုက်

နက်ဖို့ပြင်နေသောထိုလူကြီးရပ်တန့်သွားသည်။

“ဒီကလေးတွေက ကျောင်းသူတွေနော်၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ကျုပ်ကားကို ခဲနဲ့ထုတာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမလားဗျ”

“ဒါ...သူတို့ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ရှင်းပေါ့၊ ခင်ဗျားလက်ပါမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးကဘာလို့ ကားကိုခဲနဲ့ပေါက်တာလဲ”

“ဒီလူကြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ပွတ်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာကိုလာပြီး ရှင်းခိုင်းတာကိုရန်မူလို့”

“ဟင်...ဟာ...”

“အဲဒီကလေးကသမီးနဲ့ဘာတော်လို့လဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ မတရားလုပ်လို့ ဝင်ပြီးပြောတာ၊ သူ့ကားမှန်လောက် မပြောနဲ့ ကားတစ်စီးလုံးတောင်ဝယ်ပြီး စီးဖို့ပစ်လိုရတယ်၊ အန်ကယ်ဆီမှာ ဖုန်းပါရင် ခဏလောက်ငှားပါ”

“ရှော့ရှော့...ပါတယ်”

နန်းနန်း...လူကြီးဆီမှ ဟန်းဖုန်းကို ခဏတောင်းယူလိုက်ပြီး ထရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးသာလွန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုလှမ်းပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ကျွန်မ ဦးလေးတစ်ယောက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အေးအေး...ကဲ...ဦးကောက်လှ၊ ကလေးကျောင်းကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းသွားပြီးပြောဗျာ”

“အင်း...အင်း...”

ထိုနေ့အတွက် အင်ကြင်းစရာ၊ နန်းနန်းပါ ကျောင်းနောက်တန်းပြီး ပြဿနာကြီးတစ်ခုကို ရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရုံးခန်းတွင် ကျောင်းမှ ဆရာမစော ရှေ့နေကြီး ဦးသာလွန်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ထိုအမှုကြီးကို ရှင်းလိုက်ကြရသည်။

ကားသမားကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ဒဏ်ငွေ

ဆောင်ခိုင်းခဲ့သည်။ နန်းနန်းကတော့ ကားမှန်ကို အုတ်ခဲကျိုးနှင့်ပစ်ခဲ့
တာကြောင့် လျော်ကြေးပေးခဲ့ရသော်လည်း ကျောင်းတွင် နန်းနန်း
သတင်းကတော့ကျော်ကြားသွားတော့၏။

သူမှန်တယ်ထင်ရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သော နန်းနန်း
အတွက် ရှေ့ဆက်ရမည့်အနာဂတ်တွင် ဘာတွေကို ရင်ဆိုင်ရမည်
မသိတော့ပါ။

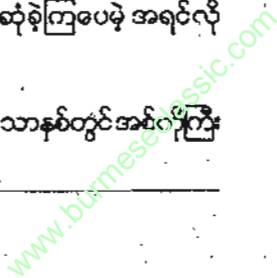
အခန်း ၂ ၊

ရက်စွဲဟောင်းတွေကဘေးကိုဖယ်လိုက်၊ ရက်စွဲသစ်တွေက
အနာယူလိုက်နှင့် ရာသီပြုကွဒိန်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကျန်ခဲ့ရင်း
နှင့်နန်းနန်း၏ ဘဝခရီးသည်လည်း ဒီလိုနှင့်ပဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြီမဟုတ်
ဘူး။

(၁၀)တန်းကို (၅)ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်ပြီး နန်းနန်း
ဒီသနာပါသောဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ (၁၀)တန်းကို အတူတူအောင်ခဲ့
ကြပေမဲ့ ရိုးရိုးသာ အောင်မြင်ခဲ့ကြတာမို့ တက္ကသိုလ်ပုံရိပ်တွင် လမ်းခွဲ
ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံခဲ့ကြပေမဲ့ အရင်လို
တော့ အချိန်ပြည့်မတွေ့ကြရတော့ပါ။

နန်းနန်းဆေးတက္ကသိုလ်ပြီးတက်သောနှစ်တွင် အစ်ကိုကြီး

မှသူလုပ်ငန်းတွင်ထည့်ဝင်ထားသော အစုရှယ်ယာငွေတွေကိုပြန်ပြီး
ဆပ်ခဲ့သည်။ ဒါဟာ အစ်ကိုကြီး၏ စီးပွားရေးပိုင်းပေါ်မှာထားရှိသော
သဘောထားပင်ဖြစ်သည်။ ညီမတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို လုပ်ငန်း
ငွေကြေးမပါဘဲ အလွတ်သဘောပဲ တာဝန်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

နန်းနန်းအတွက် ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ဦးလေးဖြစ်သူ
ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျကလည်း အစ်ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်ဆက်နွယ်
နေတာကိုလုံးလုံးသဘောမကျသူပင်ဖြစ်သည်။

နန်းနန်းသတိထားမိသလောက်ဦးလေးဦးကောင်းမြတ်ဇေယျ
သည်အစ်ကိုကြီးပေါ်တွင် ဆက်ဆံရေးဇနွေးထွေးမှုသိပ်မရှိပေ။

အစ်ကိုကြီးက လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံပေမဲ့ အရင်
ငယ်စဉ်ကထက် စုနောက်ပိုင်းတွင် ခပ်တန်းတန်းပင်နေထိုင်ကြသည်။

ဦးလေး မြန်မာပြည်ကိုရောက်တဲ့အခါ နန်းနန်းတို့ အိမ်မှာ
ရက်အနည်းငယ်သာ တည်းခိုနေထိုင်ပြီး နန်းနန်းနှင့် သွားစရာရှိတာ
ကို သွားပြီး ဝယ်ခြမ်းပေးစရာရှိတာကို ဝယ်ပေးပြီး ပြန်သွားတတ်
သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မန္တလေးက လုပ်ငန်းတွေ၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်
ကမြို့တွေကိုကျောင်းပိတ်ရက်နှင့်တိုက်ဆိုင်သည့်အခါခေါ်သွားတတ်
သည်။

“နောက်ဆိုဒီလုပ်ငန်းတွေ ဒီခြေတွေကိုသမီးက အုပ်ချုပ်ရမှာ”
“ဦးလေးကရော...”

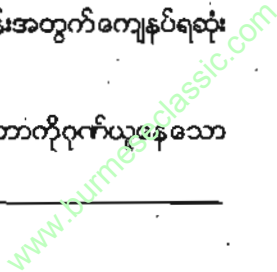
“ဦးလေးကလောကီဘဝကြီးကို အရမ်းငြီးငွေ့နေပြီ။ ငါ့သမီး
လေးပညာမစုံသေးလို့စောင့်နေရတာ”

“အစ်ကိုကြီးကိုဘာကြောင့်မလွဲပေးတာလဲ”
“ဒီကောင်နဲ့ ဒါတွေဟာ မထိုက်တန်ဘူး”

နန်းနန်းမေးတိုင်း အစ်ကိုကြီးပေါ်မှာ စေတနာမရှိတာကို
တွေ့တွေ့နေရသည်။ တကယ်ဆို တူနဲ့တူမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ
ဇနွေးပေးပြီး ခွဲဝေပေးသင့်တယ်ဆိုပေမယ့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တေးပင်မဟာခဲ့ပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုသည်ကိုတော့ နန်းနန်း မသိခဲ့ရိုး
။ နန်းနန်း သိနိုင်တာကတော့ သံယောဇဉ်အခြေခံကြောင့်လို့ပဲ ထင်
ဒီလိုက်ပါသည်။

သံယောဇဉ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်အဖြေကိုတော့ နန်းနန်း မရှာ
ချင်တော့ပါ။ နန်းနန်းဘဝအတွက် ဆန္ဒတွေနှင့်ထပ်တူဖြစ်သန်း၊
နေရခြင်းကိုပဲ နှစ်သက်သည်။ လူသားတွေကြားတွင် စာနာထောက်
ထားမှုတွေကူညီရိုင်းပင်းနေရခြင်းသည်က နန်းအတွက်ကျေနပ်ရဆုံး
နေရက်တွေပဲဖြစ်တော့သည်။

အစ်ကိုကြီးက နန်းနန်း ဆရာဝန်ဖြစ်တာကို ဂုဏ်ယူနေသော

ခံစားချက်ကတော့ ဂုဏ်ပကာသနပေါ်တွင် ယစ်မူးခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းနန်း ခံယူချက်နဲ့ တကယ်ကို တခြားစီပင်။ နန်းနန်း ဆရာဝန်ဖြစ်ခွင့် တာ ဂုဏ်သိက္ခာတရားအတွက် မဟုတ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို စေးကုသပေးချင်လို့သာဖြစ်သည်။

ယနေ့ခေတ် စေးကုသမှုတွေဟာ သာမန်အခြေခံ လူ့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် အကုန်အကျများသဖြင့် စေးကုရန် ငွေကြေး အရမ်းကို ခက်ခဲစေခဲ့တာတော့အမှန်။ ဒါတောင် ခေတ်၏ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုကြောင့် စေတနာ စေးကုခန်းတွေ၊ အလှူရှင်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆင်းရဲသူများပြားသော တိုင်းပြည်ဖြစ် တာကြောင့် နန်းနန်းဘက်မှ တစ်ဦးချင်းစွမ်းနိုင်သလောက်ကို လုပ် ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။

နန်းနန်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်ပင်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ နောက်နှစ် ဆိုလျှင် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာဖြစ်သည်။ ဒီ အတွက် နန်းခေါင်းထဲတွင် မနက်ဖြန်များစွာကို စိတ်ကူးနှင့်အစီအစဉ် တွေ ချထား ခဲ့ရသည်။

“နန်းနန်း”
“အစ်ကိုကြီး”

နန်းနန်း ဂျူတီနားရက်ဖြစ်တာကြောင့် အပြင်တွင် အင်ကြင်း

နန်းနန်းဆိုကြည့်ရိုင်းထားတာကြောင့် အပြင်သို့ထွက်မည်အပြု ဧည့်ခန်း ဆွဲ အစ်ကိုကြီး လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာကြောင့် ဆိုဖာပေါ်တွင်ဝင်ပြီး နတ်နာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

“နန်းနန်းကို ပြောစရာရှိလို့လား”
“အင်း...”

“ဒါဆိုပြောလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရိုင်းထားတာရှိလို့”
“နင်နင်ငါက တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူနေကြတာနော်”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

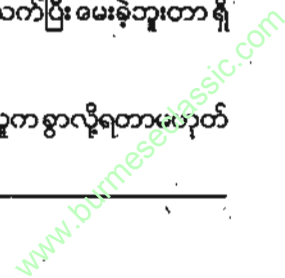
“ညီမတစ်ယောက် ရဲ့အခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုဖြစ် သူ့ဘာမှ မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“နန်းနန်းက ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေကိုများ မသိအောင် လုပ်ထားတာရှိလို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“မင်း ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ငါ့ကို ခေမိုင်သလိုထားထားတာဟာ ဘယ်လိုသင်္ခဲဘာလဲ”

“အဲ...ဒါဆို... နန်းနန်းဘက်ကလည်း မေးစရာရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကရော နန်းနန်းပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးခဲ့ဘူးတာ ရှိ လို့လား”

“ငါက နင်မြင်တဲ့အတိုင်း အလုပ်နဲ့လူက စွာလို့ရတာမဟုတ်

ဘူးလေ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့နန်းနန်းက အိမ်အဝေးကြီးမှာနေကြတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ မေးရှင်ရှင်မေးလို့ရပါတယ်။ စုဆိုနန်းနန်းကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တောင် ဝင်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီး မေးမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ မေးလို့ရတာပဲ။ နန်းနန်းအနေနဲ့ တိုင်ပင်ပြောချင်တာတောင် အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ၊ မရှိ ဆိုတာရှိသေးတယ်လေ”

“ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ပညာရေးကို အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေနဲ့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“ဒီစကားတွေက ဓမ္မကြားရတာပါ။ ရှိပါစေလေ။ ခု အစ်ကို ကြီးဘာသိချင်တာလဲ”

“မင်းနောက်နှစ်ဆို ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့စိတ် ကူးထားလဲ”

“စိတ်ကူးထားတာတွေက အများကြီးပါ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါပေါ်မှာပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

“မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ငါ မင်းနဲ့တွဲပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ်ချင် တယ်”

“ဟယ်...”

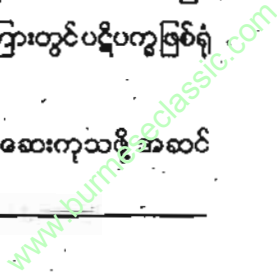
အစ်ကိုကြီးဆီမှ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် နန်းနန်း ဆွေဝေသွားသည်။ ရက်ချင်းကြီးကောက်ခါခါခင်ကာ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းချင်ပေမဲ့ သူ့ဘက်က ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာကို သိချင်တာ ကြောင့်--

“အစ်ကိုကြီးက ဘာတွေစိစဉ်ထားလို့လဲ”

“ရန်ကုန်မြို့နေရာကောင်းကောင်းတစ်နေရာမှာ အထူးကု ဆေးခန်းတစ်ခန်းဆောက်မယ်...ပြီးတော့နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်ကြီး ဆွေကိုခေါ်ပြီး ဆေးခန်းဖွင့်မယ်။ အဲဒီမှာ နန်းနန်းလည်း ဝင်ပြီး ဆေး ခန်းထိုင်ပေး။ အကျိုးအမြတ်ကိုတော့ နန်းနန်း မနှစ်နာစေရပါဘူး။ ဘာလုပ်လို့ အဆောက်အဦတည်ဆောက်ရေးမှာ ရှယ်ယာဝင်ချင် တယ်ဆိုရင်တော့ အကျိုးခံစားခွင့်ပိုပြီးရမယ်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”
နန်းနန်းနားထဲတွင် ခါးသက်သောစကားလုံးတွေကို ကြား နိုင်ရသလိုပင်။

ငွေကြေးခန့်ဖြင့် ပညာရှင်တွေကိုအသုံးပြုပြီး ဘနဖူး သိုက် နှုတ်ချင်သော အစ်ကိုကြီးစကားကြောင့် ဆက်ပြီးတောင် စကားမပြော ချင်တော့ပါ။ ဆက်ပြီးပြောလိုက်ရင် မောင်နှမကြားတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်ရုံ ဘဲလွဲပြီး ဘာမှဖြစ်လာမှာတော့မဟုတ်။

“နန်းနန်းအတွက် ဆေးခန်းထိုင်ပြီးဆေးကုသဖို့ အဆင်

သင့်မဖြစ်သေးသလိုဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီးနောက်ထပ်သင်ကြား
စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတာမို့ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့စကားကို
အဖြေမပေးနိုင်သေးပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးမဖြေမှနေ အကောင်အထည်
ဖော်ချင်တယ်ဆိုရင် တခြားဆရာဝန်တွေနဲ့ဆွေးနွေးလိုက်ပါ။ နန်းနန်း
ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“နန်းနန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“မိသတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ မင်းဟာ အုပ်ချုပ်မှုကင်းစင်
သွားတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိထားပါ။ မင်းလုပ်
ချင်တာကို မင်းသဘောနဲ့ မင်းလုပ်ချင်တိုင်းတော့ လုပ်ခွင့်မရှိဘူး။ ခုတို
မပြောနေတာတွေဟာ အမှားတွေမတွေ့စေချင်လို့ သတိပေးနေတာ”

“အစ်ကိုကြီး...နန်းနန်းဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ဦး
မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးမရှိဘူးဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဘဝကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အသိတရားတွေ မကင်းမဲ့ပါဘူး”

“ငါ့ဘက်က တခြားရွေးချယ်မှုတွေကို မစွက်ဖက်ချင်ဘူး
ဝင်လည်း မစွက်ဖက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအိမ်ထောင်
ရေးကိုတော့ မင်းသဘောနဲ့ မင်းလုပ်လို့မရဘူး”

“ဘာလဲ...အစ်ကိုကြီးဆိုလိုတာက အစ်ကိုကြီးပေးစားတာ

ဆိုသူရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေမယ့်သူကို
အိတ်ယံတိုင်ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်”

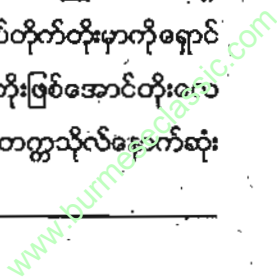
“စိတ်မကောင်းပါဘူးအစ်ကိုကြီး။ နန်းနန်းရဲ့ဘဝကြင်ဖော်
ဆိုကြားခံမလိုအပ်ပါဘူး။ နန်းနန်းကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်မှာပါ”

“ဘာ...ပြောတယ်”

“ခုချိန်မှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ စကား မများချင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး။
နန်းနန်းမှာ ချစ်သူရှိလာတဲ့အခါကျရင် ဖွင့်ပြောပြပါမယ်”

နန်းနန်း စကားကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။
သူ့ကျတော့ တွဲချင်တဲ့သူနဲ့တွဲပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ နန်းနန်း
ကြည့်မရဆုံးသူကတော့ မေရီပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အနောက်
တိုင်းယဉ်ကျေးမှုပေါ်မှာ သူ့ယဉ်ကျေးမှုလို ခံယူပြီး အရှက်တရား
ဘင်းမဲ့စွာ နေထိုင်ပြောဆိုမှုတွေကို နန်းနန်းအော်ကလီဆန်နေခဲ့တာ
ကြာပြီဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်သူဖြစ်နေတာကြောင့် မသိကျိုး
ကျွန်ပြုခဲ့တာတွေလည်းရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ထိပ်တိုက်တိုးမှာကို ရှောင်
နေသည့်ကြားမှ မေရီနှင့် နန်းနန်း ထိပ်တိုက်တိုးဖြစ်အောင်တိုးလေ
သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်လေးက နန်းနန်းဆေးတက္ကသိုလ်ဝေးကမ်းဆုံး

နှစ်ကိုပြေးတက်သောနှစ်ပင်။

“ဟင်...”

နန်းနန်း ကျောင်းမှ ပြန်လာ၍ ခြံထဲကို ကားမောင်းပြီး အဝင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသတွေ ရင်ထဲကို ပြိုဆင်း လာသည်။ နန်းနန်း စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားသော နင်းဆီပန်းအိုး တွေကို မေရီသည် အိမ်မှ အလုပ်သမားတွေနှင့် ရွှေနေတာကို တွေ့ လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

“ဂျွတ်မတော့ ပြဿနာရှာပြီး ကောင်းကောင်းကြီးတွေကြ ပြီပေါ့”

“ပူ... ကျွီ...”

နန်းနန်း ကားထိုးရပ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် နှင့်...

“ကိုကျော်အောင်”

“ဟာ... နန်းနန်း...”

“ဒီပန်းအိုးတွေကို သူ့နေရာ သူပြန်ထားလိုက်”

“ဟို... ဟို...”

ကျော်အောင်... ပန်းအိုးကို ရှုရမလို့၊ မ.ရမလို့ ဖြစ်နေသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဒီပန်းအိုးတွေကို ငါရွှေ့ခိုင်းတာ မိနန်း”

နန်းနန်း... မေရီကို ခပ်ထေ့ထေ့လေး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီခြံထဲက ပန်းအိုးတွေကို ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဘယ် သူမှ ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ငါက အကြောင်းမဲ့ရွှေ့ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုကြီးမွေး ဇနီးအတွက် ကြည့်မကောင်းလို့ ရွှေ့နေတာ”

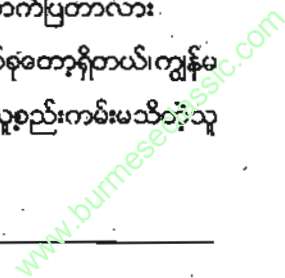
“ကြည့်မကောင်းရင် ကြည့်ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ သွားပြီး လုပ်၊ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းခွင့်မတောင်းဘဲ လုပ်တာတော့ ဆောရီးပဲ”

“ဒီခြံနဲ့ ဒီအိမ်က ကိုကိုကြီးအိမ်လေ”

“သိပ်သေချာတဲ့ စကားပဲ။ ကိုခွန်နောင်ဦး အိမ်ဖြစ်သလို၊ နန်းနန်းရတီဦး အိမ်ဆိုတာလည်း ထည့်ပြီး ပြောဖို့တော့ လိုတယ်။ ပြီး တော့ ကိုခွန်နောင်ဦးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေရှိသလို နန်းနန်းရတီဦး သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို သဘောပေါက်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ်”

“ဘာလဲ မင်းက မင်းအိမ်ဆိုပြီး မာန်တက်ပြတာလား”

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားက မလွဲပါဘူး။ တစ်စုံတော့ရှိတယ်။ ကျွန်မ တလူတိုင်းကိုတော့ မာန်မတက်ပြတတ်ဘူး။ လူ့စည်းကမ်းမသိတဲ့ သူ တွေကိုတော့ မာန်တက်ပြတတ်တယ်”

“နင်...နင်စကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်လား”

“ကျွန်မ စကားမှာ ရိုင်းစိုင်းတာဘာတစ်ခွန်းမှမပါဘူး။ လူ့
ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ရိုင်းစိုင်းသလိုဖြစ်ချင်ဖြစ်
သွားမယ်”

“နင့်ကိုတိုက်ကြီးနဲ့ပြန်ပြောပြရမယ်၊ တောက်...ကျော်အောင်
“ဗျာ...”

“ကျွန်မကိုလိုက်ပြီးပို့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“မိနန်း...နင်နဲ့ငါတွေကြာဦးမှာပါ”

“ဆန္ဒရှိတဲ့နေ့ကိုပြောလိုက်”

မေရီ မကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့်ကားပေါ်ကို တက်သွားလေ
သည်။

“ဒင်းကိုပြောချင်နေတာကြာပြီ...ဟင်...”

နန်းနန်း... သူပြောချင်တာတွေကိုပြောလိုက်ရတာကြောင့်
စိတ်ထဲမှာပေါသွားသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ပြဿနာပေါ်မှာအစ်
ကိုကြီး ဘာမှတော့မပြောခဲ့ပါ။ နန်းနန်း ဝိနေင့်စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်း
ကောင်းသိထားသူဖြစ်တာကြောင့်ရယ်။ ပြီးတော့ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်
သက်ပြီး မောင်နမဆိုပေမဲ့ သီးခြားစီ ရှိနေခြင်းကြောင့် မပြောတာ

လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဦး...ဦး...”

အင်ကြင်းတို့နှင့်ချိန်းဆိုထားသော ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့တွင်ကား
ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုကော်ဖီဆိုင်လေးတွင် အင်ကြင်းတို့နှင့် မကြာခဏဆို
သလို ရောက်တတ်တာကြောင့် ဆိုင်အလုပ်သမားလေးတွေတောင်
ဖျတ်မှန်းတန်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

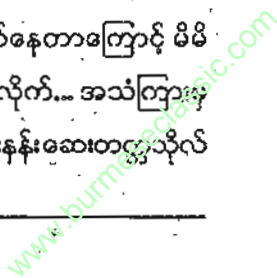
“ဟိုကောင်မတွေမရောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

ဆိုင်ထဲကိုဝင်တော့ အထဲတွင် ကော်ဖီသောက်နေသူ (၃)ဦး
လောက်သာရှိသည်။ နန်းနန်း လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်
ထိုင်ပြီး ကော်ဖီမှာသောက်ကာ အင်ကြင်းတို့ကိုစောင့်နေလိုက်သည်။
နာရီကြည့်တော့ ချိန်းဆိုထားသော အချိန်ထက် (၁၀)မိနစ်လောက်
စောပြီးရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ထိုင်လို့ရမလား”

“ဟင်...”

နန်းနန်း...ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေတာကြောင့် မိမိ
ဘေးတွင် ရောက်နေသူကိုပင် သံတိမထားမိလိုက်... အသံကြားမှ
ကြည့်လိုက်တော့ ရဲမင်းမောင်ဖြစ်နေသည်။ နန်းနန်း ဆေးတက္ကသိုလ်

ချဉ်းကပ်နေသူဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး
တို့ထံသို့နှင့် တိုတယ်လုပ်ငန်းတွေတွင် အစုရှယ်ယာလုပ်ကိုင်
နေသူဖြစ်သည်။

ရှပ်ရှည်ချော့ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ပညာတတ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မက်မောစရာ
ကောင်းသောလူတစ်ယောက်ဆိုရင် မမှားပေမဲ့စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်
စာရိတ္တကတော့ နန်းနန်းအတွက် မနှစ်မြို့ဖွယ်ဖြစ်သည့်အပြင်
စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

လူလောကကြီးကို ငွေကြေးဖြင့်တည်ဆောက်ချင်သူတွေ
ဖြစ်၍ လူလူချင်း စာနာမှုတရားကင်းပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ နေရှင်ကြီး
တွေလိုဆိုက်နှင့်ိုက်နှင့်နေကြသူတွေဖြစ်သည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
တာတောင် သူတို့နဲ့ တန်းတူရည်တူရှိသူတွေကိုသာ လူလို့သတ်မှတ်
ထားချင်ကြသူတွေ။ ဒီလိုလူမျိုးဆီက ရွှေထွက်နေတာတောင် စိတ်
မဝင်စားဘူး။

“ကိုယ်ပြောတာကြားပါတယ်နော်”

“ကြားပါတယ်။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ခွင့်
တောင်းချင်ရင် ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ သွားပြီးတောင်းပေါ့”

“မင်းထိုင်နေတဲ့နေရာဖြစ်နေလို့ပါ”

“အများသောက်သုံးနေတဲ့ဆိုင်ပဲ။ ထိုင်ချင်ရင်ထိုင်လို့ရပါ
တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တစ်ဖက်သား စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
အောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ကြိုပြီး ပိတ်တဲ့သဘော
ပေါ့”

“သဘောပေါက်လွယ်တာကောင်းပါကယ်”

“ကိုယ် မင်းပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ မင်းဘက်
စာရလိုတုံ့ပြန်တာ သိပ်ပြီး မမျှတဘူးလို့ထင်တယ်”

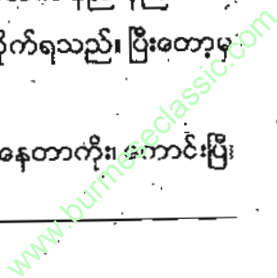
“ရှင်က ကျွန်မကို သံယောဇဉ်တန်းလာပြီးညှိနေတာလား
တိုရဲမင်းနောင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

“ကိုယ့်လိုလူကို မင်းငြင်းနေတာ သိပ်ပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်း
တယ်။ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ဈေးကွက်တင်နေတာ ဖြစ်မှာ
ပါ”

“ဘာ..”

ရဲမင်းနောင်စကားကြောင့် ဒေါသသံက နည်းနည်းလေး၊
အသံကျယ်သွားသဖြင့် သတိပြန်ပြီးထားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ
တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိပ်ပြီးအထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ကောင်းပြီး

ရှင်ကို ကျွန်မဘက်ကလည်း နှိုင်းယှဉ်ပြရတာပေါ့၊ ရှင်ချမ်းသာသလို ကျွန်မချမ်းသာမှုကို ရှင်စုံစမ်းကြည့်လိုက်၊ ရှင်ချမ်းသာတာထက်မသာ ခဲ့ရင် ရှင်ချမ်းသာမှုကို မက်မောလိုက်ဦးမယ်”

“မင်းဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကိုယ်သိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒုတိယ ရှင် သင်ကြားခဲ့တဲ့ပညာနဲ့ ကျွန်မ သင်ကြားခဲ့တဲ့ပညာကို ယှဉ်လိုက်ဦးနော်၊ ကျွန်မက ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ၊ ကပ်ပြီးတော့ ကြားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မကြာခင်ကာလမှာ ခွဲစိတ်အထူးကုပါရဂူဘွဲ့ကို ထပ်ပြီးယူဖို့ပြင်ဆင်နေပြီ၊ အဲဒီနောက်ဆုံးရပ်ရည်ပိုင်းကို ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ရှင်ရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်သလို ကျွန်မရုပ်ရည်နဲ့လည်း ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့သူပါ၊ ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ကို မရလို့ ကျွန်မအတွက် နောင်တဆိုတာ ရယ်စရာအရမ်းကို ကောင်းနေပါတယ်”

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ကိုအထင်ကြီးတယ်ပေါ့၊ တစ်နေ့မင်းငါ့ကို ခေါင်းညှိတ်ရမှာပါ”

“သေချာတယ်လို့ ရှင်ထင်ထားရင် ကျွန်မ အကြံပြုလိုက်မယ်၊ ရှင်သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်လိုက်ပါ”

“မင်း...မင်းကွာ...”

ရဲမင်းနောင်ပေါက်ကွဲလုလုဖြစ်သွားသော သူ့အိမ်ထဲကိုပြန်

ပြီးချုပ်တည်းကာ နန်းနန်းမျက်နှာကို စူးစူးရှရှိုက်ကြည့်ပြီးမှ

“မင်းရဲနောင်ဘဝမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ မင်းဘယ်လောက်ခေါင်းမာနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့ကွာ”

ရဲမင်းနောင်သူ့စကားကို အဆုံးသတ်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ထပြီးထွက်သွားလေသည်။

ရဲမင်းနောင်ကျောပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နန်းနန်းကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူပါပဲ။

“နန်းနန်း”

“ကောင်မစုတ်တွေ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“အိတော့ အပြစ်မပြောနဲ့အမိ၊ ကျုပ်တို့က နင့်လို ကိုယ်ပိုင်အားနဲ့လာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ လမ်းတွေမှာ ကားတွေပိတ်နဲ့ နေသတ်ကျနေတာ”

အင်ကြင်းနှင့် ခိုင်ဇာတို့ ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ထဲမှာ (၁၀)တန်းအောင်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ အင်ကြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆင်မင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ အင်ကြင်းနှင့်ခိုင်ဇာတို့က ဥပဒေဘွဲ့ယူပြီး သူတို့ဘုရားရှားတွင် ရှေ့နေလုပ်နေကြပြီဖြစ်၏။

“နန်းနန်း”

“ဘာလဲဟ”

“ငါတို့ဆိုင်ထဲကို မဝင်ခင် ဟို...ဟို...မင်း”

“ရဲမင်းနောင်ကိုပြောတာလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီဆိုင်ကထွက်လာတာလား”

“ငါနဲ့ပွဲကြမ်းသွားတယ်လေ”

“ဟယ်...ရန်တွေဘာတွေဖြစ်ကြသေးလား”

“ခိုင်ဇာရယ်၊ ဒီအရွယ်တွေရောက်မှရန်ဖြစ်စရာလားဟ”

“နင်ကပြောရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ဒါနဲ့ဘာတွေပွဲ

ကြမ်းသွားတာလဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲလေး”

“သိပ်ပြီး နားထောင်ချင်တယ်ပေါ့”

“နားထောင်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကဏ္ဍနယ်လစ်တွေလေ သတင်းယူနေတာ၊ ရဲမင်းနောင်က ရုပ်ရှင်တို့စီဒီယို မင်းသားလုပ်ရင် သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ဆိုအောင်မြင်မှာ...”

“ခိုင်ဇာ နင့်စိတ်တွေဖောက်ပြန်နေပြီလား”

“ငါက အမြင်ကို မြင်တဲ့အတိုင်းပြောတာပါ၊ ရင်ထဲကပါလို့

ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါဟာ နင့်ပွဲကြမ်းကိုပြောပါဦး”

“ဒီလိုဟ

နန်းနန်း...ရဲမင်းနောင်နှင့် ဖြစ်စဉ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“အယုံအဲဆို ရဲမင်းနောင်ကြီး အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား

တာပေါ့”

“နန်းနန်း”

“ဘာလဲခိုင်ဇာ”

“ရအခြေအနေကိုသုံးသပ်ကြည့်ရင် သူ့ဘက်ကနှင့်ကို မရ အောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်နေပြီ၊ ဒါဟာကောင်းတဲ့ကိစ္စ ထုတ်ဘူးနော်”

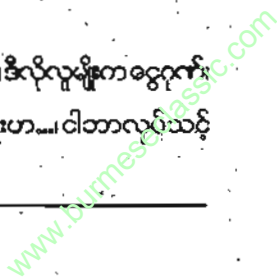
“သူ့ဘက်က ဘာလုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို နင်မြင်အောင်လုပ်ပြရင်တော့ အောင်လို့တိမ်းလို့ရနိုင်တာပေါ့၊ နင်မသိအောင် ကောက်ကျစ်တဲ့နည်း တွေကိုသုံးရင် ဝက်မယ်”

“ဟင်း”

ခိုင်ဇာစကားကြောင့် ထိုအတွေးသည် နန်းနန်းခေါင်းထဲသို့ အရောက်လာသည်။

“ခိုင်ဇာ နင်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးက ငွေဂုဏ်း အထက်တွေသာရှိတာ ကောက်ကျစ်မယ့်ရှုပ်မျိုးဟ... ငါဘာလုပ်သင့်

လဲ၊ စဉ်းစားပေးကြပါဦး”

“နင်ရွေးချယ်စရာတော့ရှိတယ်”

“ဘာလည်းအင်ကြင်း”

“ပထမရွေးချယ်ရမှာက နင်ယောက်ျားယူလိုက်”

“ဟင်...မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်တာမဟုတ်ဘူးဟုတ်တယ်၊ သူ့လက်ထဲကလွတ်အောင် ရှောင်ပြေးနေရုံနဲ့ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ နင်ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ပြေးစရာ ရှောင်စရာမလိုဘဲ ပွဲသိမ်းသွားမယ်...”

“နင်ပြောသလိုဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြော်ငြာ ထည့်ပြီး အားချင်းယူရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“နန်းနန်းနင်ကိုလိုက်နေတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကိုရွေးချယ်လိုက်ပေါ့ဟာ”

“ခိုင်ဇာရယ်... ငါက တစ်ယောက်မှ ခံစားလို့မရဘူး၊ တခြား နည်းစဉ်းစားပါဦးဟာ”

“အင်း... နောက်တစ်နည်းကတော့ နင့်အတွက် အကောင်း ဆုံး ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် တစ်ယောက်လိုအပ်တယ်”

“ငါက ဝန်ကြီးချုပ်မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ရံတော်တွေ ဘာတွေ နဲ့ လူမြင်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလောက်ကြီး လိုအပ်လို့

လား”

“ရဲမင်းနောင်ဘက်က နင့်ကို အနည်းနဲ့ချဉ်းကပ်လို့မရရင် နောက်ဆုံးအကြမ်းနည်းကို သုံးရဲရင်ရော”

“မြန်မာပြည်က ဥပဒေဒီဒေနဲ့ နိုင်ငံမှမဟုတ်တာ၊ သူထင် တိုင်းကြဲလို့ရမလားဟ”

“ကိုယ့်ဘက်က ဖြစ်ပြီးမှ ရှင်းရတာထက် မဖြစ်ခင်ကြိုတင် တာကွယ်ထားတာ မမှားပါဘူး”

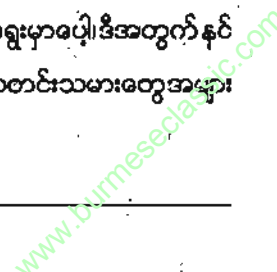
“ဟုတ်တယ်နန်းနန်း... အင်ကြင်းပြောတာတွေဟာ နင့် အတွက် မမှားဘူးနော်”

“အေးပါဟာ၊ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါမယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့ဘက်က ကိုယ်ရံတော်ရှာမယ်ဆို သတင်းစာထဲ၊ ဂျာနယ်ထဲ ကြော်ငြာ ထည့်ပြီး ခေါ်ရမှာလား”

“ဒီလောက်ထိ မလိုအပ်ပါဘူးလေ၊ လက်သိပ်ထိုးရှာလို့ရပါ တယ်”

“လူကောင်းဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“သူနဲ့ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းပြီး ရွေးမှာပေါ့၊ ဒီအတွက် နင် ပူပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့ တရားရုံးမှာ အလွတ်တန်း သတင်းသမားတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါစဉ်းစားပြီးတဲ့အခါ နင်တို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီးလုပ်မယ်”

“နင့်အစီအစဉ်ပြီးသွားရင် ငါတို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်မှာလဲ၊ နန်းနန်း”

“ကားတစ်စီးနဲ့အပြင်လျှောက်မောင်းမယ်”

“အိုကေ...လစ်စို့”

ကော်ဖီဆိုင်ကလေးအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်ကိုအရင်မောင်းမလဲ”

“မင်္ဂလာဒုံဘက်ကိုသွားမယ်ဟာ၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာက ကားတွေနဲ့နေရတာ မွန်းကျပ်တယ်၊ မင်္ဂလာဒုံဘက်ဆိုရင် လေကောင်းလေသန်ရတယ်”

“ဒါဆို မင်္ဂလာဒုံရောက်မှပဲ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

“အင်း...”

နန်းနန်းတို့သူငယ်ချင်းတွေကျောင်းသူတွေဘဝမဟုတ်ကြတော့တာကြောင့် တစ်လမှာတစ်ခါ ခုလိုစိတ်လွတ်၊ ကိုယ်လွတ် သွားရင်တာသွား၊ စားချင်တာစားကြရင်း မွန်းကျပ်မှုတွေကို အပန်းဖြေခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆိုရင် နန်းနန်းလည်း အလုပ်ဝင်ရတော့မှာဖြစ်တာ

ကြောင့် ခုလို လွတ်လပ်မှုမျိုးကို မရနိုင်ဖို့ကများနေလေပြီ။

လူ့လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ကြရင်း လွတ်လပ်ခြင်းများစွာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။ နန်းနန်းအာဝရလွတ်လပ်ခြင်းနောက်ကို လိုက်ချင်ပေမဲ့ ဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

နန်းနန်းဘဝအတွက် နောင်ကြီးကင်းစွာနေခွင့်ရထားသူဆို ဆယ့်လူဆိုတာ မိမိကိုယ်ကျိုးအတ္တတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်တည်၍ ဘဝကို အဆုံးသတ်တာမျိုးကို မနှစ်မြို့သူဖြစ်ပြီး...၊ မြင့်မြတ်သောစိတ်နှင့် ခြင်မြတ်သောအလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ချင်သူဖြစ်သည်။ တချို့လူတွေဆိုရင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော်လည်း အများအကျိုးလုပ်ကိုင်နေတာဟာ တကယ်ပင် ရှိုးကျူးထိုက်ပါသည်။ ထိုသို့သော လူတွေကို ကြည့်မြင်မိလိုက်တိုင်း ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အများအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားဘဲ ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းကို ကြည့်နေတတ် သောအစီကို မြီးခွန်နောင်ဦးနှင့် ရဲမင်းအောင်တို့ကို နန်းနန်း အရမ်းပင်စိတ်ပျက်စိမ်း

“ဟူ...”

“နန်းနန်း... သက်ပြင်းတွေရလှချည်လား။ ဘာတွေခေါင်းထဲတို့ရောက်လာလို့လဲ။ ဧကန္တရဲမင်းနောင်ရောက်နေတာလား။”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ ဒီလူ့အကြောင်းကို ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး ဘယ်
တော့မှမစဉ်းစားဘူး၊ ငါစဉ်းစားနေတာ အနာဂတ်ဘဝကို ဘယ်လို
အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ရမလဲဆိုတာ”

“နင်ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟဲ့..ခိုင်ဇာ ဆရာဝန်ဖြစ်မှတော့ လူနာတွေကိုဆေးထိုးမှာ
ပေါ့ဟ”

“ဒါတော့ နင်ပြောမှလား၊ ငါဆိုလိုတာက ဘဝအတွက် ကြီး
ပွားတိုးတက်ဖို့ဆရာဝန်လုပ်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူသားတွေအတွက်
တောင်းကျိုးပြုမယ့် ဆရာဝန်လုပ်မှာလားဆိုတာကို မေးတာ
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နန်းနန်းဘဝမှာက ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေဟာ
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားတာတောင် မကုန်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“နင်မေးတဲ့စကားအတွက်ပဲ ငါစဉ်းစားနေတာပါ၊ စဉ်းစားတဲ့
ထဲမှာ ငါကြီးပွားချမ်းသာရေး မပါဘူးနော်၊ ငါတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ဆေး
ပညာနဲ့ လူသားတွေအတွက် ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို အကျိုးပြု
မလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ”

“နန်းနန်း ခုဒီဒီကရေစိစေတ်ကိုရောက်နေပြီ၊ ပရဟိတလုပ်
ငန်းတွေက အများကြီးလုပ်လို့ရပြီပဲ၊ နင့်စိတ်ကြိုက်လူမှုရေးအလုပ်ထဲ
ရွေးချယ်ပြီး လုပ်လို့ရတယ်”

“ငါဟာ မဖြစ်မနေလုပ်မှာပါ၊ ဒါနဲ့ နင်တို့က ငါ့ကိုတော့ မြှောက်
ဆေးပြီး နင်တို့က ရောဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ငါတို့လုပ်ကိုင်နေတာ လူသားတွေကို ဥပဒေဘောင်ထဲက
နေ ကာကွယ်ပေးနေတာ၊ မတရားမှုတွေကို တရားတဲ့ဘက်ကနေ
ဘာကွယ်ပေးနေတာ၊ လူသားအကျိုးကို လုပ်ဆောင်နေတာပဲ မဟုတ်
ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဲ..ဘာလို့”

“နင်တို့ရှေ့နေလုပ်နေတာ လူတစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်းရဲ့
အမှုအပ်တဲ့ပေါ်မှာ ငွေကြေးနဲ့လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်နေကြတာ၊
ဆောနာ ဥပဒေအကျိုးဆောင်မှမဟုတ်တာ”

“ဟဲ့ဟဲ့.. ဒါကတော့ နန်းနန်းရယ်၊ ဝမ်းရေးအတွက်တော့
ညည်းငွေကြေးပေါ်မှာမှီခိုရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းပေါ်
အမှုတည်ပြီးတော့ မလုပ်ဘူးနော်”

“ငါနင်တို့နှစ်ယောက်ကို တောင်းဆိုချင်တာရှိတယ်”

“တောင်းဆိုလေ”

“ငါနဲ့အတူပရဟိတအလုပ်တွေပေါ်လာရင် ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေး
ဦးမလား”

“စိတ်ချ...နှင့်ဘက်ကပေါ်လာခဲ့ရင်အကြောင်းကြားလိုက်”

“နန်းနန်းဦးဆောင်လိုကတော့ လိုက်ပြီးသားပဲ”

“စိတ်ချခေါ်သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခရဲပြည်”

“နင်ပဲသွား...ကောင်မစုတ်”

“ဟယ်...ရှေ့မှာ နန်းနန်း”

“ဟင်...”

“ကျွဲ...”

ကားရှေ့ကို အမှတ်မထင် ဖြတ်ကူးလာသော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကြောင့် ဘရိတ်ကို နင်းပေမယ့် မမိသလို ဖြစ်သွားစဉ်--

“ဝုန်း!”

“ဟယ်...သွားပြီ”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

နန်းနန်း ကားနှင့်တိုက်မိသွားသည်မှာ ကလေးမဟုတ်၊ လူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်ကတော့ ထိုလူ တွန်းဖယ် လိုက်တာကြောင့် ဘေးဘက်သို့ရောက်သွားပြီး ဘာမှဖြစ်ဟန်မဟု နန်းနန်း ကားကိုထိုးရပ်ပြီး အောက်ကိုချက်ချင်းဆင်းလိုက်သည်။

“ဟယ်...သွေး...သွေးတွေ”

“ခေ...ခေပြန်တူတယ်”

ကားရှေ့သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသော အမျိုးသားတစ် ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး နန်းနန်း ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်သွားပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူတို့(၃)ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိကြ။ သူတို့ရောက်နေသောနေရာက အိမ်ခြေကင်းပြီး လူသူရှင်းနေသော နေရာဖြစ်သလို ကားသွားကားလာပါ ကင်းနေ သည်။ ကလေးငယ်မှာ ကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားသည်။

“ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အင်ကြင်း...ကားပေါ်တင်ပြီး အနီးဆုံးဆေးရုံကိုသွားကြ မယ်”

“အေး...”

နန်းနန်းတို့(၃)ယောက် ထိုလူကို ကားပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး အနီးဆုံးဆေးရုံသို့မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

“အိ...”

ထိုလူထံမှညည်းသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက်--

“ကျုပ်ကိုဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲ”

“ဆေးရုံ”

“အားကျွတ်ကျွတ်...ဒက်ရာက အရမ်းပြင်းနေလို့လား”

“ခေါင်းကိုထိသွားတယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခုကိုသာ ဝှို့ပေးပါ။ ဆေးရုံကိုပို့ရင် အမှုကကြီးနေမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင် ဒက်ရာ ပြင်းမပြင်းဆိုတာ ဆေးရုံက ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ဆေးရုံကိုပဲ ကားကိုမောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟယ်...”

“ဘာဖြစ်တာလဲခိုင်ဇာ”

“ဒီ...ဒီလူ သတိပြန်မေ့သွားပြီ”

နန်းနန်းတို့နှင့် ဘာမှ မဖြစ်သလို စကားပြောပြီး ခဏအတွင်းမှာ သတိပြန်ပြီး မေ့သွားလေသည်။

“သွေးထွက်များနေတယ်”

ကားကို စတင်ရှိန်ထပ်မြှင့်ပြီး ခ ဆေးရုံသို့ မောင်းခွဲရသည်။ ဆေးရုံတွင် ထိုလူအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး အမှုကိစ္စအတွက် အင်ကြင်းနှင့် ခိုင်ဇာတို့က သက်ဆိုင်ရာရဲတွေနှင့် လုပ်ကိုင်နေ

လေသည်။ ထိုလူကတော့ သတိလုံးလုံးမရသေးပေ။

“နန်းနန်း ဟိုလူအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“သတိတော့မရသေးဘူး၊ ဒက်ရာက သိပ်တော့မကြီးပါဘူး။

(၃) ချက်လောက်ပဲ ရှုပ်ရတယ်၊ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော ထိမထိဆိုတာ အတိမှန်အခြေပြပါမှာ မူတည်တယ်၊ သတိမေ့နေတာက သွေးထွက်များသွားလို့ပါ။ ဒါနဲ့ နင်တို့ဘက်ကရော”

“လောလောဆယ် လူနာအတွက် လုပ်ပေးစရာတွေရှိနေလို့

ခန်းမှာ အာမခံလုပ်ထားတယ်၊ လူနာသတိရလာမှ ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်မှာ”

“အင်းလေ... ဖြစ်လာမှတော့ ဖြေရှင်းရမှာပဲလေ”

“နန်းနန်း နင်ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ လူနာသတိရလာတဲ့ထိတော့ စောင့်

ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“စပယ်ရှယ်နပ်(စ်) ငှားလိုက်ပါလား”

“မငှားချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ချင်တယ်၊ နင်တို့ပြန်

ခွာကြလေ”

“နင့်အိမ်ကိုရော အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“အန်ကယ်ဦးသာလွန်စီကိုတော့ အကြောင်းကြားထားပြီး

ပါပြီ”

“နင့်အစ်ကိုရော”

“အကြောင်းမကြားတော့ဘူး၊ ဘာမှဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့ပြန်နင့်မယ်၊ တစ်ခုခုထူးရင်အကြောင်းကြား

လိုက်”

“အေးပါဟာ.. ငါ့အတွက်ဘာမှမပူနဲ့”

“အေး..”

အင်ကြင်းနှင့်ခိုင်ဖာတို့ထွက်သွားပြီး နန်းနန်း ထိုလူ့စုထင်
သေးတွင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

မျက်နှာတွင် သွေးစသွေးခြောက်တွေနှင့်ရှိနေပေမဲ့ ထိုလူ
မျက်နှာသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတို့
ကြည့်ရင်လူချမ်းသာတစ်ဦးတော့မဟုတ်။ ထိုလူ့အိတ်ကပ်ထဲမှမှတ်ပုံ
တင်နှင့်ကားလိုင်စင်ကိုကြည့်တော့ အမည်မှာ အာရုံဦးဖြစ်သည်။
မှတ်ပုံ တင်ထဲက နေရပ်လိပ်စာက မန္တလေးမြို့ကဖြစ်နေတာကြောင့်
ရန်ကုန်တွင် အကြောင်းကြားရမည့်နေရာကိုမသိဖြစ်နေသည်။

“နန်းနန်း”

“ဟာ..ဆရာ”

နန်နန်းတို့ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာဖြစ်သူ ဒေါက်တာ

ဦးအောင်မျိုးလတ်ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာက ရမှကျတီဝင်ရတာ၊ အကြောင်းစုံတော့ ဆရာသိပြီး

ပါပြီ၊ ဓာတ်မှန်အဖြေလည်းထွက်ပါပြီ”

“သူ့ခေါင်းက အခြေအနေဘယ်လိုလဲဆရာ”

“အပေါ်ယံပိုင်းလောက်ပဲထိခိုက်သွားတာပါ၊ လူ့နာကိုကြည့်

ရတာ အရမ်းအားနည်းနေပုံရတယ်”

“သွေးထွက်များလို့လားဆရာ”

“အင်.. ဒါလည်းပါတယ်၊ ပင်ကိုကိုယ်ခံအားနည်းနေတာ

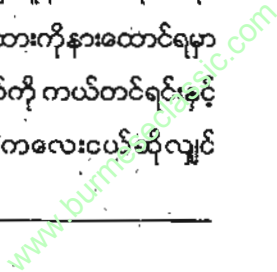
လည်းပါတယ်”

“ဟင်..”

“နန်းနန်းအတွက် ခုလိုဘာမှ မဖြစ်တာကိုက ကံကောင်းပါ
ထယ်၊ သူ့သတိရလာရင် ဆွေးနွေးကြည့်ပေါ့၊ ဆရာဟိုဘက်က လူနာ
တွေဆီသွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဦးအောင်မျိုးလတ်ထွက်သွားပြီး လူနာသတိရလာရင်
အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ သူ့ဘက်မှ သဘောထားကိုနားထောင်ရမှာ
ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ထိုလူဟာ ကလေးငယ်ကို ကယ်တင်ရင်းနှင့်
အက်ရာရခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုလူနေရာတွင် ကလေးငယ် သိုလျှင်

နန်းနန်းတကယ်မတွေ့ဝံ့အောင်ဖြစ်သွားသည်။

သတိမေ့နေသော ထိုလူမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ရှင့်ကိုအထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နန်းနန်း”

“ဟင်...အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးစွန့်နှောင်ဦးနှင့်ရဲမင်းနောင်တို့ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လူနာအခြေအနေတယ်လို့နေလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ခေါင်းကိုနည်းနည်းထိခိုက်သွားတာပါ”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်စောင့်နေရတာလဲ၊ နပ်စ်တစ်ယောက်ငှားပြီးထားခဲ့ရင်ရတာပဲ”

ရဲမင်းနောင်ဝင်ပြီးပြောတာကိုတုံ့ပြန်ချင်ပေမဲ့ဆေးရုံပေါ်မှာ စကားမများချင်တာကြောင့်ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်မိသည်။

“မင်းပြန်ချင်ရင်ပြန်တော့ ခုကိစ္စကိုကိုယ်ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မကိစ္စကို ကျွန်မရှင်းပါမယ်”

“နန်းနန်း ခုကိစ္စမှာ ဝေဠီအလျှော်အစားလုပ်လိုက်တာနဲ့ ပြတ်ပါတယ်၊ သိပ်ပြီး အပိုလုပ်နေစရာမလိုပါဘူး”

“ရဲနောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်နန်းနန်း၊ ပြန်စရာရှိတာ ပြန်လိုက်”

“ဟင်အင်း... သူ့သတိရလာတဲ့အထိ နန်းနန်းစောင့်ပြီး စကားပြောပြီးမှပဲ ပြန်မယ်၊ ခုလို လာပေးတာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းပြန်ချင်ရင်ပြန်ပါ”

“ဟင်...”

ခုတင်ပေါ်မှ အာရုံဦးဆိုသူ ဘယ်ချိန်က သတိရနေသလဲမသိလိုက်၊ သူ့စကားသံကိုကြားလိုက်ရမှာပဲ သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

“ရှင်သက်သာလားဟင်”

“သက်သာပါတယ်၊ ဘာမှဖြစ်လောက်တဲ့ဒဏ်ရာမဟုတ်ပါဘူး”

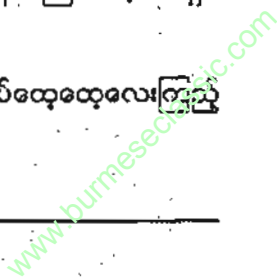
“ရှင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ပြောပါ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ခုဆေးရုံကိုပို့ပေးခဲ့ပြီ”

“ခေါင်းထူးဘတ်က လုပ်ပေးသင့်တာကိုလုပ်ပေးခဲ့ပြီ”

“နန်းနန်းရယ် သူ့ကျေနပ်အောင် နစ်နာကြေးတော့ပေးရမှာပေါ့”

ရဲမင်းနောင်မျက်နှာကို အာရုံဦး ခပ်ထေ့ထေ့လေးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ငွေစကားအရမ်းပြောတဲ့သူပဲ၊ ငွေနဲ့ဖြေရှင်းလို့ ရမယ်လို့ထင်တားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် စဉ်းစားပေးတာပါ၊ အမှုလုပ်နေလဲ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး၊ ထိုက်သင့်တဲ့ဆေးဝါးစရိတ်ကိုလက်ခံပြီး အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကျုပ်အမှုဖွင့်မယ်လို့တစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့သေးဘူးနော်၊ ဒါက လျော်ကြေးတောင်းနေတယ်လို့မထင်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ထင်တာ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး၊ ဆေးရုံကနေ ကုချင်ကု တော့ချင်နေ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက ဘာဆေးဖိုးဝါးစမှမယူဘူး၊ ပေးဖို့လည်းမစဉ်းစားနဲ့”

“အို... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ရဲမင်းနောင်တို့ ပြန်ကြပါ၊ ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မရှင်းနိုင်တယ်”

နန်းနန်း အခြေအနေကို ကြားကနေဝင်ပြီး ထိန်းရင်းစွန်နောင်ဦးနှင့် ရဲမင်းနောင်တို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ နန်းနန်းစိတ်ထဲမှ ထိုလူ၏ မာနကို ကြိတ်၍ ရိုးကျူးမိလိုက်သည်။

လူလောကကြီးတွင် ငွေကိုအန်တုရဲသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းဒီလူတွေနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး”

အတွက် မင်းအနေနဲ့ ကြားက အားနာနေစရာမလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ အမှုအတွက် ငါ့ကိုတောင်းပန်နေစရာမလိုပါဘူး၊ ရဲဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ဘာကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါ”

“ရှင်..”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကလေးငယ်ကို ငါကဝင်ပြီးကယ်ခဲ့တာ၊ အတွက် ငါသေသွားမယ်ဆိုရင်တောင် နောင်တမရဘူး၊ အမှုကိစ္စအတွက် ခေါင်းထဲမှာမထားပါနဲ့၊ ငါ အမှုမလုပ်ဘူး၊ စခန်းနဲ့မင်းတို့သာ ဖြေထုတ်အောင်လုပ်ပါ”

“ကျွန်မရှင်သေးမှာ ခုလိုနေနေတာ အမှုလျော့အောင်လုပ်ပေးဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ယူတာပါ”

“မင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကျေနပ်စရာကောင်းပါယ်၊ ဒီလောက်နဲ့တင် တာဝန်ကျေပါပြီ၊ ကျွန်တာကို ဆေးရုံကဆက်တာဝန်မယူရင်လည်း ဆင်းရဲပဲရှိပါတယ်”

“ရှင်ဒဏ်ရာ သက်သာမှဆင်းပါ”

“ဒီဒဏ်ရာလောက်နဲ့ ကျုပ်အတွက် မှတ်တမ်းမတင်ဘက်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ဆေးရုံပေါ်မှာ နစ်မြိုက်စွာအိပ်ခွင့်ရလို့”

“ကျွန်တို့ရက်တွေမှာ ရှင်မအိပ်ရဘူးလား”

“လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ ခုလို ခုတင်နဲ့ဘာနဲ့တော့ အိပ်လို့အ
ရဲဘူးမို့”

“ဟင်..”

“ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းကိုပြောပြရတာအားတော့နာတယ်၊ မိ
အတွက် ကျုပ်ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာကိုပြောပါ”

“ရှင်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါ။ ကျွန်မဘက်က မတောင်
ရက်ပါဘူး”

“တကယ်တော့ အားလုံးဟာ တမင်ကြံရွယ်ပြီးဖြစ်ခဲ့ကြတာ
မှ မဟုတ်တာ၊ နားလည်လို့ရပါတယ်ဗျာ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘာကြော
လဲဆိုတော့ ကလေးငယ်ရဲ့အန္တရာယ်ကို ရှင်သာဝင်ပြီးမကယ်မ
ကျွန်မဘဝမှာ တစ်သက်လုံးဝမ်းနည်းကြကွဲနေမှာပါ”

“ကျုပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ ကြံမ္မာလေးတစ်ခု
အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်..”

“ဟင်.. ရှင်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာ.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နန်းနန်းထိုလူကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သဘောပေါက်လို

သည်။ ထိုလူပြောသလို အိပ်ရေးပျက်ပြီး အားနည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို နန်းနန်းကြည့်မိစဉ်က တစ်ရာတန် (၂) ရွက်နှင့်
တစ်ရာတန် (၁) ရွက်ကိုသာတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူ့အခြေအနေကို
အတဲခတ်မိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေကြေးအကူအညီပေးလို့ရနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဒီအတွက်
အကြောင့် သူ့အနေဖြင့် တစ်မှရကိုစီစဉ်ပေးရတော့မည်ဖြစ်၏။

“ကျွန်မ ရှင့်အတွက် တစ်ခုစီစဉ်ပေးချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဘက်က စကားလုံးတွေ ဟိတ်ကြီး
အန်ကြီးသုံးပြီး မာနထောင်ပြနေတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကူညီချင်
အယ်ဆိုရင် ကျုပ်အတွက် အစားအသောက်ပဲစီစဉ်ပေးခဲ့ပါ”

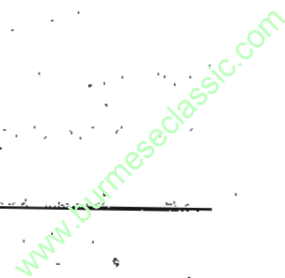
“ကျွန်မ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်
တို့အကြောင်းကြားပေးရမလဲပြောပါ”

နန်းနန်း စကားကြောင့် ထိုလူပြုံးလိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားအကြောင်းကြားမယ်ဆိုရင်တော့ အကြောင်းကြား
ရမယ့်သူတွေက အရမ်းများတယ်”

“ဘယ်လောက်များလို့လဲ”

“မြန်မာ တစ်ပြည်လုံးနီးပါးပဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်ုပ်ပြောတာကို အံ့သြသွားလား။ ကျွန်ုပ်က မြန်မာပြည်
ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ မြန်မာလူမျိုးအားလုံးက ကျွန်ုပ်တွေမျိုးတွေရဲ့
လေ၊ ထားလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့လူက ဆိုင်းဘုတ်မရှိတဲ့လူ
ယောက်ပါ။ ကြုံရာနေ ကြုံရာစား ကြုံတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေတာ
တကယ်ဘဝကို ဦးတည်းမဲ့စွာဖြတ်သန်းနေသူတစ်ဦး
တာကို သိလိုက်ရပြီ။”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“တောင်းပါဦ”

“ရှင် ဆေးရုံမှာ လိုအပ်တာတွေအားလုံးကို ကျွန်မ စီစဉ်
ပေးမယ်”

“ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်နာမည် အာရုံဦးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သောခါမှ နေဝင်ခြင်းမရှိတဲ့လူ
ယောက်ဆိုရင် ပိုပြီးမှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်”

အာရုံဦးစကားလုံးတွေဟာ အထီးကျန်ဆန်လှပေမဲ့ အ
ငယ်အားလျော့ခြင်းတော့မရှိ၊ လောကကြီးကို ခေါင်းမာစွာ လျှော့
နေသော လူတစ်ယောက်အားမာန်တွေကို မြင်တွေ့နေရသလို စံ

လိုက်ရသည်။

အာရုံဦးကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သော နန်းနန်း ရင်ထဲ
တွင် ပုံရိပ်တစ်ခု ကပ်တွယ်တွင်ပြီး ပါလာသလို ထင်မိလိုက်၏။
ထိုပုံရိပ်ကိုတော့ အမျိုးအစား နန်းနန်း မစွဲခြားတတ်တာတော့ အမှန်
ခင်မြင် သည်။ ဒါပေမယ့်လို့ နန်းနန်း အာရုံလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်
အမည်လေးတစ်ခုကတော့ ထင်ကျန်နေပါသည်။ ထိုအမည်ကလေး
မှာတော့-

“အာရုံဦး...”

“ခေတ်က တောင်းတိုင်းမကောင်းတော့ဘူးလေ၊ အစား
အတတ်တစ်လုတ်ဆိုတာ ရုခေတ်ကို ရောက်နေတာ”

“အေး... ဒါ နင်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားတွေ ကြပ်ကြပ်သတိ
ထားကြနော်၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တရားရေးမကျင့်ကြီးကို အရမ်းပြုပြင်နေ
ပြီ”

“အေး... ငါတို့ ဥပဒေသားတွေကိုပဲ ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့ ကျန်း
ဆေးဝန်ထမ်းတွေလည်း ကောင်းကောင်းသတိထားကြ၊ ဆေးရုံတွေ
ဆောင်းကြေးတွေက အရမ်းကို သောင်းကျန်းနေတာနော်”

“အင်း... နင်ပြောတာ မမှားပါဘူးဟာ၊ တချို့ဆေးရုံတွေမှာ
ထိအတောင်းအရမ်းတွေက ရှိနေကြတုန်းပဲဟ”

“ငါ့အထင်ပြောရရင် ပေးတဲ့သူတွေရှိနေလို့ ယူတဲ့သူတွေရှိ
နေတာဟ၊ မပေးဘဲနေရင်ရော ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်မလဲဟ၊ တံခါးပေါက်သမားက တံခါးပိတ်ပြီးရစ်
သယ်၊ ဓာတ်လှေကားသမားက ဓာတ်လှေကားပိတ်ပြီးရစ်မယ်၊ နောက်
ဆုံးတွန်းလှည်းသမားက အဝ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ရစ်ကြတာကြီးက
ဗျောက်မှမသွားဘဲ၊ လူနာရှင်ဆိုတာ အပူသောက်နဲ့လူတွေလေ၊ သူတို့
ဘောင်းရမ်းမူတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်ရှုပ်မခံတော့ဘဲကိုယ့်လူနာ သောက
နဲ့ပေးလိုက်ကြရတာ၊ ဒါဟာ ဆေးရုံမှာ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်နေတာ

အခန်း ၃

“ဆေးရုံဆင်းသွားတာကို နင်မသိလိုက်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား
နန်းနန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့စီးကို ဒုစိတ်ယနေ ငါ့ဆေးရုံက ဂျာနယ်ပြီးတာ
နဲ့ အပြန်ဝင်တုန်းက တော့ ရှိသေးတယ်၊ နောက်နေ့ထပ်ပြီးသွားတော့
မရှိတော့ဘူး”

“အင်း... သူ့ဘက်က ဘာအမှုမှမလုပ်ဘူးဆိုတော့ ကိစ္စက
အစောကြီးပြတ်သွားတာပေါ့”

“ပြတ်သွားတယ်လုပ်မနေနဲ့၊ စခန်းက အမှုကို သိပ်ပြီးပိတ်
ပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာကြေးညာကြေးလည်း မတောင်း
ဝံ့တာနဲ့ မတောင်းတာ”

ပေါ့၊ နင်တို့ ဥပဒေအကျိုးစေောင်တွေလည်း ဒီပေါ်မှာအခွင့်ကောင်း စောင့်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ...အဲဒါ...ငါတို့တောင်းတာ ခပ်မြင့်မြင့်ပါနော်၊ ဝင်ကြေးတောင်းတာမျိုး၊ သန့်ရှင်းရေးကြေးတောင်းတာမျိုးမရှိဘူးဟေ့”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့၊ နိုင်ငံရေးတွေမပါနဲ့၊ ဝန်ထုပ်ထုပ်လမ်းကိုဆက်ပါဦး”

“ဘယ်ဇာတ်လမ်းကိုဆက်ခိုင်းနေတာလဲဟ”

“အာရုံဦးဝတ္ထုကိုလေ”

“ပြီးသွားပြီလေ”

“နင့်ဇာတ်သိမ်းကြီးက ခံစားချက်ကင်းမဲ့လိုက်တာဟာ”

နန်းနန်း... အင်ကြင်းတို့နှင့် အာရုံဦးဆိုသူပေါ်မှာ အမှတ်တမဲ့ အသွင်ပြင်ပြောနေသော်လည်း နန်းနန်းရင်ထဲတွင် အစွန်းအထင်းလေးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သလိုပါ။

“တစ်ခုတော့ ငါဝန်ခံပါတယ်”

“ဘာကို ဝန်ခံတာလဲ နန်းနန်း”

“ငါဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ တကယ်ကို ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ထိုစကားမှာ နန်းနန်းရင်ထဲက နေတိုက်ရိုက်စီးဆင်းခဲ့သော

စကားပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ခုနစ်ရာပဲရှိတယ်ဆိုတော့ ဆတ်စကားလောက်ပဲရှိတာပေါ့နော်”

“ငါ့သူ့အတွက် လုပ်ပေးခဲ့နိုင်တာတစ်ခုရှိတယ်”

“ကဲ...ဘာကိုလဲ”

“သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူမသိအောင် ငွေငါးသောင်းထည့်ပေး ခိုက်ပါတယ်၊ တစ်သောင်းတန်ဆိုတော့ ခပ်ပါးပါးလေးပေါ့ဟာ”

“သူက တကယ်ပဲ လေလွင့်ငှက်တစ်ကောင်ဆိုရင်တော့ ကြံကွဲစရာ၊ နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကတော့ နာမာသေချာတယ်”

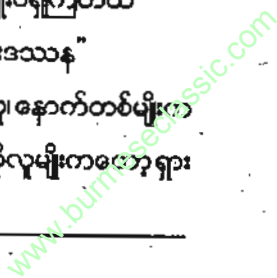
“ခိုင်စာ...နင့်စကားတွေထဲမှာ ဇာတ်ပြနေတယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် စွန့်ပြီး ကလေးငယ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကတော့ တကယ့်ကို ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ သတ္တိသူတော်တော်များများဟာ အမျိုးအစား (၂) မျိုးပဲရှိကြတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ အင်ကြင်း၊ နင့်ရဲ့လူသားဒဿန”

“တစ်မျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ကြတဲ့သူ၊ နောက်တစ်မျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ထက် တခြားသူကို ချစ်ကြတဲ့သူ၊ ဒီလိုလူမျိုးကတော့ ရှား”

ပါတယ်၊ ကိုယ့်အကျိုးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး တခြားသူအကျိုးတွေကို
ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့သူတွေလေ၊ အာရုံဦးဆိုတဲ့လူဟာ ဒီထဲ
မှာပါဝင်နေတယ်”

“နင်က ဘာကြောင့်ပြုံးရတာလဲ”

“အင်ကြင်းဆိုတဲ့မိန်းမ အတွေးအခေါ်တွေကောင်းလာတာ
ကို သဘောကျလို့ပါ”

“နန်းနန်း”

“ဘာလဲ ခိုင်ဇာ”

“နင့်ရဲ့ဒုတိယဇာတ်လမ်းကိုပြောဦး”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ငါက ဘာဇာတ်လမ်းတွေရှိနေလို့လဲ”

“ရဲမင်းနောင်ဇာတ်လမ်းလေ”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ မင်္ဂလာမဲ့တဲ့ နာမည်၊ ကြားရတာနဲ့တောင်
အော်ကလီဆန်တယ်”

“အော်ကလီဆန်တယ် လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့ဘက်က ခြေလှမ်း
တွေကို နင်ဘာမှမသိသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာသိစရာရှိလို့လဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာမှမရှိတာ”

“နင်စိတ်မဝင်စားလို့မရဘူး”

“အယ်တော်... အတင်းကြီးပါလား ခိုင်ဇာ”

“ငါပြောတဲ့ စိတ်မဝင်စားလို့မရဘူးဆိုတာ တခြားကြောင့်
မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က စိန်ခေါ်ထားတာလေ”

“ခိုင်ဇာပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်
ဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ သူ့ကို နင့်ဘက်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတာဟာ
နင် သူ့ကို အစွင့်အရှေးပေးတာနဲ့ အတူတူဖြစ်သွားမယ်”

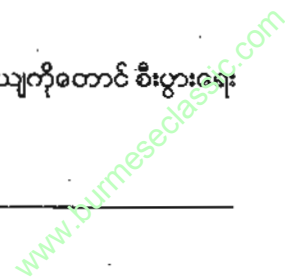
အင်ကြင်းနှင့် ခိုင်ဇာတို့ စကားသည် အမှန်တကယ် သူ့ကို
သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းနန်း သတိထားမိတာကတော့
ရဲမင်းနောင်ဇာတ်လမ်းက ရုနောက်ပိုင်း အိမ်ကို အဝင်အထွက်အရမ်း
များနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့်လား၊ တခြားသော ကိစ္စတွေကြောင့်လားဆိုတာ
တော့ မသိပါ။ မနေ့က နန်းနန်း ကြားလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုက
တော့ နောက်ထပ်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အကြီးကျယ်ဆုံးလုပ်ကိုင်ဖို့
ပြောဆိုသံတွေကို ခပ်ယုံယဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“သူ့ဘက်က အိမ်ကို အဝင်အထွက်စိပ်တာကလွဲပြီး တခြား
ထူးခြားချက်တော့ မရှိဘူး၊ ထူးခြားတာက မှီအိမ်ကိုကြီး”

“ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ”

“ငါတို့ဦးလေး ဦးကောင်းမြတ်ဖေယျကို တောင် စီးပွားရေး
ပြိုင်ဘက်အဖြစ် ပြောဆိုဆက်ဆံနေပြီ”

“နင့်အစ်ကိုကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက အရမ်းကိုအောင်မြင်နေတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေက အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူသားအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် အကုန်ခံတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့အစ်ကိုတော်စပ်ရတာ နာတယ်”

“သူ့ရဲ့မဟာမိတ်များကြီး မေရီရော အိမ်ကိုလာသေးလား”

“အရှက်မရှိကြတဲ့လူတန်းစားတွေဆိုတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးလာနေတာပဲ။ အရင်လိုတော့ ရဲရဲတင်းတင်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်အစ်ကိုနဲ့ ယူမှာတော့ သေချာနေပြီပေါ့”

“သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကို ငါနားမလည်ဘူး၊ ရိုးရာပျက်တွေ”

“နင်နဲ့အချိန်တန်ရင် ဆွေမျိုးတော်ရမယ့်သူနော်”

“တကယ်စိတ်ညစ်ရဆုံး စကားကို ကြားလိုက်ရသလိုပဲ၊ ဒင်းငါ့အိမ်ပေါ်ကိုမတက်ခင် တစ်ခုခုတော့ စိစဉ်ရမယ်”

“နင်က ဘယ်လိုစိစဉ်မှာမို့လို့လဲ”

“ဦးလေးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အိမ်ကိုခွဲမယ်၊ တကယ်လို့အစ်ကိုကြီးဝယ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုငွေအိမ်၊ မဝယ်ဘူးဆိုရင် ငါက ငွေပြန်အိမ်မယ်”

“အဲ...နင့်အစ်ကိုကြီးက လက်ခံပါ့မလား”

“ဒီဟာမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသားပြသရမှာပဲ၊ ဒီလို စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းတဲ့သူတွေနဲ့ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ နေဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စုနောက်ပိုင်းအစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ ဦးလေးကောင်းမြတ်ပေးယူပြောသလို အစ်ကိုကြီးဟာ ရှမ်းသာမန်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ထိ ကြံစည်နေတဲ့သူတဲ့”

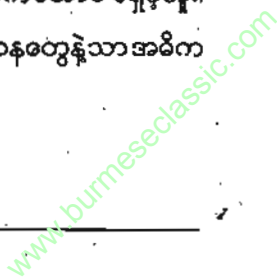
“ဟယ်...ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူ့မှာ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာပဲဟာ”

“ချမ်းသာတဲ့ သူ့အများစုဟာ ဘယ်တော့မှ လောဘကို အတောမသတ်နိုင်ကြဘူး”

“ဟူး...နန်းနန်း... နင့်အဖြစ်ကလည်း မလွယ်ပါလားဟာ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြင်စာမှုမရှိလိုက်ကြတာ”

“မေတ္တာတရားဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့မရဘူး၊ သူ့ကိုယ့်အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မေတ္တာပေါ်မှာ ရောင်ပြန်တာပဲလေး၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာ စာဖွဲ့လောက်အောင် မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့လိုလူမျိုးဘဝမှာ ငွေကြေးတွေ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့သာ အဓိကနေရာယူထားကြတာ”

“ငါတစ်ခုမြင်မိတာရှိတယ် နန်းနန်း”

“ဆိုပါဦး အင်ကြင်း”

“နင်နဲနင်အစ်ကိုကမောင်နှမသာဆိုတယ်ရှပ်ချင်းကျတော့
လုံးဝမတူဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှပ်ချင်းမတူတာထက် စိတ်ချင်းကျတော့လည်း မိုးနဲ့မြေ
လောက်ကိုကွာတယ်။ အလကား “ငါ” ဆိုတဲ့လူတန်းစားတွေ၊ ငါအဖေ
ကိုတစ်ခါတစ်ခါစိတ်နာတယ်”

“အသားလွတ်ကြီးပါလား”

“နင်စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီလိုဘာမှ မတူတဲ့ လူနစ်ယောက်ကို
ဘာလို့ခိုက်တစ်ခုတည်းမှာမေ့ခဲ့ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ဟော နင့်အမေကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး”

“အမေကြောင့်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ”

“နင့်အဖေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်”

“ကောင်မစုတ်တွေ စကားကိုအကောင်းပြောနော်”

“အယ်တော့.. ငါတို့က မကောင်းတာဘာများပြောမိလို့လဲ။

အမှန်တရားကိုပြောတာ”

“တော်ပြီ.. နာဘူးမတွေ”

“ဟား..ဟား..ဟား..”

သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်ရယ်မောသံကလေးတွေလွင့်ပျံ့လျက်။

“ဒီနေ့ အကျွေးမွေးကိုဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ”

“အင်ကြင်း.. ဒီနေ့အမှုခိုင်တစ်ခုရထားတယ်”

“ဘာလဲဟ အမှုခိုင်ဆိုတာ”

“နန်းနန်းကလည်း အမှုသစ်တစ်ခုကိုရထားတယ်လို့ပြော
တာ၊ တရားမမှုကြီးနော်၊ ချေးနန်းကြီးတယ်”

“ဟုတ်လား အင်ကြင်း”

“အင်း.. မောင်နှမတွေ အမွေလုကြတဲ့အမှုပါ၊ တစ်ခါတစ်ခါ
လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးဟာ တကယ်ကို တရားရစရာတွေက များ
တယ်၊ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် သွေးရင်းသားရင်း ဆိုတာ မရှိကြ
တော့ဘူးလေ”

“ငွေဆိုတာ ကိုင်တွယ်ရရက်တဲ့ မြေဆိုးတစ်ကောင်ပဲဆို
တာကို သိထားရင် ပြီးတာပါပဲဟာ၊ ကဲ ဒါဆိုလစ်ကြစို့၊ ခိုက်ထဲမှာ ဟာ
နေပြီ”

“သွားစို့”

www.burmeseclassic.com

အခန်း ၅

နန်းနန်း ဂျူတီထွက်တော့ ည ၁၀:၀၀ နာရီထိုးနေလေပြီ။ အနားယူခန်းတွင် ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ပြီး ယူဆောင်ရမည့်ပစ္စည်းတွေကို ယူကာ ဂျူတီချိန်းသည့် ဒေါက်တာကိုဖော်နိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပါတင်ရုံရာသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ခေးရုံဝင်းထဲရှိ မာကျူရီမီးရောင်တွေနှင့် မြင်တွေ့နေရသော ခေးရုံပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းလေးမှာ အေးချမ်းသလိုရှိနေပေမဲ့ ခေးရုံကြီးပေါ်တွင် ဝေဒနာကြောင့် စားနေရသူတွေအော်ဟစ်ညည်းညူသံတွေကို ဟန်ဆောင်စိုးဖိပေးထားသလိုပါပင်။

ကားလေးပေါ်သို့တက်ပြီး ခေးရုံဝန်းထဲမှ မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်းရင်ထဲမှာ မရည်ရွယ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို သတိရမိလိုက်သည်။

“အာရုံဦး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံခဲ့ကြတာ (၂) ရက်ပင်မပြည့် ခဲ့ကြသလို ... စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာတစ်နာရီပြည့်အောင် မရှိခဲ့ကြပေမဲ့ အာရုံထဲတွင် ပုံရိပ်တွေက ရှိနေသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်။

“သူဘယ်ကိုရောက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ...၊ အို... သူ့အကြောင်းတွေကို ဘာလို့ ငါ့ခေါင်းထဲရောက်နေတာလဲ”

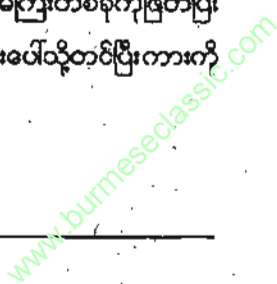
စိတ်အာရုံတွေကို ဈေးကွက်ဖျက်ပစ်ပြီး ကားပေါ်မှာသာ စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်ပေမဲ့ နန်းနန်း မျက်လုံးတွေလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းဆီကို ရောက်နေသည်။ အာရုံဦးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော သူတွေကိုတွေ့လျှင် ဖုတ်လေမလားဆိုပြီး ကြည့်မိခဲ့သော အကြိမ်တွေက မနည်းလှပေ။

“အင်း၊ ငါကတော့ သူ့ကို သတိရနေမိတာ သူ့ဘက်ကရော ငါ့ကို သတိရနိုင်ပါ့မလား၊ အမှတ်တမဲ့လေးက နေအမှတ်တရမဖြစ်ရင် တော့ ပါဘူး...”

“ဟယ်...”

နန်းနန်းကားလေး...၊ ရပ်ကွက်လမ်းမကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး မောင်းနေစဉ်ကလေး၊ ငယ်တစ်ယောက်ကို ပုခုံးပေါ်သို့တင်ပြီး ကားကို တားနေတာကြောင့်...

“ဝူး... ကို...”

နန်းနန်းကားကို ရုပ်ပေးလိုက်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါ...

“ဟင်... အာရုံဦး...”

“ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးပါ...”

“ကျွန်မဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”

“ဒီကလေး အဖျားတွေကြီးပြီး သတိလစ်နေလို့ ဆေးရုံကိုပို့ပေး ဝေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကားပေါ်ကိုတက်ပါ”

“ဂျိုင်း”

နန်းနန်းကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အာရုံဦးက လေးဝယ်နှင့် ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ နန်းနန်းကားကို နောက်ပြန် ကွေ့ပြီး ဆေးရုံသို့မောင်းလာခဲ့လေသည်။ တကယ့်ကိုတိုက်ဆိုင်မှုကို ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကားပေါ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလုံးဝမပြောဘဲ ဖြစ်တော့ဘဲ တိတ်တိတ်စွာနှင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ နန်းနန်းမှာ ကလေးအတွက် လိုအပ်တာအားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ပေးပြီး ကလေးအတွက် ဝယ်ခြမ်းရမည့် ဆေးစာကို ယူပြီး အပြင်သို့ အထွက်...

“နန်းနန်း”

“ဪ... ကိုအာရုံဦး”

အာရုံဦးလက်ထဲတွင် တစ်သောင်းတန် (၃) ရွက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဆီမှာ ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ ငွေထဲက ဒါနောက်ဆုံးကျန် ငွေပါ... ကလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးကို ဝယ်ပေးပါဗျာ...”

“ဒီပိုက်ဆံကို ပြန်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ပါ။ ကူညီလက်ခနဲ့ အစ အဆုံးပဲ ကူညီလိုက်တော့မယ် ကလေးစုတင်ကပဲ စောင့်နေပါနော်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

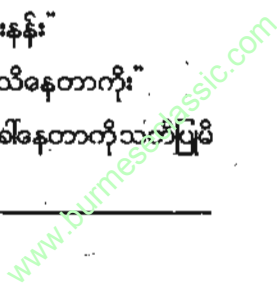
နန်းနန်းတာဝန်ယူမည့် ဆေးအတွက် ဆိုင်ဘက်ကို ဆင်းလာပြီး အာရုံဦးကို ထားခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ နေထိုင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်က အီကလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ အာရုံဦးဟာ လျှို့ဝှက်ချက်များစွာနှင့် လမ်းလျှောက်နေသူလေ...။

“မနက်ဖြန်လောက်ဆို သက်သာသွားမှာပါ။ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နန်းနန်း”

“ကိုအာရုံက နန်းနန်းနာမည်တောင် သိနေတာကိုး”

“ဆေးရုံပေါ်မှာ သူ့နာပြုဆရာမတွေ ဝေါ်နေတာကို သတိပြုမိ”

လိုက်လို့ပါ”

“စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကလေးနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အတူတူကပ်ပြီးနေကြတဲ့ ရဲဘော်၊ ရဲဘက်တွေပါ”

“ဪ...”

အာရုံဦးအခြေချနေထိုင်သော နေရာလေးကို နန်းနန်းသတိပြုမိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘာဆက်ပြီး ကူညီရဦးမလဲ ကိုအာရုံဦး”

“ဒီလောက်နဲ့တင် အရမ်းကိုပြည့်စုံနေပါပြီ”

“လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီပေးဖို့ ကျွန်မစိစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်”

“နန်းနန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ကျေးဇူးတင်ရမှာတွေ အရမ်းများနေရင် လူတစ်ယောက်အတွက် သိပ်တော့မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးမတင်နဲ့ပေါ့ရှင်”

“ဒါဆိုရင် ရိုင်းစိုင်းတို့ ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုအာရုံဦး စိတ်ချစွာနဲ့ အနားယူလိုက်ပါ၊ ကျွန်မကူညီတာ”

ကျေးဇူးတရားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူသားတွေရဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်တစ်ခုတိုဆောင်ရွက်တာပါ”

“ဒီလိုပဲနားလည်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“နန်းနန်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ”

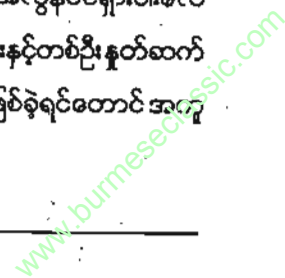
“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာစောနိုင်က ဆေးရုံမှာ အိပ်ပြီးမှ ပြန်ခိုင်းပေမဲ့ နန်းနန်း စိတ်ရော လူရော နွမ်းနယ်နေတာကြောင့် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူချင်တာမို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

“ဂူး...ဟင်”

နန်းနန်းတို့ ရပ်ကွက်ကို ဝင်သော လမ်းမဟာ တစ်နေ့လုံး လူခင်းနေသော လမ်းဖြစ်ပြီး ရလို့ညဘက်ဆိုရင် ပိုပြီး တောင်လူသူကင်းမဲ့သတ်သည်။ ဘေးဘက်တွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ၊ သရက်ပင်ကြီးတွေနှင့် ခြံဝန်အကျယ်ကြီးတွေနှင့် နေထိုင်ကြသော လူကုန်ထံရပ်ကွက်တစ်ခု ခင်ဖြစ်သည်။

ထိုရပ်ကွက်များတွင် လူမှုရေးဆိုတာ အလွန်ပင်ရှားပါးလေသည်။ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံကပ်ပြီး နေကြပေမဲ့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ပြောဆိုခြင်းမျိုးတွေ မရှိကြ။ အရေးအကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အကူအညီတောင်းဖို့မဖြစ်နိုင်သော ရပ်ကွက်မျိုး...

“ဟင်”

နန်းနန်းအိမ်ထဲကိုရောက်ဖို့အတွက် လမ်းကွေ့တစ်ကွေ့ကို အရောက်တွင် ကားတစ်စီးက လမ်းကိုပိတ်ဆို့ပြီး ရပ်ထားတာကိုတွေ့ လိုက်ရတာကြောင့်...

“တိ..တိ..တိ..”

ကားဟွန်းသံကိုအကြိမ်ကြိမ်နိမ့်ပြီး အသံပြုပေမဲ့တစ်ယောက် မှထွက်လာခြင်းမရှိသောကြောင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၍ ကားနားသို့ သွားပြီးကြည့်တော့...

“မအော်နဲ့နော်”

“ရှင်”

နန်းနန်းရှေ့နောက်တွေမှာ အရပ်မျက်နှာဖုံးအုပ်ထားသော လူ(၃)ယောက်လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားလျက်...

“ရှင်တို့ ဓားပြတိုက်ချင်တာလား၊ လူချင်တာလား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုပင့်သွားချင်လို့”

“ဘာ...”

“မင်းဘက်က လိမ္မာရေးခြားရှိရင်တော့ အသားနုလေးတွေ မပွန်းပဲ့ဘဲ ခေါ်ဆောင်သွားရမှာပေါ့ကွာ”

“တစ်ခုတော့ ရှင်တို့ကိုပြောပြထားမယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ဖတ်

သက်ပြီး ငွေညှစ်ဖို့ဆိုရင် စိတ်လျှော့လိုက် သူ့ဆီက တစ်ပြားမှရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါငါတို့အပိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အပိုင်းက မင်းကိုခေါ်သွားဖို့ပဲ”

“ကောင်းပြီး...လိုက်ခဲ့တာပေါ့”

နန်းနန်းစိတ်ဓာတ်အတည်ငြိမ်ဆုံးထားလိုက်ပြီး ရန်သူ့ကိုရင် ဆိုင်ရမည့် လမ်းကြောင်းကို ရှာကြံလိုက်တော့...နန်းနန်းညာဘက် ခုလူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေတဲ့ အထိမူးနေပုံပေါက်သဖြင့်...

“ဖြောင်း အိ...”

“ဟာ..ဟိုက်”

နန်းနန်းလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အမှတ်မထင်တိုက် ခိုက်မယ်လို့မထင်ထားသောကြောင့် လူဆိုးတစ်ယောက်ကတော့ ရှေ့ တိုက်ကျသွားလေသည်။ ရှေ့လူနှင့်နောက်မှလူဆိုးနှစ်ယောက်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ နန်းနန်းကိုဖမ်းချုပ်ဖို့ပြင်ပေမဲ့ နန်းနန်း ခြေပြင်ဆောင့်ကန်ကာ ပြေးထွက်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မ..မလွတ်စေနဲ့...”

“ဟာ..ရှေ့မှာမီးရောင်တွေ...၊ ရဲ...ရဲတွေနဲ့တူတယ်”

“ပြေး...ပြေး... ကားမောင်းတော့”

ကားပေါ်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ကားသမားက ကားကို

မောင်းပြေးတော့သည်။ လူဆိုးတစ်ယောက်မှတော့ မကျန်ခဲ့...

“ရနက ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမ”

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားကြတာပါ”

“အဲ့ဒီလူတွေကို ညီမမှတ်မိလိုက်လား”

“ဟင့်အင်း... မျက်နှာမှာ အရုပ်မျက်နှာစုံတွေကို စွပ်ထားတာ”

“ကားနံပါတ်ရော”

“ကားနံပါတ်ကိုလည်း ဖြုတ်ထားကြတယ်”

နန်းနန်းအမည်၊ လိပ်စာတွေကိုမှတ်ယူပြီး အိမ်အထိလိုက်ဖို့

ပေးခဲ့ကြသည်။ အိမ်တွင် အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦးကတော့ မရှိ...

“ဒီကိစ္စလုံးဝ မရိုးသားဘူး”

“ခိုင်ဇာမရိုးသားလို့ ပြန်ပေးဆွဲတာပေါ့ဟ”

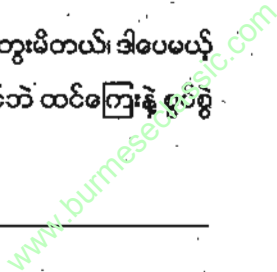
အင်ကြင်းနှင့်ခိုင်ဇာကို မနေ့ညက အဖြစ်အပျက် အကျိုး

အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၍ ပြန်တုံ့ပြန်သံဖြစ်၏။

“ငါပြောတဲ့မရိုးသားဘူးဆိုတာ ရဲမင်းနောင်ကိုပြောတာ”

“ဟင်...”

“နင်ပြောသလို ငိုစိတ်ထဲမှာတော့ တွေးမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တိုယ့်ဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သက်သေမပြနိုင်ဘဲ ထင်ကြေးနဲ့ ဖွတ်ဖို့ လို့မရဘူး”

နှင့်အတွက် ဒီအန္တရာယ်ကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ပေမဲ့ တခြား ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေ ကြုံရမယ်ဆိုတာကို ပြောလို့မရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်နန်းနန်း။ ရလုပ်ရပ်ဟာ နင့်ကို ပထမဦးဆုံး သတိပေးလိုက်တာပဲ”

အင်ကြင်းနှင့် ခိုင်ဇာပြောနေသော စကားတွေကို နန်းနန်း သေသေချာချာနားထောင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဟာ သူ့အတွက် စတင်ကြိမ်လို ကံကောင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း အရိပ်အငွေ့တောင် ပြောလို့မရတဲ့ အခြေအနေ...

“ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲဟာ”

“ဘော်ဒီဂတ်”

“အဲ..”

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းနည်းခဲ့သလို၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကလည်း ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းမရှိခဲ့တာကြောင့် နန်းနန်း ဧဇ္ဇာ ချယ်ရန်အစက်ကြုံနေရလေသည်။

“ဟင်..”

နန်းနန်းခေါင်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်လိုက်သည်။ ထိုလူမှာ အာရုံဦးပင်ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ကောက်ပီသောက်ပြီးပြီလား”

“ပြီးတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

“အပြင်သွားကြရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“x x x x ဘုန်းကြီးကျောင်း”

“နန်းနန်း”

“ဘာလဲဟ”

“ပေဒင် သွားပြီးမေးမလို့လား”

“ခိုင်ဇာက တကယ့်ငတုံး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပါတယ်”

ဆိုမှ အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးဘာလေး လုပ်မလို့ပေါ့ဟ”

“နင်တို့ပြောတာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဘော်ဒီဂတ် သွားရှာမလို့”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“အဲတော့...နန်းနန်းရယ်.. ဘော်ဒီဂတ် ရှာရတာလို့ သူနဲ့

ကြီးကျောင်းမှာမှ သွားပြီး ရှာရတယ်လို့ဟာ”

“နင်သွားမဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရှောင်လင်ကျောင်းမို့လို့ လား”

“နင်တို့ စကားအရမ်းများတယ်၊ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပေါ့”

“လိုက်ဆိုလည်း လိုက်ရမှာပေါ့ဟ”

ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှ ထွက်လာကြပြီး နန်းနန်းကားလေး ဖြင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ အာရုံဦး ရိုကပ်ပြီးနေရသော ဘုန်းကြီးကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်မှ နာရီဝက်နီးပါးလောက် မောင်းပြီးသည်နှင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာပင် ရပ်လိုက်ပြီး ကျောင်း ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“နန်း...နင်ဒီကျောင်းကို ရောက်ဘူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း...ဒါပထမဆုံးအခေါက်ပဲ”

“နန်းနန်း ဝေါက်တောက်တောက်ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဝါက ဘာကိုဝေါက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုယ်တစ်ခေါက်မှမရောက်ဘူးတဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကိုလာပြီး ဘော်ဒီဝတ်လာတာကို အံ့ဩစရာပဲ”

“အင်ကြင်း နင့်ပါးစပ်ပေါက်ကြီးကို ပိတ်ပြီးလိုက်ခဲ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကိုလှမ်းပြီး ဝင်လိုက်တော့ အရင်ဆုံး တိုရင်လေးတစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် ထင်းခြမ်းတွေ သယ်နေတာကို စပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောင်းဝန်းကြီးမှာ ကျယ် ဝန်းပြီး ကျောင်းဆောင်တွေက များနေတာကြောင့် ခဏရပ်ပြီး...

“တိုရင်လေး”

“ဘာများလဲ ဒကာမကြီး”

“ဟိုဟို...ဒီကျောင်းမှာ ကိုအာရုံဦးဆိုတာ ရှိလား”

“ဒကာကြီး အာရုံဦးလား”

“တင်ပါ”

“ရှိတယ် ဒကာမကြီး၊ ဟိုဘက်မှာ ထင်းတွေခွဲနေတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုရင်လေး”

“ဒင်းက အာရုံဦးနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားတာကိုး၊ နန်းနန်း ဒါ နင့်

လျှို့ဝှက်ချက်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ နင်တို့နဲ့ စကားမစပ်မိလို့ပါ”

“တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ ကြာပြီပေါ့”

“အင်း (၁၀)ရက်လောက်ရှိပြီ၊ သူ့ဆီကိုတော့ ဝယ်ရောက်ဖူး

တာ”

“ဇာတ်လမ်းကြီးကတော့ စပြီ”

“ခိုင်ဇာစကားကိုကြည့်ပြော၊ ဘာဇာတ်လမ်းမှ မစဘူး၊ ရိုးရိုးလေးကတဲ့ မြန်မာရိုးရာဇာတ်တော့”

“ထားလိုက်တော့၊ အခုတစ်ခါတည်း တန်းသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင်.. ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အင်ကြင်း”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အရင်ဆုံး ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတာနဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ဦးချရတာဟဲ့”

“ငါက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတယ်ဆိုတာ သိမှမသိတာ၊ သူ့ကိုမေးပြီးမှပဲ သွားပြီးဦးချတော့မယ်”

ကိုရင်လေး လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း လာခဲ့ကြရင်း ပုဆိုးတိုတို၊ စွပ်ကျယ်လေးနှင့်ထင်းတွေကို ပုဆိန်နှင့်ခွဲနေသော အာရုံဦးကို နောက်ကျောဘက်မှ လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ရှိသင့်ရှိအပ်သော ဓမ္မာကိုယ်စွဲစည်းပုံတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင်ဖြစ်သည်။

အာရုံဦးကို နန်းနန်း ရွေးချယ်ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းပင်ဖြစ်၏။ လူလူချင်း စာနာမှုတရား အပြည့်ထား

တတ်သူပင်ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံတွင် နန်းနန်းနှင့် ရက်ပိုင်းကြာအောင် ဆုံခဲ့ရစဉ်က အာရုံဦး၏ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းကို တီးခေါက်လေ့လာမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုအာရုံဦး”

“ဪ...နန်းနန်း”

နန်းနန်းကို အာရုံဦးမြင်လိုက်တော့ အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားပေမဲ့ မျက်နှာတွင် တည်ငြိမ်မှုအပြည့်နှင့်

“အကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား နန်းနန်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုအာရုံဦးနဲ့ စကားပြောစရာလေးရှိလို့”

“ဒါဆို ဆရာတော်ကို သွားပြီး အရင်ဝတ်ပြုပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရှေ့ဘက် ကျောင်းဆောင်ကြီးထိသို့ တက်ခဲ့ကြပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ပြုပြီးချခဲ့ကြသည်။

“မောင်အာရုံဦး ဧည့်သည်တွေလား”

“တင်ဖို၊ မောင်လှိုင်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ပါ ဘုရား”

“ဪ...သာဓု..သာဓု..သာဓုပါကွယ်၊ အဲဒီနေ့ကကားတွေ အရမ်းကို ခက်ခဲနေတာ၊ ဒကာမလေးကျေးဇူးကြောင့် မောင်လှိုင်

အသက်ရှင်ရတာပဲလို့ဆိုမှောပေါ့”

“ကူညီခွင့်ရလို့ပါဘုရား”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“တင်ပါ။ ကိုအာရုံဦးနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ။ အချိန်ရမယ်

ဆိုရင်အပြင်ခဏခေါ်သွားချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ရပါတယ်... မောင်အာရုံဦး ပြန်လာမှပဲဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိ

တာလုပ်”

“တင်ပါ... ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အာရုံဦးထွက်သွားပြီး ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်တွင် နန်းနန်း

တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်ဆရာတော်ပဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“မောင်အာရုံဦးနဲ့ ရင်းနှီးတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး ဘုရား”

“တကယ်စိတ်ဓာတ်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဇာတိ

က မန္တလေးကလေး။ မိဘတွေက ချမ်းသာကြတယ်။ ပြီးတော့ ပညာ

တတ်တစ်ယောက်။ ကျောင်းမှာနေကြတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို သူပဲ

စောင့်ရှောက်ပညာသင်ပေးနေတာ”

ဆရာတော်ကြီးဆီက အာရုံဦးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ၏ဘဝကို

အတိုပျံ့သာ သိခဲ့ရတာကြောင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကို မေးချင်သောဆန္ဒ
တွေရှိပေမဲ့ စောသေးတယ်လို့ထင်မိတာကြောင့် ဘာမှမမေးဘဲ နှုတ်
ဆိတ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ အာရုံဦးပြန်ရောက်လာပြီး

“သွားကြရအောင်”

“ခွင့်ပြုပါဦး ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချပြီး ကျောင်းအောက်ကိုဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။

“ကိုအာရုံဦး... ရော့”

“ဟင်..”

နန်းနန်း... သူ့ကို ကားသော့ပေးလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသော
မျက်လုံးနှင့်ကြည့်နေသဖြင့်...

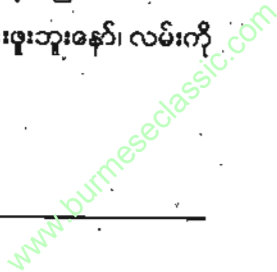
“နန်းနန်းကို ကားမောင်းပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

နန်းနန်းလက်ထဲက ကားသော့ကိုယူလိုက်ပြီး...

“ရန်ကုန် ကားလမ်းတွေကို မမောင်းဖူးဘူးနော်။ လမ်းကို
တော့ပြော့ ဘယ်ကိုမောင်းပေးရမလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မောင်းပါ”

“တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ရန်ကုန် ကော်ဖီဆိုင်ဆို တစ်ဆိုင်မှမထိုင်ဖူးဘူး”

“နန်းနန်း လမ်းပြမှာပါ”

နန်းနန်းနှင့်အာရုံဦးကို အင်ကြင်းနှင့် ဝိုင်ဇာတို့က လေ့လာအကဲခတ်၍ ဘာမှပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အာရုံဦးကတော့ နန်းနန်းပြောသည့်အတိုင်း ကားကိုမောင်းနေတာကို မသိမသာအကဲခတ်တော့ အာရုံဦးသည် ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်သူပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ...”

“ကိုအာရုံဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကား ဘာရိတ်ပေါက်သွားပြီ”

“ရှင်...ဟယ်...အဲ...”

ကားမှာ တံတားပေါ်မှဆင်းနေချိန်ဖြစ်တာကြောင့် အရှိန်က ပါနေသည်။ အာရုံဦးကား စတီယာရင်ကို နိုင်နင်းစွာကိုင်တွယ်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော ကားတွေကြားမှာ လွတ်အောင်မောင်းရင်းဘေးဘက် ပုလက်ဖောင်းနားသို့ ရေအောင်ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟူး...ဟင်း...”

ကားဘီးလေးဘီးလုံးရပ်တော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

အာရုံဦးကားအောက်ကိုဆင်းပြီး ဘာရိတ်ကိုဆင်းကြည့်ပြီး...

“နန်းနန်း ဒီကပဲစောင့်ကြည့်”

“ကိုအာရုံဦး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“အနီးအနားမှာ ဘာရိတ်ပစ္စည်းဆိုင်ကိုရှာပြီးတော့ ပြန်ပြင်

ဆယ်”

“ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ”

“ကြားမနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်တော့ ပိုပြီးစိတ်ချ

ဆယ်”

“ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ်”

နန်းနန်း အတင်းကြီးဖွတ်ပေးလို့ မကောင်းတာကြောင့်

ဆတ်ပြီး မပေးတော့ဘဲ နေလိုက်သည်။

“နန်းနန်း ဧရ... နင်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ပါ အနိစ္စသဘောနဲ့

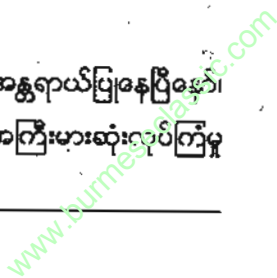
အိစ္စရာဟော့မလို့”

“ငါ့အပေါ် ယုတ်မာမှုတွေကတော့ ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာ

ဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ကိုတောင် အန္တရာယ်ပြုနေပြီနော်၊

အဲဒါ သာမန်အခြေအနေတော့မဟုတ်ဘူး။ အကြီးမားဆုံးလုပ်ကြံမှု

ကြီးကိုလုပ်တာ”

“ငါ့ကို သေစေချင်တာ လူပုဂ္ဂိုလ်မှန်းတီးမူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဥစ္စာ စည်းစိမ်တွေအတွက် လုပ်ကြံတာလား”

“နင့်ကို မုန်းတီးတဲ့သူဆိုလို့ ရဲမင်းနောင်နဲ့ နင့်ဥစ္စာပစ္စည်း တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုပ်ကြံတာဆိုလို့ နင့်အစ်ကိုပဲရှိတာ”

“အင်ကြင်းရယ်...၊ သူများမောင်နှမကြားမှာဟာ”

“ငါ့စကားက သွေးကွဲအောင်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းကြောင်းမှန်တစ်ခုကို ချပြပြောဆိုနေတာ၊ တကယ်လို့ နန်းနန်းတစ်စုံ တစ်ရံဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဥစ္စာနေ၊ ငွေကြေးတွေတို့ ဆက်ခံမယ့်သူက နန်းနန်းအစ်ကိုပဲရှိတာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာလည်း ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေသူပဲဟာ”

အင်ကြင်းနှင့် နိုင်စာတို့ပြောဆိုတဲ့စကားတွေကို နန်းနန်းနားထောင်ရင်း သူ့မျက်လုံးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ ထိုသူမှာ မေရီပင်ဖြစ်သည်။

“နင့်တို့ပြောတဲ့ထဲမှာ တစ်ယောက်ကျန်နေသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ နန်းနန်း”

“မေရီ”

“ဟယ်...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူက နန်းနန်းကို မုန်းတီးနေတဲ့သူပဲ”

“မုန်းတီးမှုတစ်ခုတည်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ အင်ကြင်း၊ နင်ပြောခဲ့နောက်ဆက်တွဲဥစ္စာနေတွေပေါ်မှာလည်း ပါဝင်ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်”

“ဟူး...ချမ်းသာမှုနောက်တွယ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတာတွေလည်းရှိနေတာပဲ”

“ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ကြုံရတဲ့ဒုက္ခ၊ ချမ်းသာခြင်းကြောင့် ကြုံရတဲ့ဒုက္ခ၊ ဘယ်ဟာမှမကောင်းပါလားနော်”

“ဟိုမှာ ကိုအာရုံဦး ပြန်လာပြီ”

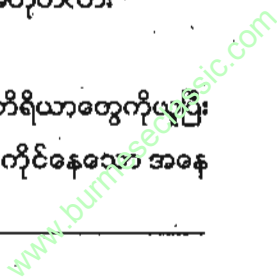
သူတို့ စကားတွေကိုရပ်ပြီး အာရုံဦးကို စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ အနားကိုရောက်တော့မှ...

“အဆင်ပြေလား ကိုအာရုံဦး”

“အဆင်ပြေတယ်၊ ကားပစ္စည်းဆိုင်က ဒီနားတင်ရှိနေတာ၊ အထူးမှာ ကားပြင်ပစ္စည်းစောက်(စ်) ပါတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း...ပါတယ်”

အာရုံဦး ကားပြင်ရာတွင် သုံးရမည့်ကိရိယာတွေကို ယူပြီး ဆရိတ်ကို ပြန်ပြီးပြင်နေသည်။ အာရုံဦးလုပ်ကိုင်နေသော အခေ

အထားကိုကြည့်ကာ ကျမ်းကျင်မှု အဆင့်ကိုအကဲခတ်နိုင်သည်။
သိပ်ကြာကြာပင် မလုပ်ကိုင်လိုက်ရပဲ အားလုံးပြီးစီးသွားသည်။

“စိတ်ချရပါပြီ၊ သွားကြစို့”

ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကော်ဖီဆိုင်သို့ရောက်ခဲ့ကြပြီးမှ...

“နန်းနန်း ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်တာဘာများလဲ”

“နန်းနန်း အကူအညီတောင်းချင်လို့”

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ”

“ခုကိုအာရုံဦးလက်တွေ့အမြင်ပဲလေ၊ နန်းနန်းအတွက် ခုလို
အန္တရာယ်တွေက အနီးဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေတာပါ”

“ကျွန်တော်က နန်းနန်းကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပေါ့”

“ကာကွယ်ပေးဖို့တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပဲ
တောင်းဆိုချင်တာ”

“နန်းနန်းမှာ မိသားစုမရှိဘူးလား”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်၊ မိဘတွေကတော့ ဆုံး
ပါးသွားပြီ”

“နန်းနန်းအစ်ကိုက ရောမစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးလား”

“သူနဲ့နန်းနန်းက ကမ္ဘာကြီးတစ်ဖက်စီမှာ နေနေရသလိုပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အခြေ
အနေကိုတော့ နန်းနန်းအမြင်ပဲနော်၊ နောက်တစ်ခုက နန်းနန်းအစ်ကို
အနေနဲ့ ခုလိုကိစ္စပေါ်မှာ ခွင့်ပြုပါမလား”

“နန်းနန်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေတွေနဲ့နေ
ထိုင်ကြတာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ပြီးပြောစရာမရှိပါဘူး၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့က
ခရာ”

“နန်းနန်းဆီမှာလိုက်ပြီးနေပါ၊ ခြေရာ... မေ့နေလို့ နန်းနန်းသူ
ငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက အင်ကြင်း၊ ဒီဘက်က
နိုင်စာ၊ ဝဟိုတရားရုံးရှေ့နေတွေပါ”

“ကျွန်တော် အာရုံဦးပါ”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးမှု သင်္ကေတ အပြုံးပွင့်နှင့်အသိ
အမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

အခန်း ၂၅

ကျွန်မ၏အတ္တရန်သက်တွေ ဖုံးလွှဲနေသော နယ်နိမိတ်ထဲ
ကို အာရုံဦးဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ခိုမိပြီဖြစ်သည်။ နန်းနန်း
အိမ်ကြီးတွင် ပထမဦးဆုံး အာရုံဦးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံသူက အိမ်ထဲ
ခွန်နောင်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ဒါက အာရုံဦး ပထမဆုံးနေ နန်းနန်းအိမ်ထဲ
ရောက်သည်မနက်... နန်းနန်းဆီကို မနက် (၉:၀၀) နာရီအရောက်လာ
ခဲ့ဖို့မှာလိုက်တာကြောင့် အာရုံဦး ကျောပိုးအိတ်အဟောင်းတစ်လုံး
ကိုလွယ်ပြီးရောက်လာခဲ့သည်။

ခြံစောင့်ကိုခင်မောင်ကို "နန်း" မှာထားတာကြောင့် ခြံထဲထဲ
အတွက် အာရုံဦးနာမည်ပြောလိုက်သည်နှင့် ခြံထဲကို ဝင်လာနိုင်
သည်။ နန်းနန်း သူရောက်ချိန်ကို ကြိုပြီးစောင့်နေတာမို့ အာရုံဦးဝင်လာ

တာကို အပေါ်ထပ် နန်းနန်းအခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းပြီးတွေ့
နေရသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်လိုက်ပြီး
အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက်...

"ဟေ့လူ ရပ်ဦး"

ခွန်နောင်ဦး ကုမ္ပဏီကို သွားခါနီး အာရုံဦးနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ခြံထဲတွင် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းနန်း ချက်ချင်းအပြင်
ထွက်ဖို့ပြင်ပြီးမှ အာရုံဦးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့မှုကို သိချင်တာကြောင့်
စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကိုခေါ်တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းဘာကိုစွန့်ခွာပြီးထဲကိုဝင်လာတာလဲ"

"ကျုပ်ဘာကြောင့် ဝင်လာတာလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားညီမက

ပြောမပြထားဘူးနဲ့ထုတယ်"

"မင်းကို နန်းနန်း ခေါ်ထားတာပေါ့"

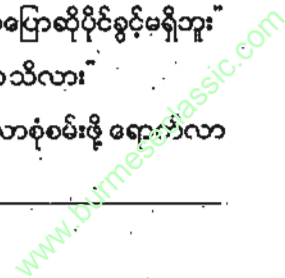
"သိပ်သေချာတာပေါ့"

"ဘာကိုစွန့်"

"ဒါက သူပြောရမယ့်အပိုင်း ကျုပ်မှာပြောဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဘူး"

"ဘာက... မင်း ငါ့ဘယ်သူဆိုတာရော သိလား"

"ကျုပ်က ခင်ဗျားအကြောင်း လေ့လာစုံစမ်းဖို့ ရောက်လာ

တာမဟုတ်လို့ ကျုပ်အတွက် မလိုအပ်တဲ့ကိစ္စပါ”

“မင်းမိုက်ရိုင်းတဲ့အရိုင်းအစိုင်းကောင်ပဲ၊ ခုချက်ချင်းငိုခြင်းထက် ထွက်သွားစမ်း”

“ဆောရီးပဲ၊ နန်းနန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တာမို့ သူကထွက်သွားရင် ထွက်သွားမယ်”

“ကျော်အောင်...ခင်မောင်...ကျားကြီး”

“ဗျာ...ဆရာ”

အခြေအနေမှာ မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာကို နန်းနန်း သဘောပေါက်လိုက်ပေမဲ့ ကျော်အောင်၊ ခင်မောင်တို့ထက် ကျားကြီး ဆိုသူက အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦး၏ လက်ရုံးတစ်ဆူပင်ဖြစ်သည့် အသားညိုညို အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး လူမိုက်အင်္ဂါရပ်နှင့်ညီညွတ် ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်ကို အပြင်ရောက်အောင် ပြန်ပြီးပို့လိုက်”

အာရုံဦး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပဲ ဘာမှမဖြစ်သလို ရပ်နေတာကြောင့်...

“မင်းအသားတွေက ကျောက်တွေထုထားတာမဟုတ်ရင် ကိုယ့်ခြေထောက်အားကိုးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားလိုက်”

“ကျုပ်ခြေထောက်ကို အားကိုးလို့မရဘူးဆိုရင် မင်းတို့ကုန်

ပိုးပြီးလိုက်ပို့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ အားနာစရာတော့ကောင်းနေပြီ”

“အေး... ကုန်းပိုးပြီးလိုက်ပို့မှာကွ”

ကျားကြီးက သူ့ဆရာရှေ့တွင် အစွမ်းအစပြုချင်တာကြောင့် အာရုံဦးကို ပြေးပြီပင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဖြောင်း...ဒုတ်...အီး...”

“ဟ...အယ်..”

နန်းနန်း မျက်လုံးထဲတွင် လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ဆိုရမည်။

ကျားကြီး မျက်နှာဆီသို့ အာရုံဦးခြေကန်ချက်မှာ အရမ်းကို မြန်ဆန် လွန်းပြီးသေးမှ ပန်းအိုးထဲသို့ မှောက်ရက်ကြီးကျသွားလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ကျားကြီးမဖြစ်နိုင်တော့။

“ကျော်အောင်...ခင်မောင်”

“ဗျာ...ဗျာ...ဆ...ဆရာ...”

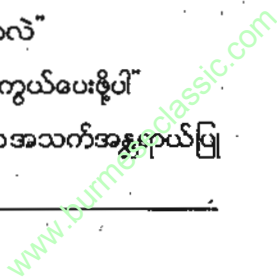
ထိုအခြေအနေရောက်တော့မှ နန်းနန်းအပြင်ကို အမြန်ဆုံး ထွက်လိုက်ရတော့သည်။

“ကိုအာရုံဦးကို နန်းနန်းခေါ်ထားတာ”

“နန်းနန်းမင်းဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်ထားတာလဲ”

“နန်းနန်း အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်...မင်းကို ဘယ်သူက အသက်အန္တရာယ်ပြု

နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ စုထိ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရသေးဘူး၊ ဒီ အတွက် နန်းနန်း၊ အသက်လုံခြုံရေးအတွက် ကိုအာရုံဦးကို အတူ အညီတောင်းထားတာ”

“နန်းနန်း...မင်း ငါ့ကိုတိုင်ပင်သင့်တယ်၊ ငါစိစဉ်ပေးမှာပေါ့”

“နန်းနန်းအသက် လုံခြုံရေးအတွက် နန်းနန်း စိတ်ချယုံကြည် သူ့ကိုပဲ ရွေးချယ်ချင်တယ်”

“မင်းစကားက ငါရွေးချယ်ပေးတာကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့”

“နန်းနန်း...ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့သူကို ရွေးချယ်ချင်တယ်လို့ပဲ ပြောတာပါ”

“နန်းနန်း... မင်းက ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျအားကိုးနဲ့ တင် တိုင်းကြဲနေတာပေါ့”

“ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျဟာ ဇေဇေ၊ မေမေတို့မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ နန်းနန်းအတွက် စိတ်အချရဆုံးရင်ခွင်အိမ်တစ်ခုပါပဲ”

“ငါက နှင့်အစ်ကိုပါ”

“နန်းနန်း အစ်ကိုကြီးဟာ အလုပ်တွေအရမ်းများတဲ့လူဖြစ် နေလို့အားနာတာပါ... ကိုအာရုံဦး အိမ်ထဲကိုဝင်ကြရအောင်”

“အင်း...”

“ခဏနေဦး”

အာရုံဦးရှေ့တွင် ခွန်နောင်ဦး ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး တင်းမာသော မျက်နှာနှင့်...

“မင်းနဲ့ငါ့ပွဲက မပြီးသေးဘူးဆိုတာ မင်းမှတ်ထားပါ”

“စိတ်ချ၊ နာရီ၊ ရက်စွဲ၊ အတိအကျနဲ့မှတ်ထားပါမယ်၊ ခင်ဗျား တိုလည်း သိထားသင့်တာလေးတစ်ခုကို ပြောထားခဲ့မယ်၊ အကြောက် တရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အတွက် သိပ်နားမလည်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

အာရုံဦးမထိတထိလေးပြီးလိုက်တာကြောင့် ခွန်နောင်ဦးပို ပြီးခံပြင်းစေခဲ့သည်။

“တောက်...ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ခွန်နောင်ဦး သူ့လူတွေကို ကြိမ်းမောင်းနေသော အသံကို ကြားလိုက်သည်။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းသို့ နန်းနန်း ခေါင်စောင်လာပြီး

“ကိုအာရုံဦးအတွက် ပထမဆုံးနေ့မှာ တကယ့်ကိုပွဲကြမ်း

ကြီးနဲ့ကြီးလိုက်ရတယ်နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူးနန်းနန်း၊ အရေးကြီးတာက နန်းနန်း

အတွက် အင်တာဗျူးတစ်ခုကို အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ရမှာပါ”

“ရှင်”

“ဒါက ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ဘက်နဲ့ ဂတ်ရဲ့လက်ရုံးရည်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ သိသင့်ပါတယ်”

“နန်းနန်းအင်တာဗျူးလို့ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

နန်းနန်းစကားကို အာရုံဦးပြီးလိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် မြဲကြီးထဲကို စပြီးဝင်လာကတည်းက နန်းနန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းပြီးမြင်နေတာပဲ။ နန်းနန်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားများတဲ့အချိန်မှာ နန်းနန်း အောက်ထပ်ကို ရောက်နေလောက် ပါပြီ။ တမင်ပွဲအခြေအနေကို ကြည့်ချင်လို့ အပြင်ကိုမထွက်ဘဲနေတာ မဟုတ်လား”

အာရုံဦး ထင်မြင်ချက်ကို နန်းနန်း မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုအာရုံဦးတွေ့ခဲ့တာ မမှားပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

“နန်းနန်းအားလုံး စိစဉ်ပြီးပါပြီ။ အိမ်ထဲမှာပဲနေရမှာပါ”

“ဟာ...အိမ်ထဲမှာ”

“ကိုအာရုံဦး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အခန်းပေါင်းရှစ်ခန်းရှိပါတယ်။ နန်းနန်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို လေးခန်းစီပိုင်ကြတယ်။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်မှာပါ”

“ကျွန်တော့် အမြင်တစ်ခု ပြောရရင် အိမ်ကြီးထဲမှာ ပြဿနာ

တွေ့ဒီနေ့ကစပြီး ကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ ဒီအတွက် နန်းနန်း စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်မှာတော့ မလိုလားပါဘူး”

“ကိုအာရုံဦး ဒါတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်ပါ။ နန်းနန်းအတွက် ပြဿနာတွေက ခုမှကြီးထွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးထွားနေတာ ကြာပါပြီ။ ကဲ...ကိုအာရုံဦး နေရမယ့်အခန်းကို သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းနှင့်ကပ်လျက် သီးသန့်အခန်း လေးကိုခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒီအခန်းမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ အားလုံးအဆင်သင့်ရှိ တယ်။ ပြီးရင် ရေချိုးထားတော့ အပြင်ကို သွားစရာရှိတယ်”

နန်းနန်းလည်း အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ကိုထွက်လာ
တော့ အာရုံဦးအသင့်စောင့်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မြန်လှချည်လားကိုအာရုံဦး”

“ကျွန်တော့်အလုပ်က ဝီရိယ ရှိရမယ်လေ”

“ရှေ့ကားသော့၊ ဒီကားသော့ကို ဒီနေ့ကစပြီး ကိုအာရုံဦးပဲ

ကိုင်ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခုဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“နန်းနန်းဦးလေးဆီကိုသွားမှာ၊ သူက ဟိုဘယ်မှာစောင့်နေ
တယ်”

“ဟတ်ကို”

နန်းနန်းတို့နှစ်ယောက်အပြင်ကိုကားနဲ့မထွက်ခင်ကတည်း
က အစ်ကိုကြီးခွန်နောင်ဦး သူ့ထောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကိုထွက်သွား

ပိုဖြစ်သည်။

အာရုံဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နန်းနန်း...အစ်ကိုကြီးခွန်နောင်ဦးကို
ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ခြင်းမရှိပေမဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကောင်းမြတ်ဖေယုကို
တိုင်ပင်ထားတာကြောင့် လူကိုတွေ့နိုင်ရန် ချိန်းဆိုထားခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

“နန်းနန်းနဲ့ ကိုအာရုံဦးကြားမှာ ဆက်ဆံရေးတော့ နည်း၊
နည်းပြောင်းလဲစေချင်တယ်”

“အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားဆက်ဆံရေးမျိုးလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့ဆက်ဆံရေးပါ၊
ဦးတော့ ရင်းနှီးမှုတွေဟာ ယုံကြည်မှုတွေအတွက် အကောင်းဆုံး
အခြေခံတွေလို့ထင်လို့ပါ”

“နန်းနန်းဘက်က ရလို့ ရင်းနှီးမှုအတွက် ကြိုဆိုတာကို ဝမ်း
သာပါတယ်”

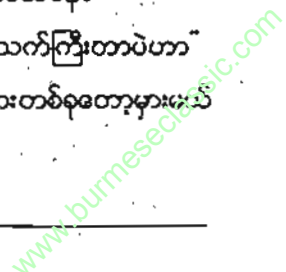
“ခုကစပြီး ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော် ဆိုတာကို မသုံးနဲ့တော့”

“ကောင်းပါပြီ နန်းနန်း၊ ကိုယ်လို့ပဲ သုံးမယ်နော်”

“အင်း...အာရုံဦးက နန်းနန်းထက်အသက်ကြီးတာပဲဟာ”

“သေသေချာချာ တွက်ချက်ထားရဲ့လား တစ်ခုတော့မှားမယ်

နော်”

“ဘာကိုလဲ မှတ်ပုံတင်ထဲကနာမည်နဲ့နေနဲ့မကိုက်ဘူးလား”

“ဒီလောက်ကြီးထိတော့ မဟုတ်ရပါဘူးအာရုံဦး”

“စုဘယ်ဟိုတယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်၊ လမ်းကြောသိတယ်နော်”

“ရန်ကုန်ကိုရောက်နေတာကြာပါပြီ”

နန်းနန်း: စကားပြောနေရင်း အိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်း အသစ်

တစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အာရုံဦး ယူထားရမယ့် ပစ္စည်းပါ”

“ဒါက အရေးပါတဲ့ ပစ္စည်းပါ”

နန်းနန်းပေးလိုက်တဲ့ ဖုန်းလေးကို အာရုံဦးကားမောင်းရင်း

လှမ်းယူပြီး...

“နန်းနန်းကို ပြောထားရမယ်”

“ဘာများလဲ”

“နောက် ကိုယ်မောင်းတဲ့ကားကိုစီးရင် ကားနောက်ခန်းက

စီးပါ”

“ဪ...အင်း...”

“တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတဲ့အခါမျိုး

ကျရင် လှုပ်ရှားရတာ လွယ်အောင်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ လုံခြုံရေးများ”

နန်းနန်းတို့ကားလေးမှာ ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်သွားရာ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကားပါကင်နေရာတွင် ကားထားပြီးဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်လာ တော့ဦးလေးဖြစ်သူကိုဟိုတယ်စားသောက်ခန်းတွင်တွေ့လိုက်သည်။

“လာကြဟေ့”

ဦးလေးကောင်းမြတ်ဇေယျ လှမ်းပြီးခေါ်သောစားပွဲတွင် ထိုင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဦးလေး...ဒါ နန်းနန်းပြောတဲ့ အာရုံဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျ... အာရုံဦးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပြီးသေသေချာချာ လူကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။

“ငါ့တူမရွေးချယ်တဲ့သူဆိုတော့ လူရွေးမမှားနိုင်ပါဘူး၊ မောင်

ရင်ကို အန်ကယ်အနေနဲ့ထပ်ပြီး အကူအညီတောင်းတယ်လို့သဘော ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါအန်ကယ်”

“အန်ကယ်တူမလေးကို ကာကွယ်ပေးပါကွာ”

“စိတ်ချပါအန်ကယ်၊ စကားအဖြစ်နဲ့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊

ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ထပ်တူတာကွယ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ တူမလေးဘေးမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့အန္တရာယ်တွေရှိနေကြပြီ၊ အန်ကယ့်အနေနဲ့ခေါ်ထားမယ် ဆိုရင် ဖြစ်ပေမဲ့ သူတို့ကို အခွင့်အရေး ပေးလိုက်သလိုဖြစ်မှာကြောင့် မခေါ်ထားတာ”

“နန်းနန်းကလည်းရှောင်ပြေးတာမျိုးကိုမကြိုက်ဘူး၊ ဘယ် လိုရန်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်တိုက်ပဲတွေ့လိုက်ချင်တာ၊ မိန်းကလေး ဖြစ် နေလို့”

ဦးလေးဖြစ်သူ ကြိုတင်မှာယူထားသော စားသောက်စရာ တွေကို စားသောက်နေရင်းနှင့်...

“သမီးကို သတင်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာသတင်းများလဲ အန်ကယ်”

“ဟိုကောင်ဟာမ မေရီ စကာပူမှာ ငွေအလွဲသုံးစားလုပ်မှုနဲ့ ထောင်ကျမလိုဖြစ်နေတာကို ဟိုကောင်လျှော်ပေးလိုက်ရတယ်၊ မြန်မာငွေနဲ့ဆိုရင် သိန်း (၃၀၀) နီးပါးလောက်ရှိမယ်”

“တော်တော်ကို အိသွားမှာပေါ့၊ ဒီဟာမနဲ့ပတ်သက်ရင် အစ် ကိုကြီးက အရုပ်တစ်ရုပ်ပဲနော်၊ အပြင်မှာ မိန်းမရွပ်ပွေတာတောင် ဒီဟာမဆိုရင် ခြေတွေ လက်တွေကို ကြိုးနဲ့တုတ်ထားသလားလို့

တောင်ထင်ရတယ်”

“ဟိုဟာမက ဘာတွေစွမ်းနေသလဲမှ မသိတာ၊ ခြေ...ဒါနဲ့ မောင်အာရုံဦးက မန္တလေးဇာတိနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မန္တလေးဘယ်အပိုင်းမှာနေလဲ”

“မြို့မဘက်အပိုင်းမှာပါ အန်ကယ်”

“ဟာ...ဒါဆိုဦးကျော်မောင်နဲ့ ဒေါ်နင်းရီတို့ကို သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်မိဘတွေပါ”

“ဟေ...ငါ...သိလိုက်ပြီ၊ မင်းက တကယ့်အာဂကောင်ပဲဟေ့”

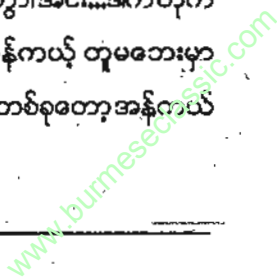
“အန်ကယ်က အာရုံဦးကို သိနေတယ်ပေါ့”

“ဒီကောင် ခပ်ငယ်ငယ်ကတော့တွေ့ဘူးတယ်၊ ဒီနောက်ပိုင်း

မနစ်က မန္တလေးကိုရောက်တော့ သူ့မိဘတွေနဲ့ပဲ တွေ့ခဲ့တာ၊ သူ့ သတင်းကိုတော့ ကြားခဲ့ရတယ်”

“ကောင်းသတင်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“မိဘဆိုတာ မိဘအမြင်ပဲ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အင်း...ဒါက တိုက် ဆိုင်မူတစ်ခုပါပဲ၊ မင်းလို လူတစ်ယောက် အန်ကယ့် တူမဘေးမှာ ရောက်နေတာဟာ အရမ်းကံကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ အန်ကယ် ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“မင်းမိဘတွေဘက်ကပြန်ပြီး ခေါ်တဲ့အခါပြန်သွားလိုက်ပါ။ သားသမီးနဲ့မိဘကြားမှာ မာနဆိုတာ ရှိကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ နေထိုင်ခဲ့တာပါ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်ကိုအတွဲ မိတယ်”

“ရှင်..”

“ဗျာ..”

“အတွဲမိတယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူတာရယ်၊ ခေါင်းကြော မာတာချင်းတူတယ်လို့ပြောတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကြိတ်နီပြီး ဆုံကြတာကိုး၊ စားသောက်ပြီး ပြောစရာတွေက ကုန်သွားပြီဆိုတော့ ပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ် မန္တလေးကို တစ်ခါတည်းဆင်းမှာလား”

“မန္တလေးကနေ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ဆက်ပြီး သွားရမှာ၊ သမီးမြို့တွေကို သမီးက မဦးစီးနိုင်သေးတော့ အန်ကယ်လူယုံတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်သင့်တာတွေကို လုပ်နေရဦးမယ်”

“သမီးလည်း ဦးစီးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ရန်ကုန်က ကိစ္စတွေကို အရင်ပြတ်အောင်ရှင်းပါဦး၊ သွား

ကြမယ်”

ကန်တော်ကြီး ဟိုတယ်ထဲမှ အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာစဉ် နန်းနန်းအာရုံထဲတွင် အာရုံဦး၏ဘဝလေးကို သိချင်သောဆန္ဒလေး တွယ်ကပ်နေသည်။

“အင်းဝလ တစ်နေ့နေ့တော့မေးရမှာပေါ့၊ ဦးလေးက ငါနဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူတယ်လို့ပြောတယ်”

နန်းနန်းကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ကျေနပ်နေမိသည်။

ခရီးစဉ် : ၆။

အရေးပေါ်လူနာခန်းသို့နန်းနန်းအပြေးကလေးလာခဲ့ရသည်။
ကားတိုက်ခံရသောလူနာတစ်ယောက်ကိုကုသရေးအတွက်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊ လူနာအခြေအနေက
သိပ်တော့မကောင်းတော့ဘူး”

“အင်းလေ...ကြီးစားကြည့်တာပေါ့”

အရေးပေါ်ခန်းတွင် သွေးသံရဲ့နံ့နှင့်လူနာအတွက် အရေးပေါ်
ကုသနိုင်ရေးကိုနန်းနန်းကြီးစားနေရတော့သည်။ နာရီဝက်နီးပါး ကြီး
စားပေမယ့် အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲလာခြင်းတော့မရှိခဲ့ပေ။ ကား
ဖြင့်တိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာမှာ အရမ်းကိုပြင်းထန်တာကြောင့်
နောက်ဆုံးအသက်ငွေ့ငွေ့သာကျန်တော့သည်။

အခန်းထဲတွင်လူနာနှင့် နန်းနန်းနှစ်ယောက်တည်းသာကျန်
ခဲ့တော့သည်။ လူနာ့မျက်နှာကိုစိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့်ကြည့်နေ

မိမိ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် မိမိ ကုသသောလူနာ၏နောက်
ဆုံးထွက်သက်ကိုစိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့်ကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

“အိ...အိ...”

“ဟင်..”

သတိလစ်နေသောလူနာထံမှ ညည်းသံကိုကြားလိုက်ရပြီး
နှုတ်ဖျားမှာလှုပ်လာနေသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။

“ရှင်...ဘာပြောချင်လို့လဲ”

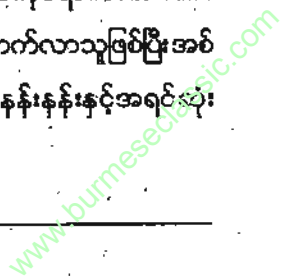
“စွန်နောင်ဦး...လူ့..လူ့..ယုတ်...မာ..”

“ဟင်...”

လူနာမှာ ထိုစကားပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကျိုးကျသွား
လေသည်။ ထိုအခါမှ သူ့မျက်နှာကို နန်းနန်း သေသေချာချာ ကြည့်မိ
လိုက်ရာ..

“ဒါ...သူ...သူ...ဟုတ်ပါတယ်...သူ...ပါ”

လွန်ခဲ့သော (၃)ရက်လောက်ကအိမ်ကိုရောက်လာသော
သူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အစ်ကိုကြီးမိတ်ကိုရောက်လာသူဖြစ်ပြီး အစ်
ကိုကြီးအလုပ်မှ ပြန်ပြီးမရောက်သေးသဖြင့် နန်းနန်းနှင့်အရင်သူ
တွေ့ကာစောင့်ခိုင်းထားသူပင်ဖြစ်သည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး အောက်ထပ်တွင် စကားပြောဆိုနေကြသည်။ စကားပြောဆိုမှုထဲတွင် အစ်ကိုကြီး၏ ဒေါသသံတွေ ပါနေသလို ခုလိုလိုက်လာခြင်းကို မနှစ်သက်သောသဘော ပြောဆိုမှုတွေကိုပင် ကြားနေသည်။ နန်းနန်းနှင့် မသက်ဆိုင်တာကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုသို့မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသော ကိစ္စမှာ ယခု နန်းနန်း ဆီကိုတိုက်ရိုက် ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

အရေးပေါ်ခန်းထဲမှ အလောင်းကိုထုတ်ယူလာစဉ် သက်ဆိုင်ရာရဲအရာရှိများနှင့် တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာပြီး ဆေးစစ်ချက်ယူကြသည်။

“သေဆုံးသူဟာ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာထက် အစာအိမ်ပေါ်တိုက်ကြိတ်သွားခြင်းကြောင့် အဓိက သေဆုံးရတာပါ”

“အေးဗျာ...တိုက်တဲ့ကားနောက်ကိုတော့ စုံစမ်းနေပါပြီ။ ဤအချိန်မတော်ဆိုတော့ တွေ့လိုက်တဲ့သူက ရှားသလို အတိုက်ခံရတဲ့ နေရာက လူသူကင်းရှင်းတဲ့နေရာဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရှာမသိသေးဘူးပေါ့”

“သေဆုံးသွားသူဆီက အဝတ်အစားအိတ်နဲ့ ပိုက်ဆံ(၃)သောင်းကျော်ကိုပဲ သက်သေရလိုက်ပြီး တခြားဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး”

ရပ်ဝေးကလာတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

စခန်းမှူးနှင့် အမှုအခင်းကိစ္စတွေကို စကားပြောပြီးသည်နှင့် နန်းနန်း၊ ဂျူတီထွက်ရတော့မှာမို့ ဂျူတီကုတ်ကိုရွတ်ပြီး ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်တွင် အာရုံဦးအသင့်စောင့်နေလျက်

“ပြန်ကြမလား”

“အာရုံ...နန်းနန်း တစ်နေရာကိုသွားချင်တယ်”

“သွားလေ...ဘယ်နေရာလဲ”

“လူတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရတဲ့နေရာ”

“အကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိနေတယ် အာရုံ”

ကားမောင်းထွက်လာစဉ် နန်းနန်း စကားသံ တိတ်ဆိတ်စွာ နှင့် ဖြစ်ပျက်မှုအပေါ်တွင် စဉ်းစားပြီး အာရုံဦးကို ဖွင့်ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။ ပြီးတော့မှ...

“သူက ဒီအတွက် စိတ်ချရသုံးလူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဖွင့်ဟတိုင်စင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

နန်းနန်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး....

“အာရုံ”

“နန်းနန်း တစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာလဲ၊ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေလို့လား"

"အယ်.."

နန်းနန်း၏အတွင်းစိတ်ကို အာရုံဦးသိနေသလိုဖြစ် နေတာကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

"အာရုံပြောတာ မလွဲပါဘူး၊ မိသားစုနဲ့တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ"

"ယုံကြည်မှုပေါ်မှာပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကိုယ်က ခုကိစ္စအတွက် လိုအပ်မယ် မလိုအပ်ဘူးဆိုတာလည်း ထည့်ပြီးစဉ်းစားပါ"

"အာရုံလိုအပ်ပါတယ်.. နန်းနန်းပြောတာကို အလေးအနက် စဉ်းစားပေးပါ ××××× ××××× ××××× ××××× ××××× ××××× ××××× ××××× ×××××"

နန်းနန်း အခြေအနေအားလုံးကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက် တော့သည်။

"အင်း..အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ နန်းနန်း"

"စုစသဆုံးသွားတဲ့သူဟာ ရိုးရိုးစင်းစင်းသေဆုံးတာလား လုပ်ကြံမှုလားဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်၊ အာရုံရော"

ဘယ်လိုတွေ့မိလဲ"

"ကိုယ်တွေ့တာမမှားဘူးဆိုရင်ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပဲ"

"ဟင်..ဒါဆို..အစ်ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်နေမှာပေါ့"

"ပတ်သက်နိုင်တယ်နန်းနန်း၊ ဘာကြောင့်လုပ်ကြံရသလဲဆို"

ဇာဟာ သိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုတွေ့ရှိနေပြီး တားတိုက်ခံရတဲ့နေရာကို သေသေရာရာ သိခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

"အင်း..သိခဲ့တယ်"

"ခုံဗို့သစ်အရှေ့ပိုင်း၊ × × × ရပ်ကွက်ကိုသွားတဲ့လမ်းမပေါ်"

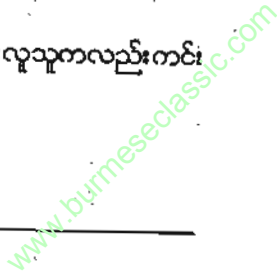
မှာနေရာတောင်မေးခဲ့သေးတယ်"

အာရုံဦး ကားတိုက်ခံရသောနေရာဆီသို့ မောင်းခဲ့ရင်း ည (၁၀း၀၀) နာရီနီးပါးလောက်ဖြစ်နေခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ လမ်းမီးတွေရှိနေပေမဲ့ တံချိုးဓာတ်တိုင်တွေမှာ မီးမလာတော့တာကြောင့် အမှောင်နိပ်သန်းနေသောနေရာတွေက များပြားနေသည်။

"ဒီလိုလမ်းမမျိုးမှာ ဒုစရိုက်ကျူးလွန်မယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးနေရာပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ လမ်းကမှောင်နေပြီး လူသူကလည်း ကင်းထူးလိုက်တာ"

"ဟင်..ရှေ့မှာ သွေးကွက်တွေ"

“အဲ...ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာဖြစ်မယ်”

အာရုံဦးကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားအောက်သို့ဆင်းခဲ့ရင်း ဓာတ်မီးတစ်လက်ကိုယူလာသည်။

“အာရုံက ဓာတ်မီးဆောင်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ် ညဘက်ဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုကြုံရင် သုံး နိုင်အောင်ဆောင်ထားတာ”

အာရုံဦး သွေးကွက် သွေးစတွေကို ဓာတ်မီးနှင့်ကြည့်ပြီး နောက်ဘက်ခပ်လုမ်းလုမ်းကိုပြန်ပြီး လျှောက်သွားသဖြင့် နန်းနန်း နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

“ဘာထူးခြားလို့လဲ အာရုံ”

“ကားတိုက်ခံရသူဟာ အမှတ်မထင်အတိုက်ခံရတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြေးလွှားရင်း နောက်ကနေတိုက်ခံရတာ”

“ဟင်...”

“ဟိုမှာဖိနပ်တစ်ဖက်”

ကားတိုက်ခံရသည့်နေရာနှင့်ဝေးဝေးသောနေရာတွင် ဖိနပ် နှစ်ဖက်စလုံးကိုတွေ့ရသလို ပိုက်ဆံအိတ်အဟောင်းလေးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ အာရုံဦးကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မှတ်မိ တင်ကတ်လေးနှင့်ပိုက်ဆံ (၅၀၀၀) ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့

စာခေါက်လေးတစ်ခု... စာကို မဖတ်သေးဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်ပြီးရှာတွေ့တော့ ဘာမှမတွေ့သဖြင့် ကားဆီသို့ပြန်ခဲ့သည်။

“မှတ်ပုံတင်ထဲကလူပဲအာရုံ နာမည်ကဦးသာဆိုင်း၊ မော်လမြိုင် နှုံးတက်မှာနေတာ”

“စာခေါက်လေးကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

ညသာ

မင်းဇနီးသည်နှစ်မင်းသားအတွက်မင်းစုလိုဆက်ပြီး မသိဘူး၊ ကျွန်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းရွာကို အပြန်ပြန်လာပြီး ရှင်းစရာရှိတာကိုရှင်းပါ။

ဘတင့်မောင်

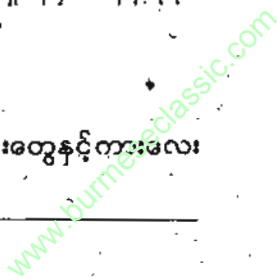
စာမှာ ဘယ်သူရေးထားသည်ကိုမသိတာကြောင့် စဉ်းစားရ တှုပ်သွားသည်။

“ဥဒါဆိုတာဘယ်သူလဲ၊ အစ်ကိုကြီး မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းထဲမှာတော့ ဒီနာမည်မျိုး မကြားဖူးဘူး”

“ဒီစာဟာ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုခုတော့ရှိနေမှာပါ နန်းနန်း၊ ဆဲလွန်စတွေကိုသက်ဆိုင်ရာကိုအပ်မှာလား”

“မိတ္တူယူထားပြီးအပ်လိုက်မယ်”

ညသာလမ်းမပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေနှင့် ကားလေး

မောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ကိုပြန်ပြီးရောက်တော့ (၁၂:၀၀)နာရီထိုးလှ လှပင်ရှိနေပြီ။ ကားကို ဂိုထောင်တွင် အာရုံဦးသိမ်းနေစဉ် နန်းနန်း အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အစ်ကိုကြီး မအိပ်သေးပေ။ ဧည့်ခန်းတွင် စာဖတ်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“နန်းနန်း၊ ဂျူတီထွက်နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အရေးပေါ်လူနာတစ်ယောက်ကို ကုသနေလို့ပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား...လူနာက သက်သာခဲ့လား”

“ဟင်...”

အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦးနှင့် နန်းနန်းကြားတွင် ခုလိုမေးမြန်း ပြောဆိုတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူးပေ။ ဒီနေ့ မေးမြန်းနေမှုတို့ အံ့ဩမိသည်။

“လူနာက အသက်ရှင်မှာပါ”

“အဲ...ဟုတ်လား”

နန်းနန်း...အစ်ကိုကြီးပျက်နာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက် တော့ ပျက်နာပျက်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် ပြန်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ နန်းနန်းဆက်ပြီး ပြောစရာစကားမရှိတာကြောင့် အပေါ်ထပ်ကိုတတ် လာခဲ့တော့သည်။ နန်းနန်းစိတ်ထဲတွင် ယခုလူသတ်မှုသည် အိမ် ကြီးနှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုရှိနေသည်မှာ သေချာသလောက်ပင်

နေပြီဖြစ်သည်။

ဥဒါဆိုတဲ့လူကို အဖြေရှာပြီးတွေ့ရင် အဖြေမှန်တစ်ခုကို သေချာပေါက်တွေ့နိုင်မှာပဲ။ ပြီးတော့ မုဒုံဘက်...ဟယ်...ဟုတ်ပြီ၊ အစ်ကို ကြီးမော်လမြိုင် မုဒုံဘက်ကို ဟိုတယ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့အတွက် သွား ခဲ့တာတစ်လန်းပါးလောက်ကြာခဲ့ဖူးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရထိုစဉ်က မွန် တဘီလေးတစ်ထည်ကိုလက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုသေဆုံးသူမှာ မော်လမြိုင် မုဒုံဘက်မှဖြစ်နေတာကြောင့် ဆက်ပပ်မှုတွေရှိနေပြီ။

နန်းနန်း ညဝတ်အင်္ကျီကိုလဲပြီး စုတင်ပေါ်တွင် အတွေးများ စွာ ရှုနေမိသည်။

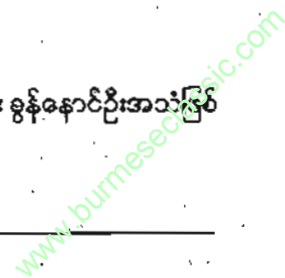
“ငါ ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင် သလိုနေရင်ရော၊ ဘာဖြစ်မလဲ။ အို...လူတစ်ယောက် ရက်ရက်စက် စက်အသတ်ခံရတာကို ငါ့ဘက်ကတာဝန်မဲ့တဲ့အလုပ်မျိုးကို ငါမလုပ် သင့်ဘူး။ ခုကိစ္စကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖော်ထုတ်မယ်”

“ရောက်...”

မီးမှိတ်ပြီး အိပ်မယ်အပြု...

“ဒေါက်...ဒေါက်...နန်းနန်း...”

အခန်းအပြင်မှ ရေါသံမှာအစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦးအသံဖြစ် နေတာကြောင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး...

“ဘာကိစ္စလဲအစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီး အပြင်ကိုအရေးတကြီးသွားစရာရှိတယ်၊ မနက်လောက်မှပြန်ပြီးရောက်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန်းနန်းအခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ပြီးမှတင်ပေါ်သို့လှည့်ပြီးခဏမှာ ပင်ခြံထဲမှကားစက်သံလိုလိုကြားလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုကြီးအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဝါး...ချောက်”

မျက်လုံးတွေ စင်းလာပြီဖြစ်တာကြောင့် မီးခလုတ်ကိုပိတ် လိုက်ကာမျက်လုံးကိုစုံမှိတ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း...ခွပ်...ဒုတ်”

“ဟင်...အာရုံ”

အခန်းအပြင်ဘက်မှ အသံတွေကြောင့် မီးခလုတ်ကိုဖွင့် လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ လေ့ကားပေါ်မှ လူတစ် ယောက် လိုမိုဆင်းသွားပြီး အပေါ်မှာ ရပ်နေသူက အာရုံဦးပင်ဖြစ် သည်။ အာရုံဦးအောက်ဘက်သို့ပြေးဆင်းပြီး လိုမိုကျသူကို ဖမ်းဖို့ လုပ်တော့...

“ရိုး...အ...ဒုတ်...”

အမှတ်မထင်စားမြှောင်တစ်ချောင်းရောက်လာပြီး အာရုံဦး ပခုံးကို ထိုးစိုက်သွားသည်။ လေ့ကားရင်းတွင် လဲကျနေသူလည်း နောက်ဖေးဘက်ပေါက်ကို ထပြေးသွားသဖြင့် အာရုံဦး လိုက်လို့မမီ တော့ပေ...

“အာရုံဦး”

“ရတယ် နန်းနန်း”

“ရတယ်လုပ်မနေနဲ့၊ သွေးထွက်များမယ်”

နန်းနန်း ဓားဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက် သည်။

“ဆေးတော့ထိုးရမယ်”

“မထိုးရင် မရဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အာရုံ”

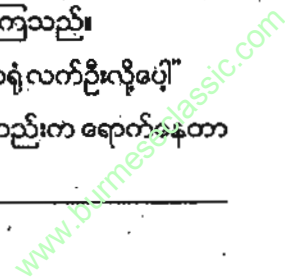
“ဆေးထိုးအပ်ကိုကြောက်လို့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်၊ ကံပါမနာအောင်ထိုးပေးမယ်”

အာရုံဦးအတွက် ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး ဆေးသောက်ခိုင်း ရသည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အရမ်းကိုအတင့်ရဲတယ်နော်၊ အာရုံ လက်ဦးလို့ပေါ့”

“ဒီကောင် အိမ်ထဲကို အစောကြီးတည်းက ရောက်နေတာ

ဖြစ်မယ်၊ ခွန်နောင်ဦးထွက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပိတ်တာ၊ မီးမှိတ်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကို သံသယဖြစ်တာနဲ့ စောင့်ကြည့်တော့မှ နန်းနန်းအခန်းဘက်ကို တက်သွားတာတွေ လိုလိုက်ပြီး ရှင်းတာ၊ ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“အာရုံကို ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်တဲ့သူလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်လူတွေ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အတွင်းလူပါ နေတယ်”

“အစ်ကိုကြီး တမင်ရှောင်သွားတာလား”

“ပြောလို့ မရသေးဘူးနန်းနန်းရေ၊ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ကဲပါ ပြန်ပြီး အိပ်တော့ ညဉ့်အရမ်းနက်နေပြီ”

“အာရုံလည်း အိပ်တော့လေ”

“ဆေးရုံနဲ့ ကြောင့်လား မသိဘူး၊ မျက်လုံးတွေ မှေးလာတယ်”

“ကဲ.. အိပ်ကြရအောင်”

“နင်ဘာဆက်ပြီး လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ နန်းနန်း”
အင်ကြင်းအမေးစကားကို ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ နန်းနန်း ချိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ကော်ဖီဆိုင်တွင် နန်းနန်းတို့ (၄) ယောက် ဆုံကြပြီး အခြေအနေတွေကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
“ငါ့ဖော်လမြိုင်ကို လိုက်သွားမလားလို့”
“ဟင်.. ဟိုကို လိုက်သွားပြီး နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”
“အဖြေတစ်ခုတော့ ထွက်လာမှာပေါ့ဟာ၊ အာရုံရော သယ်လို သဘောရလဲ”

“ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာက တော့ ဖော်ထုတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဓိက လျှို့ဝှက်ချက်က ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖော်လမြိုင် မှုဒ်ဘက်မှာ”

“ကိုအာရုံဦးဆိုလိုတာက လိုက်သွားသင့်တယ်ပေါ့”

“ရွန်နောင်ဦးနဲ့ပတ်သက်မှုအခြေခံကို သိချင်တယ်ဆိုရင် မုဒ်ဘက်ကို လိုက်သွားတာဟာ အရမ်းကို သဘာဝကျတယ်။ ရန်ကင်း ခြုံပေါ်က အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ရင် တောင် ပြင်ဆင်ထားပြီးလောက်ပြီ”

“အာရုံဦးပြောတာဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့ထွက်ပေါက်အတွက် သူ့ဘက်က လုပ်သင့်တာကို လုပ်ထားပြီးလောက်ပြီဟ”

“ငါတို့ တစ်ခုထည့်ပြီးစဉ်းစားရမှာက နင့်ကိုလုပ်ကြံနေမှုနဲ့ ရက်စွဲက ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေမလား။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားလို့မရတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ငါ့ကို လုပ်ကြံနေတဲ့ပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီး ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟယ်..ဟင်..”

“အာရုံပြောပြတဲ့အချက်နဲ့ဆက်စပ်တွေကြည့်လိုက်ရင်လုံးလုံးသေချာသလောက်ကိုဖြစ်နေတာ”

“ကိုအာရုံဦး ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုအင်ကြင်းနန်းနန်းကိုလုပ်ကြံပြီးနောက်နေ့ညဆိုရော

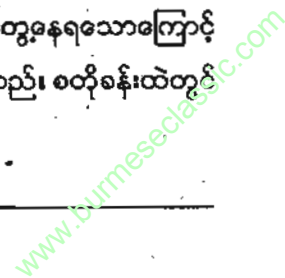
ပေါ့ * * * * *

အချိန်ည (၁၂:၀၀)နာရီကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ အာရုံဦးအိပ်ရတာကတစ်ကြောင်း၊ နန်းနန်းအတွက် စိတ်မချတာကြောင့် အခန်းမီးကိုပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကိုထွက်ခဲ့သည်။ ဒါက အတွင်းရန်သူရှိနေတာကြောင့် ပြတင်းပေါက်သံတိုင်တွေကို ဖြတ်လို့ရအောင် အာရုံဦး စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းအပြင်ဘက်ကနေထွက်လျှင် အဝင်ထွက်ကိုစောင့်ကြည့်နေသူရှိကောင်းရှိနိုင်တာကြောင့် ယခုလိုစီစဉ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ကိုရောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်တော့ လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတာကြောင့် ခြံထဲမှ သစ်ပင်မှောင်ရိပ်တွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး အပြင်အခြေအနေကို စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်နေ့ရက်တွေကလည်း ဆိုနည်းတူ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရ။

“ဟင်..”

ခြံဝန်းကြီးနောက်ဘက်ရှိပစ္စည်းပေါင်းများစွာကလေးပင်လုံးစိတ်ဝင်စားဖို့အလင်းရောင်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့နေရသောကြောင့် ခြေသံလုံစွာဖြင့် စတိုခန်းနားကိုကပ်လိုက်သည်။ စတိုခန်းထဲတွင် တားပြောသံတွေကိုကြားနေရသည်။

“ကျားကြီးမင်းခက်စွကို ဒီတစ်ခါပြတ်အောင်လုပ်နော်”
“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဒီကောင် အောင်မောင်းက အရင်ကောင်
တွေနဲ့တခြားပီပီ”

“အောင်မောင်း”

“ပြောပါ ကိုခွန်နောင်ဦး”

“ကျုပ် ကိစ္စ ဖြတ်ချင်ပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မကြုံရင်
တော့ဘူး”

“ကိုခွန်နောင်ဦးစိတ်ချပြီးစောင့်နေပါတော့”

“မင်း အိမ်အဝင်အထွက်အားလုံးကိုလေ့လာပြီးပြီနော်”

“လေ့လာပြီးပါပြီ၊ (၃)ရက်အတွင်း သတင်းကောင်းတို
စောင့်ပါ”

“ရော... ဒါလောလောဆယ် မင်းသုံးဖို့ငွေ၊ ကိစ္စအောင်မြင်
သွားရင် ဒီထက် (၂)ဆ ထပ်ပြီးရမယ်၊ ငါသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းထဲမှ ထွက်လာတဲ့ ခွန်နောင်ဦးကို အာရုံဦး ကောင်
ကောင်းကြီး တွေ့မြင်နေရသည်။ စတိုခန်းထဲတွင် ကျားကြီးနှင့်
အောင်မောင်းဆိုသူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ဘာတွေဆက်ပြီးပြော
မလဲဆိုတာကိုနားစွင့်နေလိုက်သည်။

“အောင်မောင်း... ရပွဲက မအောင်မြင်ရင် ငါ့ပါ အိုးစားကွဲမှာ
နော်”

“ကျားကြီး...မင်းက ငါ့ကိုအထင်သေးတာလား”

“အထင်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်က လုံးလုံးလျှော့
တွက်လို့မရတဲ့လူတွေဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ထားဖို့ပြောနေတာ”

“ကျားကြီးရာထိပ်တိုက်ကြီးရှင်းရတာမှမဟုတ်တာ၊ ချောင်း
ပြီးလုပ်ကြံရတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်ကြီးပါကွာ”

“မင်းဘယ်နေ့လှုပ်ရှားမှာလဲ”

“သန်ဘက်ခါ”

“အိုကေ...အောင်ပွဲဖြစ်ပါစေ၊ ချလိုက်ကြရအောင်”

“ငွတ်...”

အာရုံဦးသူအခန်းသို့မှောင်ရိပ်ကြားမှ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပဲ”

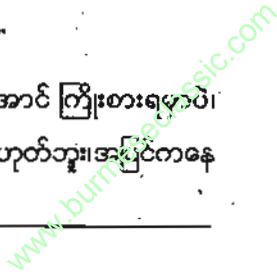
“ဟင်...ဒါဆိုလုပ်ကြံမှာက သန်ဘက်ခါဆိုတာ မနက်ဖြန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“နန်းနန်း...မင်းဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“လူသတ်သမားကို အမိဖမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ၊

ဒီတစ်ခါဒီကောင်တွေအိမ်ထဲကတော့ ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကနေ

ပြတင်းပေါက်ကဝင်ပြီးရှင်းမယ့်သဘောရှိတယ်”

“ပြတင်းပေါက်ပေါ်မတက်ခင် ဖမ်းမှာလား”

“ဟင့်အင်း...အခန်းထဲကိုရောက်မှဖမ်းမှာ”

“ဒါဆို အာရုံဦးကို အခန်းထဲကိုထည့်ထားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုကြီးထည့်ထားမှတော့ သိသွားမှာပေါ့”

“ဒီအတွက် အကောင်းဆုံးကိုစီစဉ်ထားရမှာပေါ့”

“မော်လမြိုင်ခရီးစဉ်ကရော”

“ရက်စွရှင်းပြီးတာနဲ့ သွားကြမှာ”

“နန်းနန်း...နန်းနန်း...”

“ဘာလဲ ဟ... အင်ကြင်း”

“နင့်အတွက် ရင်မောလွန်းလို့ပေါ့”

“ဒါကတော့ ကိုယ်ကပြုတာမှမဟုတ်တာ၊ သူတို့ဘက်ကပြု

ကြတဲ့အပေါ်မှာ တုံ့ပြန်ရတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ငါနဲ့ အာရုံဦး တခြားကိစ္စလေး

တွေရှိလို့ စောစောလမ်းခွဲကြမယ်”

“နန်းနန်း... ငါတို့နဲ့အဆက်အသွယ်မပြတ်စေနဲ့နော်”

“အေးပါ...ဟာ”

ညအိခြေသံ

အာရုံဦး သူ့အခန်းထဲကိုဝင်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် ခွန်နောင်ဦး တွန်ပူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဒါကလည်း အလုပ်လုပ် ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အာရုံဦးအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်မည်။

လုပ်ကြံမည့်သူတွေကတော့ ရချိန်မှစပြီး လှုပ်ရှားကြမှာ မဟုတ်တာကြောင့် အာရုံဦး ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကိုထွက် ပြီး နန်းနန်း ပြတင်းပေါက်မှ ဈေးပေးသောကြီးနှင့် အပေါ်ကို အမြန်ဆုံး တက်လိုက်ရသည်။ အာရုံဦး အခန်းထဲကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာ...

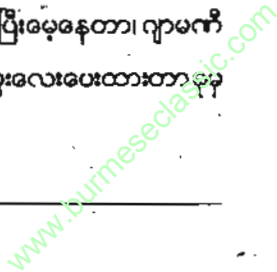
“အိက်...အိက်...နန်းနန်း”

အပြင်ဘက်မှ ခွန်နောင်ဦး ခေါ်သံပင်ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

နန်းနန်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး စကားပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးလည်း အလုပ်တွေများပြီမေ့နေတာ၊ ဂျာမဏီ တာ အစ်ကိုကြီးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရေပွေးလေးပေးထားတာမှ သတိရတာနဲ့ ညီမလေးကိုပေးမလို့...ရော...”

ပုလင်းလေးမှာ လက်မသာသာလေးဖြစ်ပြီး ကျမကိုမှထုတ်
လုပ်သော တံဆိပ်နှင့်တွေ့ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ...ကဲကဲ...အိပ်တော့”

“ကျွေး...”

နန်းနန်း အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ရေမွှေးပုလင်းလေးကို ဖွင့်
မည်အပြု...အာရုံဦး လှမ်းယူလိုက်ပြီး မရှုဖို့ တားမြစ်လိုက်ရသည်။
စကားသံကထွက်လို့မဖြစ်။

“ချောက်...”

အခန်းမီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး (၁၀) မိနစ်လောက်ကြာတော့

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကိုထပ်ပြီးကြားတော့ အာရုံဦးမှမသိ
ချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့ကိုလက်နှင့်အချက်ပြလိုက်သဖြင့် နန်းနန်း
ဆက်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ ထိုအခြေအနေကို
နန်းနန်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦးသူ
ကိုပေးလိုက်သော ရေမွှေးပုလင်းသည် ကောင်းသောလက်ဆောင်
မဟုတ်နိုင်။ ရေမွှေးထဲတွင် တစ်ခုခုကိုထည့်ထားပြီး နောက်တစ်ကြိမ်
ခဲသချာအောင် အခန်းတံခါးကိုခေါက်ခြင်းဖြစ်မည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

ခဏကြာအောင် ခေါက်ပြီးတော့မှ စိတ်ချရပြီဟု သတ်မှတ်
ကာ ဆက်ပြီး မခေါက်တော့ခြင်းဖြစ်မည်။ နန်းနန်းဆီကို မကြာခင်
အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခု ကျရောက်လာတော့မည်ဆိုတာကိုတော့ သိ
လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပါ။

“ကျွေး...”

ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး အခန်းထဲကိုဝင်လာပြီဖြစ်သည်။
မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းထားပြီးလက်တွင် ဓားမြှောင်ကိုကိုင်ထား
သော လူတစ်ယောက် နန်းနန်း အိပ်နေသော ခုတင်နားကို ကပ်သွား
ပြီး ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

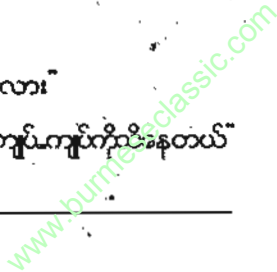
“ဖြောင်း...ခွပ်...အိ...”

“နန်းနန်း မီးဖွင့်လိုက်”

လူသတ်သမားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အာရုံဦး လက်ဝါး
စောင်းဒဏ်ဖြင့် ကြမ်းပြင်တွင်မောက်နေလေပြီ။ အာရုံဦး လူသတ်
သမားကို ဆွဲပြီးထူလိုက်ကာ မျက်နှာမှာစည်းထားသော အဝတ်စကို
ဖြုတ်လိုက်ပြီး..

“အောင်မောင်းဆိုတာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဗျာဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ခင်...ဗျာဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့အိပ်နေတယ်”

“သိလို့မင်းနာမည်ကိုခေါ်နေတာပေါ့ကွာ”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...နန်းနန်း...တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“နန်းနန်း၊ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့”

နန်းနန်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်....

“ဟင်...မင်း...မင်း...ငါ့ညီမအခန်းထဲကိုရောက်နေတယ်”

“ကျုပ်ရောက်တာထက် ဒီက လူသတ်သမားရောက်နေတာ ကို ပိုပြီး အံ့အားသင့်ရမှာပေါ့ ဦးခွန်နောင်ဦး”

“ဘာ...လူသတ်သမား၊ ရွေးမသား၊ မင်းက ငါ့ညီမကို လုပ်ကြံ ရဲတယ်ပေါ့”

အောင်မောင်းနားကို ခွန်နောင်ဦးကပ်မည်အပြု...

“ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်မှာပါ။ သူ့ကိုဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ တော့၊ နန်းနန်း ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်တော့”

“နေ...နေ... ငါဆက်လိုက်မယ်၊ ဒီကောင့်ကို အောက်ကိုသာ ဝေါ်ရဲတော့”

အောက်ထပ်ဆီသို့ရောက်ပြီး ရဲစခန်းကို ခွန်နောင်ဦး ဟန် မပျက်ဖုန်းဆက်နေသည်။

“ရောက်...”

“ဟာ...ဟင်...ဟိုက်”

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မီးအမှောင်ကျသွားတော့သည်။

“အား...”

အာရုံဦး တစ်ချက်လေး သတိအလစ်တွင် အော်သံတစ်သံ ကိုကြားလိုက်ရသည်။ မီးပျက်သည်နှင့် နန်းနန်းကိုဆွဲပြီး ဘေးကိုကပ် လိုက်ခြင်းကြောင့် အောင်မောင်းကို သတိမပြုမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မီး...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အင်ဗာတာ မီးဖွင့်လိုက်”

“ချောက်...”

အာရုံဦး အင်ဗာတာနှင့်မီးတွေကိုပြန်ပြီးဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် သွေးအိုင်ထဲတွင် အောင်မောင်းသေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။ ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းက အောင်မောင်းလည်ပင်းကိုဖောက်ဝင်သွားခြင်းဖြစ် သည်။ ခွန်နောင်ဦးကတော့ အောင်မောင်းနှင့်ခပ်ခွာခွာတွင် ရပ်လျက်၊ သက်ဆိုင်ရာမှ ရောက်ချိန်တွင် အားလုံးက သိပ်နောက်ကျသွားပြီဖြစ် သည်။ အခြေအနေအားလုံးကို ခွန်နောင်ဦးက ရှင်းပြနေတာကြောင့် အာရုံဦးဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ခြံထဲကို ဆင်းလာသည်။ နန်းနန်းကို စခန်း မှူးကြီးမှ မေးမြန်းနေသဖြင့် ကျန်ရစ်ရဲရသည်။

“ဟူး...”

အာရုံဦး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး စိတ်ထဲတွင် လုံးဝ

မကျေနပ်နိုင်ပေ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သိမ်းခါနီးမှ ပြန်ပြီး စရမလိုဖြစ်နေသည်။

“အာရုံဦး ဒီမိထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

အာရုံဦးကို မေးလိုက်သူက ကျားကြီးဖြစ်နေတာကြောင့်

“ခင်ဗျား သိချင်ရင် သွားမေးကြည့်ပေါ့ဗျာ”

အာရုံဦး စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်းတွေကြောင့် ရေးကျားကြီး နှင့် ပတ်သက်ပြီး သံသယဖြစ်နေတာမှီ စကားကို ကောင်းကောင်း ပွန်ပွန် မပြောချင်တော့ပေ။

“ကိုအာရုံဦး”

“ဪ... စခန်းမှူးကြီး... မေးစရာရှိလို့လား”

“မေးစရာတော့ မရှိပါဘူး။ စကားပြောချင်လို့ပါ။ အလောင်းတင်ကားက ရောက်မလာသေးဘူးလေ”

“စခန်းမှူးကြီး ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကိုအာရုံဦး စိတ်ထဲမှာ တရားခံကို နှိပ်မိနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ထင်ကြေးတစ်ခုနဲ့တော့ မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ ဟုတ်ခဲ့ရင်

ကိုစွမ့်တို့။ မဟုတ်ခဲ့ရင် တစ်ဖက်သားမှာ အရမ်းကို နှစ်နာသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောက်ကြောင်း

တစ်ခုကို လိုက်တဲ့နေရာမှာ အသုံးဝင်နိုင်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“အဖြေက သိပ်ပြီးရှင်းနေပါတယ်။ စုဖြစ်စဉ်မှာ အတွင်းလူ နှစ်ယောက် လုပ်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ အတွင်းလူဆိုတာတောင် အောက်ခြေ အဆင့်က လူတွေ ပါဝင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာ သြဇာရှိတဲ့ သူတစ်ဦးဦး ပါမှဖြစ်မှာပါ”

“ကိုအာရုံဦး ဆိုလိုလိုက်တဲ့ စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒါကို သံသယဖြစ်နေတာပါ။ ဟောသူနာတင်ယာဉ်လာနေပြီ။ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ကိုအာရုံဦး၊ စုကိစ္စပေါ်မှာ မကျေနပ်ဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ပြီး အပေါင်းတောင်ရွက်ပေးပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ စခန်းမှူး”

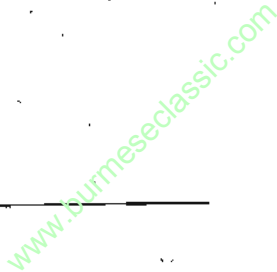
အောင်မောင်း အလောင်းကို သယ်ယူသွားပြီး သက်ဆိုင်ရာ အာဝန်ရှိသူတွေ လိုက်ပါသွားတဲ့ ထိခြံထဲမှာ အာရုံဦး ရပ်နေသည်။

“အာရုံ”

“နန်းနန်း”

“အထဲကို မဝင်သေးဘူးလား”

“အပြင်မှာပဲ ဇောနေချင်သေးတယ်”

“အာရုံစိတ်ထဲမှာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ညှို့လို့ရလို့ဖြစ်ရတာ”

“ဒီလိုတော့မသတ်မှတ်ပါနဲ့ အာရုံရယ်၊ တကယ်တော့ အာရုံ နန်းနန်းကို အဓိကထားလိုက်လို့ တစ်ဖက်ကို လွတ်သွားတာပဲ အမှန်တရားကို ဘယ်လောက်ထိ ဖုံးကွယ်နိုင်မှာလဲ အာရုံရယ်၊ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲက ဂဏထုတ်ပြီး အနားယူလိုက်ပါ။ ခရီးသွားဖို့အတွက် စီစဉ်ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ နန်းနန်းခေါ်ဆောင်ရာ နောက်ကို အာရုံဦး လိုက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ထဲတွင် သွေးများစွာ စွန့်နှောခဲ့ပြီးနှင့် ကျားကြီးတို့ ဆေးကြောနေကြသည်။ အာရုံဦးစွာ စွန့်နှောခဲ့ပြီးတွေ့သည်နှင့်...

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဒီတစ်ကြိမ်လွတ်မြောက်သွားပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတော့ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကြိုးစားပေါ့”

စကားလုံးတွေ၏ နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာရှိနေတော့၏။

“မင်းပြောတာ သေချာလား ကျားကြီး”

“မလွဲပါဘူးဆရာ၊ သူတို့တိုင်ပင်နေကြတာကို ကျွန်တော့် တောင်က ကိုယ်တိုင်ကြားရုံတော့၊ သူတို့ ဒီရက်အတွင်း မော်လမြိုင် ဆက်ကို သွားကြမှာတဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို မဖြစ်ဘူးကိုကိုကြီး”

စွန့်နှောခဲ့ပြီးနှင့် မေရီတို့အတွက် အကြီးမားဆုံး ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုပင်”

“ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးကိုင်တွယ်ရမယ်... ကျားကြီး”

“ဗျာ... ဆရာ”

“မင်းကောင်တွေကို အမြန်ဆုံးစုလိုက်တော့ကွာ၊ သူတို့ကို မော်လမြိုင်ထိ အရောက်မစံနိုင်ဘူး။ ရအောင်တားရမယ်”

“ကိုကိုကြီး သူတို့အိမ်က မထွက်ခင်ကတည်းက တားနိုင်

အောင်လုပ်ရင်ရောမရနိုင်ဘူးလား”

“မေရီ...အိမ်ကထွက်ခင်တားလိုက်ရင်သံသယကပိုပြီးကြီးသွားမှာပေါ့ကွာ၊ ခုကိစ္စကတားရုံတစ်ခုတည်းနဲ့မရတော့ဘူး၊ အမြတ်ကိုရှင်းရမယ့်အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ”

“ဒါတွေဟာ ကိုကိုကြီးဘက်က ပေါ့လို့ ခုလိုအခြေအနေရောက်ခဲ့ရတာ၊ မေရီပြောကတည်းကရှင်းပစ်လိုက်ရင်ဒီလောက်ထိခေါင်းတိုက်စရာမရှိဘူး”

“အေး...ငါက ဒင်းကို ဘယ်အချိန် ရိုက်သတ်သတ် ကိုယ့်ကြဲထဲက ကြက်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အာရုံစိုက်တဲ့ကောင်က ပေါ်လာရသလဲမသိဘူး”

“ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်သူကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းရမယ်”

“ကိုကိုကြီး ခုဆို သက်ဆိုင်ရာကလည်း မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေကြပြီ”

“မေရီ...ခွန်နောင်ဦးဆိုတဲ့ကောင်က ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှိန်အင်္ဂါရှိတယ်”

“ကိုကိုကြီး သူတို့ထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ရင်”

ကျန်သေးတယ်နော်၊ ဘာလဲဆိုတာရောသိရဲ့လား”

“မေရီ...မင်းက ငါ့ကို ခပ်ညံ့ညံ့ လူလိုထင်နေတာကိုး၊ ရဲမင်းနောင်ကိစ္စမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က သူ့ရှယ်ယာတွေကို ပြန်ပြီးထုတ်ချွန်နေပြီနော်”

“ဟားဟားဟား... ရဲမင်းနောင်၊ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ငါ့ပေါ်မှာ မကောင်းစိတ်ထားရင် ဘယ်လိုကံကြမ္မာဆိုးဝင်မယ်ဆိုတာကို ဒီကောင်မသိသေးဘူးပဲ၊ မေရီ...မင်းသူ့အတွက် ငါ့ကိုတစ်ခုပဲ လုပ်ပေးရမယ်”

“ဘာများလဲ ကိုကိုကြီး”

“ရှေး...ဒီဆေးမှုန့်လေးကို အအေးခွက်ထဲထည့်လိုက်”

“ဟင်...သူ...သူက”

“မကြာခင် ငါ့ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုကြီး...ရှင့်အတွက် ကျွန်မဘက်က ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေ တများနေပြီ”

“မေရီရယ်... ကိုယ့်ဘဝရဲ့အနာဂတ်တစ်ခုလုံးဟာ မင်းလက်ထဲမှာပါကွာ”

“ရှင်ဒီလိုစကားတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မကျေနပ်နေရတာ များပြီနော်”

“ပွဲကပြီးဆုံးတော့မှာပါ၊ ဂဏလေးသည်းခံလိုက်”

“ပူး...”

“ဟော...ကားသံကြားတယ်၊ လာပြန်တူတယ်၊ သွားတော့
ခွန်နောင်ဦးနှင့်ရဲမင်းနောင်ချိန်းဆိုထားသောနေရာမှာ
အိမ်ဖြစ်သည်။

“ရဲမင်းနောင်လာကွာ”

ရဲမင်းနောင်ကားရပ်ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။ သူ
မျက်နှာတွင် မကျေနပ်ခြင်းတွေ ရှိနေပေမဲ့ ခွန်နောင်ဦးမျက်နှာပေါ်မှာ
တော့ဘာမှခံစားချက်မရှိသလို မျက်နှာကိုဖုံးထားနိုင်သူဖြစ်၏။

“မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား
ရဲမင်းနောင်”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကြားမှာ ရှေ့ဆက်ပြီး
လုပ်ကိုင်လို့မကောင်းတော့ဘူး”

“မင်းနှုတ်ဖျားကဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား
အသိဆုံးနေမှာပါ”

“ငါလုပ်ကိုင်နေတာ စီးပွားရေးလေ”

“ဒါက စီးပွားရေးမဟုတ်ဘူး၊ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ရှာထိ

စီးပွားရေးကို ကျုပ်မခံမင်းဘူး”

“ရဲမင်းနောင်...မင်းရှာနေတာ ငွေမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အပေါ်နည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အောက်လမ်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေရဖို့
အဓိကပဲလေ၊ ဘာလဲ မင်းက သွေးကြောင်နေတာလား”

“ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။

ကျုပ်ရှယ်ယာငွေတွေကို ကျုပ်ပြန်ပြီး ထုတ်ချင်တယ်”

“မင်ဘက်က တောင်းဆိုမှုကို ငါက မငြင်းပါဘူး၊ တစ်ခုတော့

မင်းသတိမေ့နေတာလေးကိုတော့ မှတ်မိအောင် သတိပေးချင်တယ်”

“ခင်ဗျားဘာကို သတိပေးချင်တာလဲ”

“နန်းနန်းကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သိမ်းပိုက်ဖို့ မင်းကြံခဲ့တာလေးကို

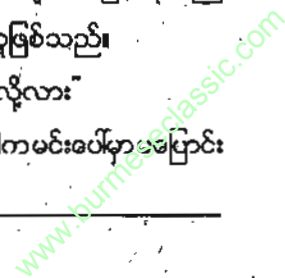
မင်းမှတ်မိနေမှာပါ”

“ဘာ...ခင်...ခင်ဗျား...”

ထိုစဉ်က ရဲမင်းနောင်ကို အကြံပေးခဲ့သူက ခွန်နောင်ဦးပင်
ဖြစ်၏။ ရဲမင်းနောင်...နန်းနန်း၏ စစ်ကားပုကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထိုအကြံ
ကို လက်ခံခဲ့ပြီးမှ အကြီးမားဆုံးနောင်တရခဲ့သူဖြစ်သည်။

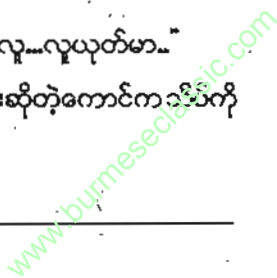
“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒါနဲ့ အကျပ်ကိုင်မလို့လား”

“ငါပေါ်မှာ မင်းက ပြောင်းလဲခဲ့ပေမဲ့ ငါက မင်းပေါ်မှာ မပြောင်း

လဲခဲ့ပါဘူး။ ရဲမင်းနောင်၊ မင်းပေါ်မှာ ငါကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာကို မင်း
သိစေချင်လို့ပြောတာပါ။ မေရီရေ... စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူခဲ့ဖူးဟေ့၊ ငါ
မင်းကို ငွေလွှဲပေးဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခွန်နောင်ဦး”
“ရပါတယ်ကွာ၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”
မေရီစာရွက်စာတမ်းတွေကို လာပြီးချပေးလိုက်သည်။
“ရေနေတွေနဲ့ အားလုံးညှိနှိုင်းပြီးတော့ လုပ်ထားပြီးသားပါ
မင်းစစ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ လိုအပ်တာပြော”
“အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”
“ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေတယ်နော်”
“ကျေပါတယ်ဗျာ”
“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြင်မတူလို့စီးပွားခွဲကြပေမဲ့
ငါ့ဘက်က မင်းပေါ်မှာ စိတ်ဓာတ် မပြောင်းလဲပါဘူး”
“ကျွန်တော့်ဘက်က စကားပြောတာ ရိုင်းသွားတာကို
တောင်းပန်ပါတယ် ကိုခွန်နောင်ဦး”
“ငါက အကြီးပဲကွာ၊ နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ခြောက်... မေရီ
ငါတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပွဲလေးကို တစ်ခုစီစဉ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ
ရဲမင်းနောင်... နှုတ်ဆက်ခွက်တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ဖော်

ဟုတ်လား”
“သောက်ပေးရမှာပေါ့”
အဆိပ်မှုန့်ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်မှာ အမှတ်မထင်ကြည့်
လိုက်ရင် ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်ခုလို ထင်ရသည်။ ထိုဖန်ခွက်တွင်
အဆင့်မြင့်အဆိပ်မှုန့်တွေကို သာမန်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်ချေ။
“ကဲ... မေရီ... ငဲ့ကွာ”
မေရီ-ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကို ငဲ့ပေးလိုက်သည်။
“ကောင်းသောနေ့ရက်ပါရဲမင်းနောင်”
“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခွက်ပဲနော်”
“အေးပါကွာ”
ရဲမင်းနောင် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီးသည်နှင့်...
“သွားခွင့်ပြုပါဦး”
“ကောင်းပါပြီ”
ရဲမင်းနောင်ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ခြေလှမ်း(၃) လှမ်းလောက်
အရောက်တွင်
“ဟာ... မူး... ရင်... ထဲ... က... စင်... ဖျား... လူ... လူယုတ်မာ...”
“ဟားဟားဟား... ရဲမင်းနောင်၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်ကို
နူးယက်လှတစ်ယောက်ပါကွာ”

“အိ...အစ်...အစ်...”

ရဲမင်းနောင်စကားပင် ဆက်ပြီးမပြောနိုင်တော့ဘဲ လဲကျ သွားတော့သည်။

“ခုဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ ကိုကိုကြီး”

“အင်း...အချိန်က စောသေးတယ်၊ မိုးရွာပုံမှ လှုပ်ရှားရမှာ ကားရော၊ လူရော ဇာတ်သိမ်းရမှာပဲ၊ ညကျရင် မင်းက နောက်ကနေ ကားတစ်စီးနဲ့ ခပ်ရွာရွာလိုက်ခဲ့၊ ငါ ဒီကောင်ကိုသယ်သွားပြီး လူသူ ကင်းတဲ့နေရာမှာ ကားရော လူရော ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ထဲကို ယမ်းမီးစကြီးနဲ့ မီးရှို့ပြီးထားခဲ့မယ်၊ ကားမီးလောင်ပြီး သူ့စရိတ် သူရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“ကိုကိုကြီးက ဒါမျိုးဆို ခေါင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဧ ခေါင်းကောင်းတာ ခဏထား၊ ဒီမသာကြီးကို အခန်း ထဲကိုထည့်ထားကြရအောင်”

ခွန်နောင်ဦးနှင့်မေရီတို့ရဲမင်းနောင်အလောင်းကိုမယူကာ အခန်းထဲတွင်ထည့်ထားလိုက်တော့သည်။

မီးရှို့ ခေါ်ကြမ်း

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားလေးတစ်စီးမောင်းနှင့် နေဆဲ။ ကားပေါ်တွင် ကားမောင်းနေသူက အာရုံဦး၊ သူ၏နောက်ရံ တွင် နန်းနန်း၊ သူတို့ သွားနေသောနေရာသည်က မော်လမြိုင်မြို့ ဝင်ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မှစတင်ပြီးထွက်လာကတည်းက ကိုယ့်အစွေးနှင့် တိုက်မို့ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြ၊ နန်းနန်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း တွေကိုဝေးမောကြည့်ရင်း တိုးဝှေ့လာနေသောလူနုအေးတွေကိုရှု နှိတ်နေလေသည်။

“လောကကြီးရဲ့လွတ်လပ်ခြင်းတွေဟာ တကယ့်ကိုကြည့်နူး နဲ့ကောင်းတယ်နော်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ပြီးမြို့ခွင်းလိုက်သူမှာ နန်းနန်းပင် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

"အင်း..."

အာရုံဦးကတော့ ခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြီး ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနေလေသည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ ကားများအသွားအလာများနေသလို အဝေးပြေးကားကြီးများ မောင်းနေတာကြောင့် သတိလက်လွတ်မောင်းလို့မရ။ အင်းတကော်ရောက်တော့မှ

"အာရုံ.. တစ်ခုခုဝင်ပြီးစားကြရအောင်"

"နန်းနန်း သဘောပဲ"

စားသောက်ဆိုင်လေးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ စားသောက်ချင်တာကို မှာယူစားသောက်ရင်းနှင့်...

"နန်းနန်း"

"ဘာများလဲ အာရုံ"

"ကိုယ်တို့ခရီးစဉ်ကတော့ သတင်းပေါက်သွားပြီ"

"ဟင်...ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ"

"ကိုယ်တို့ထက်အရင်ရောက်နေကြတဲ့သူတွေရှိတယ်"

"ဟင်..."

"ဟိုမှာရပ်ထားတဲ့ ကားနက်ပေါ်က လူတွေရယ်၊ ကိုယ်တို့နောက်ဘက်စားပွဲက လူတွေက ကိုယ်တို့ကို သတိပြုနေတဲ့သူတွေပဲ"

"သေချာရဲ့လား အာရုံ"

"မလွဲပါဘူး"

အာရုံဦးစကားကြောင့် နန်းနန်း မသိမသာအက်ခတ်လိုက်မိသည်။ ကားအနက်ပေါ်တွင် လူ (၂)ယောက်၏ မျက်လုံးတွေ၊ နောက်စားပွဲမှ လူ (၃)ယောက်၏ မျက်လုံးတွေမှာ သူတို့ကို သတိပြုနေသူတွေဆိုတာ သေချာနေလေပြီ။

"သေချာသွားပြီ အာရုံ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ခုလိုဖြစ်တာလဲ၊ သိတာဆိုလို့ အင်ကြင်း၊ ခိုင်ဇာနဲ့ နန်းနန်းတို့ (၂)ယောက်ပဲသိတာ"

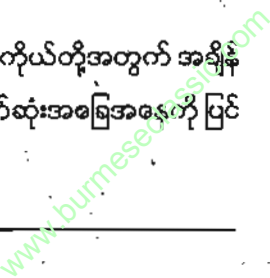
"ကိုယ်တို့ (၄)ယောက်ထဲက သတ္တမဇာတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်သတိပြုမိတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

"ဘာကိုလဲဟင်"

"ကိုယ်တို့ခရီးစဉ်က စွဲစကားပြောတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ လူတစ်ဦးကို သံသယဖြစ်တာပါ။ ဒါကလည်း ခုမှတော့ မိလိုက်တာ၊ နောက်ကျနေပြီ"

"ခရီးစဉ် ဖျက်မလား"

"ဖျက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး နန်းနန်း၊ ကိုယ်တို့အတွက် အချိန်က သိပ်မရတော့ဘူး၊ သူတို့ဘက်က နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ပြင်ဆင်ပြီး လောက်ပြီ"

“ဒါဆိုရင် နောက်ဆုံးထိပ်တိုက်ဆုံကြဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတော့တာပဲ။ စားသောက်ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“အင်း...”

နန်းနန်းတို့နှစ်ယောက် ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ကာ စရီးဆက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်တွင်ရပ်ထားသောကားမှာ ဈေးကွင်းထွက်လိုက်လာခြင်းမရှိသေးပဲ တော်တော်ကြာကြာမောင်းပြီးတော့မှ လိုက်လာလေသည်။

“ကိုယ့်အထင်ပြောရရင် ရှေ့မှာအဆင့်ဆင့်အန္တရာယ်ပြုမယ် သူတွေရှိနေပြီး စရီးစဉ်ကို ထားဖို့တင်မဟုတ်တော့ဘဲ အပြတ်ရှင်းဖို့ ထိ လုပ်နိုင်ဖို့ အင်အားရော၊ ငွေပါအသုံးပြုတော့မှာ သေချာတယ်”

“နောက်ဆုံးပွဲတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့”

နောက်မှ လိုက်လာသော ကားမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီး တပ်လာသလို နန်းနန်းတို့မှာလည်း ပဲခူးမြို့သို့ဝင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ပဲခူးကိုရောက်တဲ့ထိ အန္တရာယ်ပြုခြင်းတော့ မရှိသေးပေ။ နောက်မှ လိုက်လာသောကားကတော့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာနေလေသည်။

“ပဲခူးအထွက်ကျရင်တော့ သတိထားရတော့မယ်”

“နန်းနန်းတို့အတွက် အဖြေတစ်ခုကတော့ မကြာခင်အဆုံး

သတ်တော့မှာပါ”

ပဲခူး စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ဝယ်စရာရှိတာတွေကို ဝယ်ယူပြီး ပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“အာရုံ...နောက်ကလိုက်လာတဲ့ကားမတွေ့ရတော့ဘူး”

“နန်းနန်း၊ သေချာသွားပြီ။ ဒီကောင်တွေရှေ့ကနေပိတ်ပြီး အန္တရာယ်ပေးတော့မယ်။ ကား မရှိပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လူ(၂) ယောက်တော့ပါလာတယ်”

နန်းနန်းနောက်သို့လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်နှင့် လူနှစ်ယောက် ကားနှင့်ခပ်စွာခွာလိုက်လာနေသည်။ ပဲခူးမြို့အထွက် လမ်းခွဲကိုရောက်တော့...

“ဟင်...ရှေ့မှာ ကားထားနေတယ်”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကားတစ်စီးသေးတွင်ရပ်ပြီး ကားထား နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ”

အာရုံဦး ဘေးဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မြဲတစ်မြဲနှင့်အိမ် တစ်လုံးကလွဲပြီး ဘေးဘက်မှာ ကွင်းပြင်သာရှိသည်။ ကားထားနေ သောမိန်းကလေးမှာလွဲပြီး တခြားလူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရပေ။

“ပူး...ကွို...”

အာရုံဦးဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်မကားဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ ထိုးရပ်သွားလို့ကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါလားရှင်”

“ကောင်းပြီ... ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

အာရုံဦး ကားနားကိုကပ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်စဉ်မှာပဲ...

“ဒုန်း...ဟင်...ဂျွန်း”

အာရုံဦး ကားတံခါးတွေကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်ပြီး မိန်းကလေးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကား ပျက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကားထဲကတောင်တွေ ထွက်ခဲ့မိမိ”

“အေး...မင်းကထွက်ခဲ့ဆိုတော့လည်း ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့ကွာ”

“ထွက်ပြီကွ”

“ဝုန်း...”

အာရုံဦး သူတို့ဘက်က ပြီးမတိုက်ခိုက်ခင် အရင်ဆုံး ကိုယ့်ဘက်က ဦးအောင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ မိန်းကလေးအပါအဝင် စုစု

ပေါင်း (၄)ယောက်၊ နန်းနန်းကလည်း ခေသူမဟုတ်၊ အရင်ဆုံးကားပေါ်မှဆင်းလာသူကို ခြေဖြင့် ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း...ဒုတ်...ခွပ်”

တစ်ဖက်က ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ နှစ်သောက်သားလက်ညှိစွာနှင့် ကြုံသလိုရှင်းလိုက်ရတော့သည်။

“ကဲဟာ...ဖြောင်း...အား...အီး”

ပွဲကသိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပါ။ ရန်သူဘက်မှ ရပ်ပြီးကျန်နေတာဆိုလို့ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာရှိတော့သည်။

“ကျွန်...ကျွန်မကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ...သူတို့ခိုင်း...ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ။ ကျွန်မဘာမှမသိပါဘူး”

“မင်းကိုဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သက်ဆိုင်ရာနဲ့တော့ မင်းဆက်ပြီးရှင်း...”

“ရှင်...”

“ဝေါ...ဝူး...”

နန်းနန်းတို့ နေရာသို့ ဆိုင်ကယ်များ၊ ကားများ သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လာနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အာရုံချိတ်ဆက်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုပွဲက ကိုယ်တို့နဲ့တင် မပြီးဘူး”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များရောက်လာပြီး မှောက်နေသောလူတွေထံ
လက်ထိတ်စိတ်ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်တပ်ဖွဲ့ကနေ ချိတ်ဆက်ထားပါတယ်၊ ပြီးတော့
ခင်ဗျားတို့ကားနောက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကားက လိုက်
ပါလာလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရီးဆက်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

နန်းနန်းတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးတစ်ခေါက်ဆက်ခဲ့ပြန်သည်။
ကားမောင်းရင်း...

“နန်းနန်းကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အာရုံ”

“နန်းနန်းအစ်ကို ခွန်နောင်ဦးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာထု
ကိုယ့်ကို အကူအညီတောင်းထားတယ်၊ သူတို့အကူအညီတောင်း
ထားတဲ့ကိစ္စက နန်းနန်းကိစ္စတင်မကဘူး၊ အရမ်းကိုကြီးမားတဲ့ကိစ္စ
တွေလည်းပါတယ်၊ ကိုယ်သိရသလောက်တော့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ
ဖြန့်ဖြူးနေတဲ့အခြေအနေထိရှိတယ်”

“ဟင်..အင်း...အကြောင့် သူ့စီးပွားရေးဟာ အားချင်းကို တုံ့
တက်ခဲ့တာကိုး”

“သူ့ကိုသက်ဆိုင်ရာက ခြေရာခံနေတာတော့ ကြာပြီ၊ အရမ်း
ဘို ပီရိုပြီးသေသပ်တော့ ဖမ်းလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ တချို့ဖမ်းဆီးမိ
တဲ့သူတွေလည်းရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးက သူတို့ကိုစေခိုင်းတဲ့
ခေါင်းဆောင်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ခွန်နောင်ဦးဟာ စနစ်တကျ
တိုင်တွယ်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်တော့ ခြေသံလုံလုံနဲ့ လုပ်ကိုင်နေတာ”

“နန်းနန်း သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“တိ..တိ..”

အာရုံဦး... ဟန်းဖုန်းခေါ်တာကြောင့် ကားမောင်းနေရင်း နား
ထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“x x x x x x x x x x”

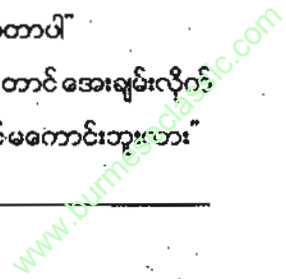
“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ကိုယ်တို့နောက်က လိုက်လာတဲ့ရဲကား ဘီးပေါက်နေလို့
တိုယ်တို့ကားကို စက်ရိန်လျှော့ပြီး မောင်းဖို့ပြောတာပါ”

“ဪ... ဟိုအပင်ကြီးက မြင်ရတာတောင် အေးချမ်းလို့က
တာအာရုံ၊ ဝင်ပြီး နားရင်း သူတို့ကိုစောင့်ကြရင် မကောင်းဘူးဟား”

“ကောင်းသားပဲ၊ နားကြတာပေါ့”

အာရုံဦး ကားကို သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သားဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဟူး...တကယ်ကိုအေးမြနေတာပဲ”

အနောက်ဘက်သစ်တောအုပ်မှ ထိုက်ခတ်လာသော လေအေးကြောင့် စိတ်ကိုလန်းဆန်း ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

“သစ်တောကြီးနဲ့တူတယ်၊ စိမ်းညိုပြီး အုပ်ဆိုင်နေတယ်”

“ဘာလဲ...နန်းက သစ်တောကြီးကိုကြည့်ပြီး တရားအေးထုတ်ချင်စိတ်ပေါက်နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူလောကကြီးရဲ့ သမုဒယသောကတွေအား တွေ့ကိုကြောက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆို အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးပေါ့”

“ရချိန်ထိတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တစ်ခါမှ မတွေ့တာတော့ အမှန်ပဲ အာရုံ”

“ဘဝဆိုတာ အဖော်ကောင်းတော့လို့အပ်တယ်နော်”

“သူများကျတော့ပြောပြီး အာရုံကျတော့ ဘာလို့အဖော်မဲ့တာလဲ”

“ကိုယ်အဖော်မဲ့တာ နာကျင်စရာအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ”

“ဒက်ရာရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“အာရုံ...”

“ဘာများလဲ ပြော”

“အာရုံဘဝအကြောင်းကိုပြောပြပါလား”

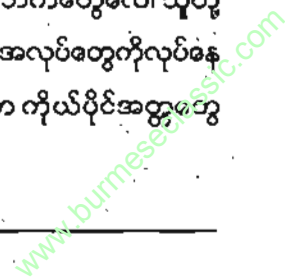
“နန်းနန်း သိခင်သလောက် သိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“နန်းနန်း သိတာက အပေါ်ယံလောက်ပါ”

“နန်းနန်း သိသလောက်ကို အရင်ဆုံးပြောပြ”

“အာရုံဦးဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦး၊ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေချိန်မှာ အရေးအခင်းထဲ နှာပါသွားပြီး ကျောင်းဆက်ပြီး မတက်တော့ဘူး၊ ဖခင်က တရားသူကြီး တစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့် မိဘနဲ့လုံးလုံး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဘဝကို ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေတဲ့သူ”

“နန်းနန်း သိတာတွေက မဆိုးပါဘူး၊ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယူချက်ရော စိတ်ဓာတ်ရောက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေလေ၊ သူတို့အမြင်မှာ ကိုယ်ဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံရေးအလုပ်တွေကို လုပ်နေတဲ့သူလို့ ထင်နေကြတာ၊ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ကိုယ်ပိုင်အတ္ထုတ္တ အောက်မှာ နေကြတဲ့သူတွေဖြစ်လို့ပဲ”

ထိုစိတ်ဓာတ်သည် နန်းနန်းနှင့်တစ်ထပ်တည်းကျသော စိတ်ဓာတ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက်ထိ သူတို့အတ္တတွေကိုရှေ့တန်းတင်ခဲ့သလဲ ဆိုရင် ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်နဲ့ သူတို့အတ္တကိုအပေးအယူလုပ်ခဲ့ကြ တယ်”

“အာရုံကဘာကိုရွေးခဲ့သလဲ”

“ကိုယ့်အတွက် ရွေးစရာက တစ်ခုပဲရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ် လျှောက်နေတဲ့လမ်းကိုဘယ်တော့မှနောက်ပြန်မလှည့်ခဲ့ဘူး”

“ဒီတော့”

“သူတို့ဘက်က ကိုယ့်ကို သားအဖြစ်ကနေ တရားဝင်စွန့် လွှတ်လိုက်ကြတယ်”

“သူတို့ဘက်ကလည်း ပြတ်သားကြသားပဲ”

“အင်း...ဘယ်လောက်ထိ ပြတ်သားသလဲဆိုရင် ကိုယ်က တရားမဝင် စာရွက်ဖြန့်ဝေမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး အပြစ်ဒဏ်ချခဲ့သူဟာ ကိုယ့်ဖခင်ပဲ”

“ဟင်...”

“ကိုယ်ထောင်ကျပြီး ပြန်လွတ်လာကတည်းက ခုလိုဘဝကို ရွေးတည်ရာကိုလျှောက်နေခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ ဒါကကိုယ့်ဘဝအကြောင်း”

“နလုံးသားအကြောင်း မပါသေးဘူးနော်”

“ကိုယ့်နလုံးသားအကြောင်းက ရိုးစင်းပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ချစ် သူဖြစ်တဲ့ရွှေစင်လှိုင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်ပေါ်မှာလက် မခံနိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ကိုမိဘတွေက အဖေမဖြစ်လိုက်ပြီ။ သူကပါ ကိုယ့်ကို ချစ်သူအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲလိုက်တယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့။ နောက် အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်လို့ပဲ သိရတယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းစရာမရှိပါဘူး။ မတူညီသောအရာ ထိုင်းဟာ ပေါင်းစည်းလို့မရကြတာဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုပါ”

“အာရုံ”

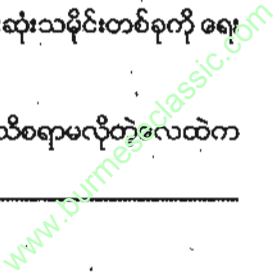
“ပြော”

“ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ဘဝအတွက် ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့စဉ်း စားထားလဲ”

“အနာဂတ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ခေါင်းစဉ်မရှိဘူး”

“ဒီလိုကြီးတော့ မသတ်မှတ်ထားပါနဲ့ အာရုံရယ်။ ကိုယ် လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းတွေအတွက် အကောင်းဆုံးသမိုင်းတစ်ခုကို ရေး သင့်တယ်”

“ကိုယ့်ရဲ့သမိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိစရာမလိုတဲ့လေထဲက

ငှက်ခြေရာတစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်သူမှမကျေနပ်ရင်နေ့ကိုယ်ကတော့ကိုယ်
ကိုယ်ကိုယ်ကျေနပ်တယ်”

“ပူး...ကျွါ...”
“ဟင်...ဟာ...”

အာရုံ စကားမဆုံးခင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာပြီး ကား
ပေါ်မှ လူ(၅)ယောက်ပြေးဆင်းလာကြသည်။ လက်ထဲတွင် ပစ္စတို
တစ်လက်ကိုကိုင်ဆောင်လျက်...

“မလှုပ်နဲ့နော်၊ အေးအေးသက်သာ ကားပေါ်ကိုလိုက်ခွဲရင်
မင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုတစ်ခုပဲ”

နန်းနန်းနှင့် အာရုံဦး တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လိုက်ဆိုလည်း လိုက်ရတာပေါ့ကွာ”
“ရှေ့ကသွား”
“ကောင်းပြီ”

သေနတ်သမားက အာရုံဦးကိုသာ အဓိကထားပြီးချိန်ထား
ပေမယ့် နန်းနန်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားခြင်းသည် အခွင့်အရေး
တစ်ခုကိုပေးတာနှင့်တူနေလေသည်။

နန်းနန်းအခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး သူတို့ကိုခေါ်လာ

သောနေရာတွင် ပါးတံတားလေးကို ဖြတ်ကျော်ရတာကြောင့် နန်းနန်း
သူ့နောက်မှလူကို ကိုယ်နှင့်တိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”
“ဟာ...ဟင်...”

အမှတ်မထင် တိုက်ချလိုက်တာကြောင့် သေနတ်သမား
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတာကို အာရုံဦး အခွင့်အရေးယူကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း...အင့်”

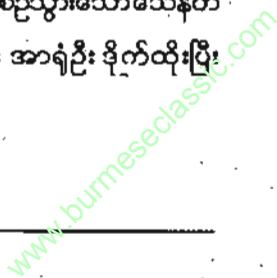
ထိုအခြေအနေပြင်ကွင်းကြောင့် ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက
သေနတ်ထုတ်ပြီး ပစ်ဖို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောကြောင့်...

“နန်းနန်း...လာ”

သစ်ပင်ကြီးနောက်ဘက်သို့ လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လိုက်ရသည်။
“ဒုတ်...ဒုတ်...”

သေနတ်နှင့် အနီးကပ်ပစ်ပေမဲ့ သစ်ပင်ကြီးကြောင့် ထိ
ချောက်မှုမရှိပေမဲ့ သေနတ်သမားတစ်ဦးက လွင့်စဉ်သွားသော သေနတ်
ဆီ ပြန်ကောက်ယူရန် ပြင်ဆင်တာကြောင့် အာရုံဦး ဒိုက်ထိုးပြီး
သေနတ်ကိုလှိမ့်ပြီးယူလိုက်သည်။

“ပူး...ကျွါ...”

“ဟယ်..”

နောက်ထပ်ကားတစ်စီးထပ်မံရောက်လာပြီး သေနတ်တိုင်း
ဆောင်ထားသူတွေပါလာတာကြောင့်...

“ဒုတ်..အင့်..”

အာရုံဦးကားပေါ်မှ သေနတ်သမားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး နောက်
ဘက်တောစပ်ဘက်သို့ နန်းနန်းကို လက်ဆွဲပြီး ပြေးခဲ့ကြရလေသည်။

“မလွတ်စေနဲ့၊ အရှင်မပိရင် အသေပစ်ကွာ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သောသူက သူ့ကောင်တွေကို အမိန့်ပေး
လိုက်ပြီး နောက်မှလိုက်လာကြသည်။

“ဒုတ်...ရိုး...ဖြောင်း..”

သေနတ်ကျည်ဆံတွေက ပွတ်ကာသီကာနှင့် ရောက်ရှိနေ
လေသည်။ တောတန်းလေးထဲကို ရောက်နေတာကြောင့် သေနတ်
သမားတွေအတွက် လွယ်လင့်တကူ မမြင်နိုင်ကြပါ။

“ရှေ့မှာ ချောင်းရိုးလေး”

“ဟာ..”

ရှေ့ဆက်ပြီး ပြေးဖို့အတွက် ချောင်းရိုးကန်နေတာကြောင့်
ရေထဲကို ဆင်းရတော့မှာဖြစ်သည်။

“နန်းနန်း ရေကူးတတ်လား”

“အင်း..ကူးတတ်တယ်”

“ဒါဆို ရေထဲကို ဆင်းကြရအောင်...လာ”

“ဝုန်း..”

နှစ်ဦးသားရေထဲကို ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကူးခတ်နေစဉ်မှာပဲ
တစ်ဖက်မှ သေနတ်သမားတွေ ကမ်းစပ်နားကို ရောက်လာပြီး ပစ်ခတ်
ကြသည်။

“နန်းနန်း ရေငုပ်လိုက်”

နန်းနန်းကို အာရုံသိုင်းဖက်ပြီး ရေငုပ်လိုက်ကြသည်။ ရေထဲ
တွင် အတန်ကြာအောင် ငုပ်ပြီး သေးဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

“ဟင်..”

“ဟယ်..”

သေနတ်သမားတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး
နောက်ကို ပြန်ဆုတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အံ့အားသင့်
သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အာရုံဟိုမှာ တစ်ယောက်လဲ နေတယ်”

“ဟိုက်..”

ပေါင်တံတွင် မြားတံတစ်စင်းစိုက်ပြီး ဧစ္စခေါက်နေသော လူ

တစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကယ်
တင်တဲ့သူရှိနေပြီဆိုတာလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကမ်းပေါ်ကိုစိတ်ချလက်ချတက်ခဲ့ကြပါ”

“အဲ...”

ရှမ်းဘောင်းဘီအပေါ်တွင် လက်ပြတ်ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်
ထားပြီး နီးဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်တွေ့
လိုက်ရသည်။ ကမ်းပေါ်ကိုတက်တော့ သူကပဲ အာရုံဦးတို့ကို လက်
ကမ်းပြီး ဆွဲတင်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောင်ကြီး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာ သိပ်ပြီးမတရားဘူးထင်လို့ ဝင်ပြီးတီး
လိုက်တာ။ ခင်ဗျားတို့ ခုဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို အလွတ်ပေးမှာတော့
မဟုတ်ဘူး။ သေချာပေါက်စေရောင်းနေကြမှာ။ သေချာတယ်၊ ချက်ချင်း
ကြီးပြန်ထွက်လို့တော့မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ နောက်က လိုက်လာ
မယ့်ရဲတပ်ဖွဲ့ကားလည်း ခြေရာကောက်မိမှာပါ”

“ကဲ ဒါဆိုလဲ ကျုပ်တဲနန်းကို လိုက်ခဲ့ကြပြီး အဝတ် အစား
လဲပြီး ခြောက်အောင် လုပ်လိုက်ကြဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုလေးသမားခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ခရီးစဉ်တိုက်ပွဲကတော့ ကြမ်းသထက်ကြမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာတော့ မိန်းကလေးအဝတ်အစားတွေ မရှိဘူး
နော်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

ဧရာဝတီလေးတစ်ဖက်ရှိကွင်းပြင်လေးဆီမှ လျှောက်လာ
ကြရင်း ဝါးရုံလေးတွေ ဝိုင်းရံထားသော မြို့ကလေးတစ်မြို့နှင့် ဝါးအိမ်
ကလေးတစ်အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအိမ်ကလေးမှာ နေချင်
စွယ် ကောင်းသည်။ ဝါးအိမ်ကလေးနောက်ဘက် ရေတွင်းတွင်
နန်းနန်း ရေချိုးဖို့အခက်တွေ့နေသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ရေ
ခင်တတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

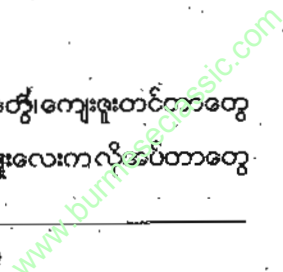
“နန်းနန်း ရေမဝင်တတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“အင်း..”

“ကိုယ်ခပ်ပေးရမလား”

“အားနာစရာကြီး”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူကြားမှာ အားနာတာတော့ ကျေးဇူးတင်တာတွေ
ပြောမနေနဲ့တော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲတော်တပ်မှူးလေးက လိုအပ်တာတွေ

အားလုံးကိုလုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“ဒီစကားအတည်နော်”

“အတည်ပါ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကိုမှတ်ထားရမယ်”

“စိတ်ချ”

“ကဲ ခပ်ပေးတော့”

အာရုံဦး ရေတွင်းထဲမှ ခပ်ပေးသောရေကို နန်းနန်း ချိုးရင်း နှစ်ဦးသားကြားတွင် ကြည်နူးရိပ်ကလေးရှင်သန်နိုးထလာသလိုခံစား လိုက်ရသည်။ အန္တရာယ်တွေကြားက ရင်ခုန်ဖွယ်အချိန်ကလေးတစ်ခု ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရေစိုအဝတ်အစားတွေကို နန်းနန်း ဝါးတန်းလေးပေါ်တွင် လှန်းထားပေးပြီး ဝါးရုံအောက်ကွပ်ပျစ်လေးတွင် ထိုင်နေကြသည်။ အာရုံဦး... နန်းနန်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သဖြင့်...

“အာရုံဘာဖြစ်လို့ပြုံးတာလဲ”

“နန်းနန်းဝတ်ထားပုံကို သဘောကျလို့ပါ”

အိမ်ရှင်ထံတွင် သူ၏မိခင် ကရင်ထာဘီကြီးနှင့် ရင်ဖုံး အင်္ကျီ ကိုဝတ်ဆင်ထားသလိုရေစိုဆံပင်တွေကို တအာက်ကြီးဖြင့် ပတ်ထား ပုံမှာ တကယ့်ကို အဘွားကြီးအိုပုံပေါက်နေသည်။

နန်းနန်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူပြန်ကြည့်ပြီး သဘော ကျနေမိသည်။

“ကရင်အဘွားကြီး ကျနေတာပဲနော်”

“ဟေ့..ရော့.. ငါးရုံခြောက်နဲ့ ရေခဲခွေးပူပူလေးသောက်ပြီး အချမ်းဖြေလိုက်”

“ထိုင်ပါဦး နောင်ကြီး အမည်လေး မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

“ကျုပ်နာမည်ကစောဘဦးတင်ပါလုပ်လိုက်၊ မုဆိုးလုပ်လိုက်ပေါ့ အာရုံဦး သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး အပြင်ကို လှမ်းပြီးကြည့်တော့...”

“ဒီနေရာမှာ လူစိမ်းက အရမ်းဝင်လို့မရဘူး၊ ခုမင်းတို့တောင် တျှုပ်နဲ့မို့လို့ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ဒီကိုရောက်ခဲ့ကြတာ”

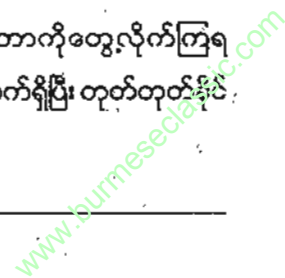
“ဘာကြောင့်လဲ ကိုစောဘဦး”

“ခွီး...”

စောဘဦးလက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟာ...အယ်...”

ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင် ပြေးလာတာကို တွေ့လိုက်ကြရ သည်။ ခွေးနက်ကြီးမှာ အာရုံဦး ခါးဆစ်လောက်ရှိပြီး တုတ်တုတ်နင်း နိုင်ကြီးတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ ငမဲ့ညီနောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်မြန်အိမ်ကို တံခါးပိတ်စရာ မလိုဘူး။ အရမ်းကိုစိတ်ချရတဲ့နှစ်ကောင်၊ ငမဲ့မင်းတို့ခုကစပြီး တာဝန် ယူရမယ့်ကိစ္စပေါ်လာပြီ။ အပြင်မှာ သွားပြီးစောင့်ကြ၊ ကြားလား”

ခွေးမည်းကြီးနှစ်ကောင်မှာ နားလည်သလို အမြီးကို လှုပ်ပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။

ညနေဖိုဆည်းဆာအိုကလေးနှင့်အတူ အနောက်ရိုးမကြီးမှာ မိုင်းညိုညိုအသွင်ကိုဆောင်နေလေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းကင်ထက်ဆီမှ ရိုးမတောတန်းကြီးဆီသို့ အိပ်တန်းပြန်နေကြသော ကျေးငှက်တွေကို နန်းနန်းတို့နှစ်ယောက် ဝေးမောကြည့်နေရင်းနှင့်...

“ အာရုံရေ... ကိုစောဘဦးတစ်ယောက် ရထိပြန်မလာသေးဘူး၊ တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

“ ဖြစ်စရာအကြောင်းတွေရှိနေတာအမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ကိုစောဘဦးက ဒီနယ်မြေသားတစ်ယောက်ပါ။ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေ ချိုးထိတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ရိုးမခြေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး တိုက်ခတ်လာသော လေအေးလေးကြောင့် တုန်ယင်ပြီး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပင် ဖြစ်လာသလို လက်ဖျားခြေဖျားတွေပင် အေးစက်လာနေပြီ။

“ နန်းနန်း ချမ်းနေပြီလား”

“အင်း..”

“တဲထဲကိုဝင်ကြရအောင်”

“အင်း...အဲ..”

အာရုံဦးမှ တဲထဲကိုဝင်ဖို့ပြောလိုက်ပေမဲ့ တဲထဲတွင် အမှောင်ရိပ်ကြောင့် မဲမှောင်နေလေသည်။ ပြီးတော့ လူသူကင်းမဲ့သောနေရာ တစ်ခုတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းရှိနေကြတာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်သွားခဲ့မိသည်။

“နန်းနန်း စိတ်ချရာ တဲပေါ်ကိုတက်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မင်းယုံကြည်ပါ။ ကိုယ်ဟာ အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

နန်းနန်း၏အတွင်းစိတ်ကို လှမ်းပြီးမြင်သူပမာ အာရုံဦး ပြောလိုက်တာကြောင့် နန်းနန်း၏ တွန့်ဆုတ်နေသော ခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်ပြီး အာရုံဦးမျက်နှာလေးကို ငဲ့စောင်းပြီး ကြည့်ကာ တဲပေါ်ကိုတက်လိုက်မိသည်။

အာရုံဦး မီးထွန်းရန်အတွက် ရှာဖွေနေစဉ်

“အ...မလေး”

“နန်း...နန်း..”

နန်းနန်း လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော သမင်ရဲ့ခေါင်းကြီးကြောင့်

ထိတ်လန့်စွာနှင့် အမှောင်ထုထဲတွင် အာရုံဦးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“ထောက်...”

အာရုံဦး သူ့လက်ထဲတွင် ရောက်သွားသော မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်တော့မှ သမင်ခေါင်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟိုမှာ...ဖယောင်းတိုင်”

ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှို့ပြီး ထွန်းလိုက်သဖြင့် တဲတစ်ခုလုံးလင်းလက်သွားတော့သည်။

“ဟူး...အပြင်မှာတော်တော်ကိုအေးနေတယ်”

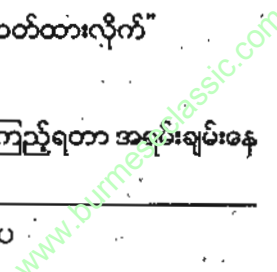
“ရိုးမတော့ကြီးနဲ့ကပ်နေတာဆိုတော့ တော့ရဲ့အအေးဓာတ်ကြောင့် ပိုပြီးအေးနေတာလေ”

နန်းနန်း အရမ်းကို ရမ်းလွတ်တာကြောင့် ခူးခေါင်းနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့်ပိုက်ပြီး ကြုံကြုံလေးထိုင်နေလိုက်သည်။ နန်းနန်းတို့အဝတ်အစားအပိုတွေက ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တာကြောင့် ဧရချိုးထားသော အဝတ်တွေကို ရှောင်သည်နှင့် ပြန်ပြီးဝတ်ဆင်ထားကြရင်းဖြစ်၏။

“နန်းနန်း ကိုယ့်အင်္ကျီကို ထပ်ပြီးဝတ်ထားလိုက်”

“ဟင့်အင်း...နေပါစေ”

“နေပါစေ လုပ်မနေနဲ့၊ နန်းနန်း ကြည့်ရတာ အရမ်းရမ်းနေ

တဲပုံ၊ ရော့...ဝတ်မှာသာဝတ်ထားလိုက်ပါ”

“အာရုံကစွပ်ကျပ်နဲ့ပဲနေမှာလား”

“ကိုယ့်အတွက် လောကခံရဲရှိက်ခတ်မှုတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ၊ ခြေ...စောစောက ကိုယ့်ကိုဖက်တာ မင်းနော်”

“အယ်..”

“ကိုယ့်ဘက်က အခွင့်အရေးယူသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှတ်တမဲ့ ကြောက်လန့်ပြီးဖက်လိုက်တာပါ၊ ဆောရီးနော်..”

“ဒီကိစ္စက ဆောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်တာပဲ”

အာရုံဦးခပ်ပြီးပြီးလေးသူ့ကိုပြောလိုက်သော မျက်နှာလေးကို ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်ကြားတွင် လန်းဆန်းစွာတွေ့မြင်လိုက်သလိုပင်၊ အာရုံဦး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် ရိုးစင်းပြီးသူ့အပေါ်တွင် တပ်မက်မှုကင်းစွာရှိနေတာကိုတွေ့မြင်နေရသလို နန်းနန်း၏ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ပျက်ပြယ်စေခဲ့တာကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဝေါ...ဖြောင်း...ဖြောင်း...”

“ဟင်...ဟာ...”

ထဲ၏အပြင်ဘက်တွင် လေကြမ်းတွေက ဆက်တိုက်တိုက်

ခတ်နေလေပြီ၊ အာရုံဦး ပြတင်းလုပ်ထားသော ဝါးတံခါးရွက်တွေကို လိုက်ချပြီး..

“မင်း ဒီဘက်ကိုလာပြီးထိုင်နေပါလား”

“အင်း...”

နန်းနန်း အတွင်းထရုံဘက် အာရုံဦးနှင့်သေးချင်းကပ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်သလိုပိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်သလိုဖြစ်နေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဖြောင်း...”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အပြင်ဘက်ရှိ ဝါးရုံကြီးတွေမှလေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကြားနေရသော အသံတို့သည် ရှည်ပွက်လောရိုက်နေတော့သည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်..”

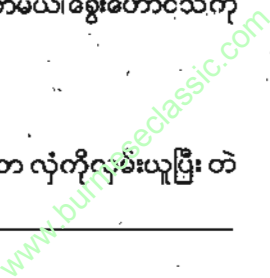
“ဟင်...”

လေတိုးသံတွေနှင့်အတူ ဓမ္မာပောင်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတာမို့..

“နန်းနန်း...ကိုယ်အပြင်ကိုကောထွက်မယ်၊ ဓမ္မာပောင်သံကို ကြားနေရတယ်၊ တဲပေါ်မှာနေခဲ့”

“ဟုတ်...”

အာရုံဦး နံရံတွင်ထောင်ထားသော လှံကိုလှမ်းယူပြီး တဲ

အောက်ကိုဆင်းသွားသည်။ နန်းနန်း တဲပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
နေခဲ့ရင်း အာရုံဦးအတွက် စိုးရိမ်သလို ခံစားတာကြောင့်..

“ငါပါဆင်းပြီးလိုက်သွားမယ်”

နန်းနန်း တဲပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့်...

“မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟင်...ကျားကြီး”

အစ်ကိုကြီး ခွန်နောင်ဦး၏ လက်ရုံးတပည့် ကျားကြီးနှင့်
လူစိမ်း (၃)ယောက်ကို နန်းနန်းတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျားကြီး...ရှင်...ရှင်...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အနားကိုမတမ်း
နော်”

“ဒါဘာလုပ်တာလဲဆိုတာကို မင်းကိုထိုင်ပြီး ရှင်းပြနေ
အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းငါခေါ်တဲ့နောက်ကိုသာ လိုက်ခွဲ”

“မလိုက်ဘူး”

“မင်းကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ငါ မဆက်ဆံချင်ဘူးနော်
တော်ကြာ ငါ့ဘက်က ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလို့မဆိုနဲ့နော်၊ ဟိုကောင်
မင်းတို့ကို အလှူကြည့်ဖို့ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး”

“လွတ်...နော်..”

နန်းနန်းကို လူ (၂)ယောက် အတင်းလတ်ကို ဆွဲချုပ်လိုက်

သည်။

“ခေါ်ရုံကွာ”

ကျားကြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး နန်းနန်းကို အတင်းဆွဲကာ ခေါ်

သော်ဝင်...

“ဖြောင်း...ဒုတ်...အီး...ဟင်”

နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော လူကို တိုက်ခိုက်လိုက်သူက

အာရုံဦး-

“ကဲဟာ...အီး..”

နန်းနန်း ဘေးဘက်ကလူကို ခြေဖြင့်ဆောင့်နှင်းလိုက်ပြီး

နံရက်ပျက်သည်နှင့် ရုန်းထွက်ကာ အာရုံဦးဘေးနားကို ကပ်လိုက်

သည်။

“တယ်လည်း လက်စွမ်းထက်နေပါလားကွ၊ မင်းကို သိပ်ပြီး

ထွာရင်နေတာနဲ့အတော်ပဲပေး၊ ပြီးပေါ်မှာ ငါ့သေနတ်က ပစ်ရတာခက်

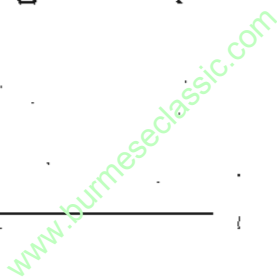
နည်းမယ်၊ စုလိုနေရာလေးက အရမ်းကို နေရာကျတယ်”

ကျားကြီး သူခါးကြားမှ ပစ္စုတိုကို ထုတ်ပြီး မောင်းတင်လိုက်

သည်။

“ကဲ... လိုရာဆုကိုတောင်းပေတော့”

“ဒိုင်း...ဝေါင်း...အီး..”

ကျားကြီးသေနတ်ကျည်ဆံမှာ အာရုံဦးဆံသို့ရောက်မလာဘဲ တခြားဘက်သို့လွင့်စဉ်သွားသလို ကျားကြီးကုတ်ကို ကျားတစ်ကောင်လို ရန်ပြီးကိုက်လိုက်တာက စောဘဦး၏ ဓွေးနက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“ဓွေး...ဓွေး...ရုတ်...သတ်...သတ်ကြ”

အာရုံဦးအခြေအနေကို အသုံးချပြီး နန်းနန်းလက်ကို ဆွဲကာ ခြံထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

“လိုက်...လိုက်...မလွတ်စေနဲ့...တောက်...”

စောဘဦးခြံ၏ဘေးဘက်ဝါးရုံပေါက်မှ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အမှောင်ထုက ကျရောက်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်တို့ရောက်နေသလဲဆိုတာကို မသိကြပေ။ အရင်ဆုံး ရန်သူလက်ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်။

“ရုတ်...”

“ဟင်...”

နန်းနန်းတို့ရှေ့တွင် စောဘဦး ဓွေးနက်ကြီးက စောင့်နေသလို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ပြီးတော့ရှောက်နေလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“နန်းနန်း သူ့နောက်ကနေ လိုက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကို”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမရည်ရွယ်ဘဲ လက်တွေ့ကို တင်တစ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ပြေးနေကြရသည်။ ဓွေးနက်ကြီးခေါ်ဆောင်သွားသော နေရာမှာ လမ်းကြမ်းလေးဆိုပေမဲ့ နန်းနန်းကို ရရမပြုနိုင် နောက်ဘက်မှ လိုက်လာကြသော ရန်သူလက်ထဲကို မရောက်ဖို့ရာ အရေးကြီးနေသည်။

“ရုတ်...”

“အဲ...”

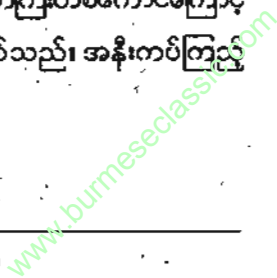
ဓွေးနက်ကြီး အသံပြုလိုက်သော နေရာကို ရောက်တော့ဘေးဘက်ကို သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့မှ တောစပ်ကို ရောက်နေပြီလို့ ထင်မှတ်လိုက်သည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသူတွေက တော့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေးနေသေးသည်။ ဓွေးနက်ကြီး ဆက်ပြီး လမ်းပြသော နောက်ကို ဆက်လိုက်ရင်း...

“ဟင်...ဟို...ဟိုမှာ...လူ...လူတစ်ယောက်”

“စောဘဦး ဖြစ်မယ်”

ထိုလူဘေးတွင် ရှိနေသော ဓွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကြောင့် စောဘဦးဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့...

“စောဘဦး”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

သစ်ပင်နှင့်လူကို သိုင်းပြီးကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စောဘဦးကို ချည်နှောင်ထားသောကြီးကို အာရုံဦး ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုစောဘဦး”

“ကျုပ် ဒီကောင်တွေအခြေအနေကို လေ့လာပြီးအပြန်မှာ ဖမ်းမိသွားတာ၊ ဒီကောင်တွေ သက်သက်ဆိုရင် မမိဘူး၊ ရွာကကောင်တွေပါ ပါနေလို့မိသွားတာ”

“ဟင်...ရွာခဲလူတွေပါတယ်”

“ဒီနားရွာက အရက်သမား၊ လူတေး၊ လူပေတွေကို ငွေပေးပြီးခေါ်ထားကြတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကားဆီကိုရောက်ခဲ့လား”

“ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်တွေ မင်းတို့ကားကိုဆက်မောင်းပြီး ဘယ်ကိုယူသွားသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါကြောင့်နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြတဲ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ခြေရာပျောက်နေတာဖြစ်မယ်”

“ဟင်...ဟိုမှာမီးရောင်တွေ”

“ဒီကောင်တွေတော့တိုးပြန်တူတယ်၊ ကျုပ်နောက်ကသာ

လိုက်ခဲ့ကြတော့ ဒီနယ်ဒီတောမှာ ကျုပ်ဘက်ဘယ်သူမှထောလမ်းတို့ ဆီနိုင်ဘူး၊ သွားကြမယ်”

နန်းနန်းတို့နောက်မှ အော်သံဟစ်သံကို စပ်ယဲ့ယဲ့ကြားနေရသလို တောကြီးထဲသို့ လူ (၃)ယောက် ခွေး (၂) ကောင်ဖြင့်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ တောတောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နန်းနန်းအတွက် ပထမဦးဆုံးအတွေ့အကြုံတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

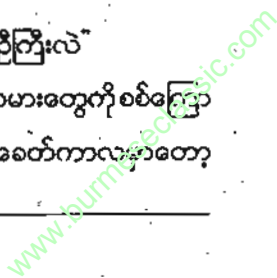
တောနက်လာပြီဖြစ်တာကြောင့် ချမ်းအေးမူတွေက လွန်ကဲတာပြုဖြစ်၏။ ဇောနှင့်ပြေးလွှားနေကြရတာမို့ အအေးဒဏ်ကို ဂရုမပြုဘဲ ပေမဲ့စုလို သွေးအေးလူလူဖြစ်ချိန်ကို ရောက်တော့ အအေးဒဏ်ကို ချွတ်တိုက်ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။ နန်းနန်း ချမ်းလာသောကြောင့် အာရုံဦးလက်မောင်းလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ထောနက်ထဲကို အတော်ကြာအောင်ဝင်လာပြီးနောက်...

“ဟင်...”

အမှောင်ထုကြားမှာ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုစောဘဦး... ဒါဘာအဆောက်အဦကြီးလဲ”

“အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံရေးသမားတွေကို စစ်ကြောရေးလုပ်တဲ့နေရာတစ်ခုပေါ့ဗျာ၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ကာလမှာတော့

တကယ်လူသတ်ကုန်းကြီးတစ်ခုပေါ့၊ ခုတော့ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ရဲတိုက်အဟောင်းကြီးဖြစ်နေပါပြီ”

“ဧည့်..”

“ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလား”

“မသိကြတဲ့သူကတော့ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မလာရဲကြဘူး”

“အယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မလာရဲကြဘူး”

“ဘုရား”

နန်းနန်းတခြားနေရာတွေမှာ သတ္တိကောင်းသလောက် သရဲတစ္ဆေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကြောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ စောဘဦးပြောလိုက်တော့မှ အာရုံဦးဘေးနားတွင် ကပ်ပြီး လိုက်လာတော့၏။

အဆောက်အဦကြီးဆီသို့ သွားသောလမ်းမှာ ပျက်စီးနေပြီး သတိနှင့် သွားနေရသည်။

“ရှေ့မှာ ချောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ဆင်းပြီးတော့မှ ရဲတိုက်ဘက်ကို တက်ရမှာ”

စောဘဦးပြောလိုက်သောချောက်မှာ နန်းနန်းတို့ အရပ်ထက် ပိုပြီး မြင့်သလို အလျားမှာလည်း ရှည်လျားလှသည်။

“အ..”

“ဟင်.. နန်းနန်း”

ချောက်ထဲကို စပြီး ခြေလှမ်းချချိန်တွင် ခြေခေါက်သလို ဖြစ်သွားပေမဲ့ လဲတော့မကျသွားခဲ့ပါ။ ဒါကလည်း အာရုံဦးလက်မောင်းကို တိုင်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နန်းဆက်ပြီး လျှောက်လို့ရလား”

“ကျွတ်.. ကျွတ်.. ခြေထောက်က အရမ်းကို နာနေတယ်”

နစ်ယောက်တွဲပြီး ဆင်းရတာ သိပ်ပြီးတော့ အဆင်မပြေဘဲ

ကြွန်ကြာနေတာမို့..

“နန်းနန်း”

“ရှင်”

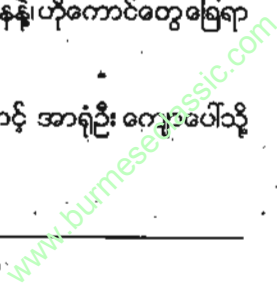
“ကိုယ့်ကျောပေါ်ကို တတ်လိုက်၊ ဒါမှ သွားရတာ အဆင်ပြေ

မယ်”

“ရ.. ရ.. ပါတယ်”

“ကောင်မလေး ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့ ဟိုကောင်တွေ ခြေရာပျောက်တုန်း အမြန် သွားကြရမှာ”

နန်းနန်း မငြင်းနိုင်တော့တာကြောင့် အာရုံဦး ကျောပေါ်သို့ ထက်လိုက်ရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ တကယ်ပင် အားနာမိသည်။ အာရုံဦးကျောပေါ်မှာ
သိုင်းဖက်ပြီး ရောက်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟူး...”

အာရုံဦး သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ နန်းနန်းအောက်ကို ဆင်း
လိုက်တော့သည်။

“မောသွားပြီလားအာရုံ”

“ဒီလောက်လေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

အမှောင်ထဲမှာ ရေးရေးလေးတွေ မြင်လိုက်ရတဲ့ အပြုံး
ကလေးသည် နန်းနန်းရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက်...

“အပြင်မှာ ဂဏနေဦး ကျုပ်အထဲကို အရင်ဝင်ပြီး ညကောင်
တွေ ရှိမရှိ ဝင်ပြီး ကြည့်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

စောဘဦး ရဲတိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သိပ်ပြီး မကြာလိုက်၊
ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“အားလုံးရှင်းတယ်၊ ဝင်ကြရအောင်”

“တွဲပြီး လျှောက်လို့ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် အာရုံ”

ရဲတိုက်ကြီးအထဲကို ရောက်သည်နှင့် စောဘဦး ဝါးဖြင့်ဖြူ

လုပ်ထားသော မီးတိုင်တစ်ခုကို မီးညှို့ပြီး ထွန်းလိုက်သည်။

“စောဘဦး၊ မီးထွန်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျုပ်တို့က အောက်ကို ဆင်းကြရမှာ၊ ဒီဘက်ကို လာ”

စောဘဦး သွားတဲ့ဘက်ကို လိုက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့
မြေအောက်ကို ဆင်းသော လှေကားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီအခန်းက သေမင်းခံတွင်းအခန်းပဲ”

“ဟင်...”

“ဒီအခန်းထဲမှာ သေခွဲကြရတဲ့ သူတွေ မနည်းဘူး၊ အင်္ဂလိပ်
ထက် ဣပန်ပုကောင်တွေ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတာ မနည်းဘူး”

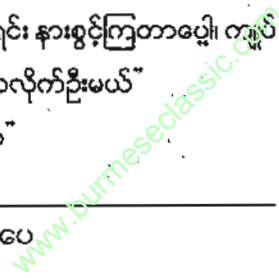
နန်းနန်း စိတ်ထဲတွင် စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ကြီး တစ်ခုကို ရှုရှုရိုက်နေ
ရသလို ထင်မိသည်။ သေရုံးသူတို့၏ ဝိညာဉ်တွေ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေ
မယ်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် ကြောက်စိတ်က ကြီးစိုးသွားတော့သည်။

“ဒီနေရာဆိုရင်တော့ လောလောဆယ်စိတ်ချရပါပြီ”

မြေအောက်ခန်းကို ရောက်သည်နှင့် နွေးထွေးသွားပေမဲ့
နန်းနန်း အာရုံဦးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို မလွတ်မိသေးပေ။

“ကဲ... ဒီမှာ ဒီညတော့ နားကြရင်း နားစွင့်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်
ဘေးဘက်ကို တစ်ချက် တက်ပြီး လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုစောဘဦး သတိတော့ရှိဗျာ”

“စိတ်ချ...ဒီတစ်ခါကျုပ်အလှည့်ဖြစ်မှာပါ”

စောဘဦးအပေါ်သို့ပြန်တက်သွားပြီး မြေအောက်ခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ခရီးစဉ်ကတော့ ပျက်ပြီထင်ပါတယ်”

“ခရီးစဉ်ပျက်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခွန်နောင်ဦးရဲ့ဇာတိရုပ်က ပေါ်လွင်သွားပါပြီ”

“ဟင်...သူ့ဇာတိရုပ်က ပေါ်သွားပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နန်းနန်းအစ်ကိုရဲ့ရက်စက်ယုတ်မာမှုကြီးတစ်ခုက သူ့ကို အကြီးမားဆုံး တန်ပြန်ခြင်းကို ခံရမှာပါ”

“သူရဲ့အကြီးမားဆုံးယုတ်မာမှုဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကားနဲ့တိုက်သတ်ခြင်းခံရတဲ့ဦးသာဆိုင်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...မှတ်မိတယ်”

“သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ကို ရောမှတ်မိလား”

“ဥဿာဆိုပြီး ရေးထားတဲ့စာလား”

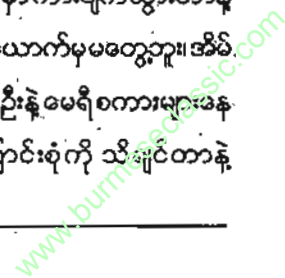
“ဟုတ်တယ် ဒီဥဿာဆိုတဲ့သူကို မင်းအစ်ကိုက သတ်ဖမ်းလိုက်တာ”

“ရှင်..”

“သူ မုဒုံဘက်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် သွားပြီး လုပ်ကိုင်ရင်း ဥဿာဆိုသူနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတယ်။ ဥဿာဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်မင်ပြီး သူ့ဆီက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းစားမြှောင်တစ်ချောင်းကို တွေ့ပြီး ရန်ကုန်မှာ သူ့ရောင်းဝေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာလေ။ ဒီတုန်းက နန်းနန်းအစ်ကိုဟာ မှောင်ခိုလှိုင်းကနေ ပစ္စည်းတွေကို တင်သွင်းရင်းနဲ့ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးမိသွားပြီး အကြီးအကျယ် အရုံးပေါ်နေချိန်မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ရှေးဟောင်းစားကြီးက သိန်းထောင်နားထိ ရရှိဖြစ်နေတာကြောင့် ခနာက်ဆုံးမေရီနဲ့ပေါင်းပြီး မေရီအိမ်မှာ ဝဲသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အလောင်းကို မြစ်တစ်ခုထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

“အာရုံ...ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်ကနေ သိခဲ့တာလဲ”

“ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဆိုပေမဲ့ ခွန်နောင်ဦးအတွက်တော့ ကံဆိုးခြင်းတစ်ခုပါပဲ။ တစ်နေ့ကိုယ် နန်းနန်းကို ဆေးရုံဖို့ပြီး အိမ်ကို နန်းနန်းမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ခေမာပစ္စည်းတွေ ပြန်သွားယူတဲ့နေ့၊ ဖြစ်ရင်တော့ ကားက အိမ်ကိုဝင်တဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ကားပျက်သွားတာနဲ့ ဘမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာ၊ မြစ်မှာ တစ်ယောက်မမှတော့ဘူး။ အိမ်ထဲကိုဝင်မယ်ကြံတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခွန်နောင်ဦးနဲ့ မေရီ စကားများနေတာကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ကြားလိုက်တာနဲ့ အကြောင်းစုံကို သိချင်တာနဲ့

ကိုယ့်အခန်းရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်ပြီးနားထောင်ကြည့်
တော့မှ အကြောင်းစုံကိုသိခဲ့ရတာ နန်းနန်း”

“အစ်ကိုကြီးဟာ လောဘကြီးပြီး ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့သူ
တစ်ယောက်ပဲနော်”

“ဒီထက်ယုတ်မာတာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲအာရုံ”

“နန်းနန်းကို အပြတ်ရှင်းပြီး နန်းနန်းပိုင်ဆိုင်မှု တွေတိုသိ
ယူဖို့အတွက် အကြီးမားဆုံးကြံစည်နေတာ”

“ဒီအခြေအနေကို နန်းနန်း ရိပ်မိထားပါတယ်”

“နောက်တစ်ဆင့်က ဘာလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“နန်းနန်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး မယားအဖြစ်ကြံစည်ထားတာ”

“ဘာ...ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား...”

ထိုစကားကြောင့် နန်းနန်း သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်သူ
မိတော့သည်။ မောင်နှမချင်း ခုလိုကြံစည်မှုသည် ယုတ်မာမှုကပ်လာ
နေပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကောင်းမြတ်ဇေယျာ
ဘူးသောစကားလေးကို ပြန်ပြီး ကြားယောင်မိသည်။

“သမီး...ခွန်နောင်ဦးဟာ သမီးအတွက် အစ်ကိုအရင်း”

သံယောဇဉ်ထားရမယ့်သူမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဦးလေး”

“အင်း... ဒီစကားကို ဦးလေး၊ ခုချိန်မှာပြောဖို့စောပါသေး
ထယ်ကွယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ဦးလေးပြောဖြစ်မှာပါ”

ထိုစဉ်က ပြောခဲ့သော စကားကို နန်းနန်း တကယ်ကို နား
လည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဦးလေးကောင်းမြတ်ဇေယျာနောက်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်
အစ်ခုတော့သေချာပေါက်ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

“အခြေအနေတွေကတော့မကောင်းဘူး”

“ဟင်...ကိုစောဘဦးဘာ တွေ့ဖြစ်နေလို့လဲ”

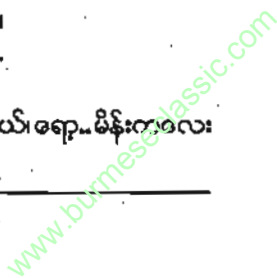
“ဒီကောင်တွေ ရဲတိုက်ကြီးနားကိုရောက်နေကြပြီ၊ ညတော့
ဝင်ရဲကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အလင်းရောက်တာနဲ့ သေချာပေါက်ဝင်မှာ၊
ဧည့်...သူတို့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရယ်၊
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ် ရောက်နေတယ်”

“ခွန်နောင်ဦးနဲ့ မေရီ”

နန်းနန်းစိတ်ထဲတွင် သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ နန်းနန်းတို့နှင့်
နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတစ်ခုကိုတွေ့ကြပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“ဧကနေပြီးရင် ရဲတိုက်ကနေထွက်မယ်၊ ရော...မိန်းကလေး”

အတွက်ဆေးစည်းထားလိုက်တော့”

စောဘဦးလှမ်းပြီးပေးသော လိမ်းဆေးနှင့် အဝတ်စင် အာရုံဦးလှမ်းပြီးယူလိုက်ကာ...

“နန်းနန်း ကိုယ်စည်းပေးမယ်”

“အို...မဟုတ်တာ”

“ဒီအချိန်က ကိုယ်နဲ့မင်းတို့အတွက် အသက်ရှင်မယ်၊ မခွဲ ဘူးဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ အဖြေပေးလို့မရဘူးနော်၊ ဒီတော့ တစ်ဦးတစ်ဦး အကောင်းဆုံးသံယောဇဉ်တွေနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်ချင်တယ်”

နန်းနန်း မငြင်းချင်တော့ပါ။ အာရုံဦးတောင်းဆိုသော သံယောဇဉ်နောက်ကို ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ နန်းနန်းသဝတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဘူးသော်လည်း အကြင်နာ တရားဆိုတာ မရရှိခဲ့သလို ခုချိန်ထိ ချစ်ခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခင် ရန်ခြင်းကင်းမဲ့ဖုန်ကိုရောက်နေသူတစ်ဦးဟုပင်ဆိုရမည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အင်ကြင်းပြောခဲ့ဖူးသော စကားလေးကိုလည်း ပြန်လည် အမှတ်ရမိ၏။

“နန်းနန်း လူဆိုတာ အချစ်နဲ့ကင်းဝေးလို့မရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါတို့မွေးဖွားလာရာကနေ သေဆုံးချိန်ထိ နှလုံး သားရဲ့စေ့စိုင်းမှုကို မနာခံခဲ့ဘူးတဲ့သူရယ်လို့မရှိသလောက်ပါပဲကွယ်”

ထိုစဉ်က အင်ကြင်းစကားကို ခပ်ပြီးပြီးလေးပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီး ယခုတော့ နန်းနန်း နှလုံးသားနှင့် အဖြေပေးရတော့မှာကို သဘော ပေါက်မိသလိုဖြစ်နေပြီ။

“သွားကြရအောင်ဟေ့”

“အင်း...နန်းနန်း...ကိုယ့်ကိုအားပြုပြီးလိုက်လာစုံ”

နန်းနန်း ဘာမှ ငြင်းဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ အာရုံဦး ပရုံးလေး တိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့တော့သည်။

“ခုသွားမယ့်လမ်းကို ကျွပ်ရယ်၊ ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက် တလွဲပြီးဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

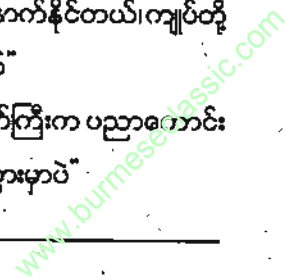
“ကိုစောဘဦး တပည့်ကိုမတွေ့ပါလား”

“ဒီကောင်က ရွာကမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့အိမ်ထောင် ကျပြီး ရွာမှာနေထိုင်နေပြီလေ”

“ဪဒါနဲ့ဟိုညီနောင်နှစ်ကောင်ရော”

“ဒီကောင်တွေ ကင်းစောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်တွေ အတွက် မပူနဲ့၊ ဒီတော့ကြီးတစ်ရလုံးကို မွေနှောက်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ့်နေရာကို သူတို့လိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကျားကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ရွေးနက်ကြီးက ပညာကောင်း ကောင်းပေးလိုက်တာ အတော်ကို အထိနာသွားမှာပဲ”

“ဟင်...ရေသံတွေကြားနေရတယ်”

“ရှေ့နားမှာ စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ရေက ခါးလယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီစမ်းချောင်းအတိုင်းသွားရမှာ”

စောဘဦး ရှေ့ကနေ ခေါ်ဆောင်လာသောနေရာမှာ ကျောက်ဂူကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေပြီး စမ်းချောင်းမှာ ကျောက်ဂူထဲသို့စီးဝင်နေတာဖြစ်၏။

“နန်းနန်းဖြစ်တယ်နော်”

“အင်း... နန်းနန်းဘေးမှာ အာရုံရှိနေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မကြောက်တော့ဘူး”

“သတိထားပြီး ဆင်းကြဟေ့၊ အောက်မှာက ကျောက်တွေ ခြေချော်လဲသွားနိုင်တယ်”

“စိတ်ချ...ကိုစောဘဦး”

နစ်ယောက်သား၊ ချောင်းရိုးလေးအတိုင်း သတိထားပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ စောဘဦး ဝါးမီးတုတ်ကိုကိုင်ပြီး သွားနေတာကြောင့် ကျောက်ဂူကြီးနံရံတွေကိုကောင်းကောင်းတွေ့မြင်နေရသည်။ နံရံထက်တွင် ကျောက်တုံးတွေမှာ ကပ်တွယ်နေပြီး သစ်ပင် ရှုံ့နွယ်တွေပေါက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကြွက်ဖြူ၊ ကြွက်နီကောင်တွေ လွန်စွာကြီးမားသော ပင့်ကူအိမ်ကြီးတွေကိုတောင် တွေ့ရသဖြင့်

စိတ်ထဲတွင် ကြောက်သလိုဖြစ်လာသည်။

“နန်းမလှုပ်ပဲ ရပ်နေလိုက်”

“ဟင်...”

“ကဲ...”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

အာရုံဦး...နန်းနန်း ဘေးဘက်ဆီသို့လက်ကို အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်တာပင်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အာရုံဦး လက်ထဲတွင် အနက်ရောင်တောက်ပနေသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကိုခေါင်းက နေမိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ...အိ...ငန်းနက်ပဲ”

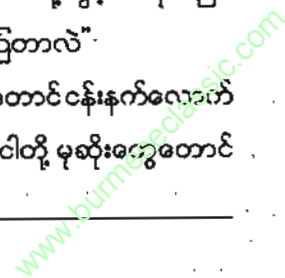
စောဘဦးတကယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဒီမြွေမျိုးက အရမ်းရှားပါးသလောက် အဆိပ်က ဘယ်မြွေနဲ့မှ မတူဘူး၊ မိနစ်ပိုင်းနဲ့သေတာကွ၊ အာရုံဦး ခင်ဗျားလက်ကိုတကယ် အံ့ဩတယ်”

အာရုံဦး...မြွေနက်ကြီးကို နောက်ဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး

“ကိုစောဘဦး...ခင်ဗျားဘာကို အံ့ဩတာလဲ”

“မြွေထဲမှာ အလျင်မြန်ဆုံးမြွေပွေးတောင် ငန်းနက်လေးကံ ဖြစ်နဲ့ဘူး၊ စုလို လက်နဲ့ဖမ်းဖို့ဆိုတာတော့ ငါတို့ မှဆိုးတွေတောင်

တစ်ခါမှမကြုံစည်မိဘူး”

“ကျွန်တော်ကစိတ်ရဲ့အကြောင့်မြန်သွားတာပါ”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူစိတ်နဲ့ ကိုယ့်လက်ဘယ်
လောက်မြန်တယ်ဆိုတာတောင်မသိလိုက်ရဘူးပဲ”

“ဟာ..”

“အယ်..”

စောဘဦး သူပြောစရာရှိတာကို ပြောပြီး ဆက်ပြီးသွားနေ
တာ မို့နန်းနန်းတို့နှစ်ယောက်ဘာကိုမှ ရှင်းပြဖို့အတွက် အခွင့်အရေး
မရှိခဲ့ကြပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးဆက်
လျှောက်လာခဲ့ရင်းနှင့်...

“နန်းနန်းအသက်ဟာ အာရုံလက်ထဲမှာ ရောက်သွားပြီ”

“ကိုယ်က နန်းနန်းရဲ့သက်တော်စောင့်ပဲ၊ ဒီလိုတာဝန်တွေ
အတွက် လုပ်ဆောင်ရမှာက ကိုယ့်တာဝန်”

“တာဝန်ကြောင့်ပေါ့”

“တာဝန်ထက် ဘာတွေကို ပိုလိုရမှာလဲ”

“ပိုလိုရတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“သံယောဇဉ်နဲ့မေတ္တာတရား”

နန်းနန်း သူ့စကားကို သူ့အဆုံးသတ်ပြီး ခေါင်းလေးကို ငုံ့မနေ
လိုက်သည်။ အာရုံဦး ဆီမှ စကားကို နားစွင့်နေပေမဲ့ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းတော့မရှိ။

“ဟေ့..ရှေ့မှာ ရေစီးသန်တယ်၊ ပြီးတော့ ရေကနက်လာပြီး
သတိပိုပြီးထားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေစီးအားမှာ သိပ်ပြီးမပြင်းသော်လည်း ခြေအောက်တွေကို
သိမ်းယိုင်စေခဲ့တာတော့ အမှန်။ နန်းနန်း ခြေထောက်နာနေတာမို့
အောက်ခြေကို အားယူပြီး ရပ်လိုမရဖြစ်နေသည်။ ဒါတောင် အာရုံဦး
တို့အားဖြုတ်ထားတာကြောင့် ဟန်ချက်က မပျက်တာဖြစ်သည်။

“နန်းနန်း”

“ရှင်..”

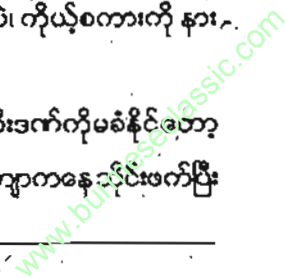
“ကိုယ့်ကျောနောက်က နေဖက်ပြီး လိုက်ခဲ့တော့”

“အို..မဟုတ်တာ၊ နန်းနန်း လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“ရေစီးက အရမ်းကို သန်လာသလိုပဲ၊ ကိုယ့်စကားကို နား

ထောင်စမ်းပါ”

နန်းနန်းကိုယ်တိုင်က အောက်ရေစီးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့
တာကြောင့် အာရုံဦးစကားအတိုင်း နောက်ကျောကနေ သိပ်ဖက်ပြီး

လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဝေါ...”

“ဟာ...”

“အောက်ရေတိုးနေပြီ၊ ဘေးဘက်ကိုကပ်ပြီး ဟိုရွေ့ထဲ ကျောက်ဖျာပေါ်ကိုရောက်အောင်သွားကြမယ်”

နှစ်ဦးသားအောက်ရေတိုးမှုကြောင့် ခြေထောက်တွေ မြေပြင်နှင့်မထိတော့ဘဲ ရေစီးအတိုင်းမျောပါသွားတော့သည်။ နန်းနန်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အာရုံဦးရင်ခွင်ထဲတွင် တိုးဝှေ့ရောက်သွားပြီး ဘာကိုမှ မမြင်သလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“နန်းနန်း...နန်းနန်း...”

“အာ...အာ... ရုံဦး...”

“ကိုယ့်လက်ကိုအားပြုပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်တက်ကြရမယ်” ကျောက်ဂူစမ်းချောင်းကြီးထဲတွင် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ ကျောက်ဖျာဟုထင်ရသောနေရာပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုစောဘဦး...ကိုစောဘဦး...”

အာရုံဦးခေါ်သံကိုစောဘဦးထံမှ ပြန်လည်အသံပြသံမကြား ရသဖြင့် စိုးရိမ်သွားသည်။

“အာရုံ”

“နန်းနန်း”

နန်းနန်းပရုံးလေးကို အာရုံဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

“အလင်းရောင်မရမချင်းတော့ ခြတ်ထွက်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“မနက်ထိစောင့်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအမှောင်ထုကြီးထဲကနေ စမ်းတဝါးဝါးထွက်တာ အန္တရာယ်ကြီးနိုင်တယ်”

“အာရုံပြောသလို ဟုတ်ပါတယ်...ဟီ...ဟီ...ဟီ...”

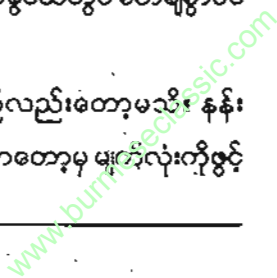
ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် ခဏတာနေထိုင်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာတဲ့အထိ ချမ်းတုန်လာသည်။

“နန်းနန်း”

“အာ...အာရုံ”

နန်းနန်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အာရုံဦး တင်းကျပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားလိုက်တာကြောင့် နွေးထွေးမှုကို ရလိုက်သလိုပင်၊ နန်းနန်း စိတ်တွေကိုလျော့ချလိုက်ပြီး အာရုံဦး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် စိတ်ချစွာပင် ဖျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်လေသည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သည်လည်းတော့မသိ၊ နန်းနန်း မျက်နှာပေါ်သို့ ရေစက်ကလေးတွေ ကျလာတော့မှ မျက်လုံးကိုစွင့်

လိုက်မိသည်။

“နန်းနန်း”

“အာရုံ”

နန်းနန်း မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဝူကြီးထဲသို့ အလင်း ရောင်လေးထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ရေစီးသံမှာ လည်း ညကထက်ပိုပြီးကျယ်လောင်နေတာကိုကြားနေရသည်။

“ဒီရေစီးက ညကထက်ပိုပြီးစီးနေသလိုပဲနော် အာရုံ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆတ်ပြီး နေသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ဝူ၏ အပေါ်ဘက်နံရံတွေကို လေ့လာကြည့်တော့လည်း

ထွက်ပေါက်တစ်ခုမှမတွေ့ရပေ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အာရုံ”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ကိုစောဘဦးဘယ်ကို

ရောက်နေသလဲဆိုတာ မသိရတာ ခက်တယ်”

“အန္တရာယ်တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဟေ့...အာရုံဦး”

“ဟာ...ကိုစောဘဦး”

သစ်ကိုင်းကျွန်းကြီးကို ကြီးဖြင့်ဆွဲပြီး ကျောက်ဂူနံရံဘက်က နေ့လာနေသော စောဘဦးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အားတက်သွား

သည်။

“ကြီးကိုလှမ်းပြီး ယူလိုက်..ရော့”

စောဘဦး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သော ကြီးကို အာရုံဦး ရေထဲထိ ဆင်း၍ ဆယ်ယူလိုက်ပြီးမှ စောဘဦးကို လှမ်းပြီး ဆွဲရတော့သည်။

“ဟဲ့...တကယ်ကို မလွယ်တာဟေ့”

စောဘဦး ကျောက်ဖျာပေါ်ကို ရောက်သည်နှင့် ပက်လက် လှန်ချလိုက်ပြီး အမောဖြေနေသည်။

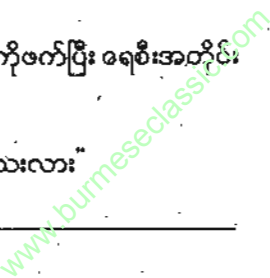
“ခင်ဗျား ညက ဘယ်ကို ရောက်သွားတာလဲ”

“ရေစီးနဲ့ မျောပါသွားပြီး ကွေ့မှာ တင်နေတာ၊ မီးတုတ်က လည်း ရေထဲပါသွားပြီဆိုတော့ အမှောင်ထုထဲမှာ ဒီအတိုင်း နေနေခဲ့ရတာ၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ဒီသစ်ပင်ကျွန်းကြီး တွေတာနဲ့ ရေစီးအားနည်းတဲ့ ဘက်ကနေ မင်းတို့ဆီကို ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာ”

“ကိုစောဘဦးရေ... ခင်ဗျား သာရောက်မလာရင် ကျွန်တော် ထိုဘာလုပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ခဏနေပြီး ရင် သစ်ပင်ကျွန်းကြီးကို ဖက်ပြီး ရေစီးအတိုင်း မျောရတော့မယ်”

“အပြင်ရောက်ဖို့ အတော်ကိုလိုသေးလား”

“ဒီကျောက်ဂူကို ဝက်ပါကျောက်ဂူလို့ခေါ်တယ်။ ဟိုအရင်က တောရေမရှိဘူး။ နောက်ပိုင်း သဘာဝကပြောင်းလဲလာပြီး စမ်းချောင်း ဂူကြီးဖြစ်သွားရတာ။ အရင်ကတော့ ဒီလောက် ရေစီးအား မပြင်းဘူး။ ခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ ရေလည်း ပိုပြီး နက်သွား တယ်”

“ဒါကတော့ ရေတိုက်စားမှုတွေနဲ့ သဘာဝပြောင်းလဲမှုကြီး ပဲပေါ့ဗျာ”

“နန်းနန်းတို့ကိုလောက်ဆို အစ်ကိုကြီးတို့ မြေလှန်ပြီး ရှာ နေကြလောက်ပြီ”

“သေချာတာပေါ့ကွာ။ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ရပ်ကို မြို့ချင်တောင် ခြုံမှား သွားကြမယ်ဟေ့။ ဒီအန္တရာယ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင်တော့ လွတ်မြောက်ပါပြီ”

“ကိုစောဘဦး မြို့ကိုတက်တဲ့လမ်းရော နီးရဲ့လား”

“ဒီကျောက်ဂူစရိုးဆုံးတာနဲ့ တောလယ်ရွာစုလေးတစ်ခုကို သွားလို့ရပြီ။ ဒီကနေ မြို့ကိုတစ်လတစ်ခါတက်တက်နေတဲ့ထော်လာဖို့ တွေရှိတယ်။ ရွာထဲမှာ ဆိုင်ကယ်သမားတွေတောင်ရှိနေပါပြီ။ ပြန်ဖို့ အတွက် သိပ်ပြီး ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး။ သွားကြမယ်ဟေ့။ သစ်ပင် ပိုင်းကြီးကို မြဲမြံသာကိုင်ပြီး လိုက်သွားကြမယ်”

(၃) ယောက်သား၊ ရေထဲကိုရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ပိုင်း ကြီးကိုကြီးတွေနှင့်ပတ်ပြီး လက်ကိုင်လို့ရအောင် လှုပ်ထားတာမို့တိုင် ပြီးလိုက်ပါသွားကြတော့သည်။ စောဘဦးပြောသောအတိုင်းပင် ကျောက်ဂူကြီး၏ကျွေပတ်ပြီး ဝက်ပါအတိုင်းမျောပါသွားနေရင်းနှင့် အလင်းရောင်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရောက်ပြီဟေ့... ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ အလင်းရောင်နေရာက ကျောက်ဂူကြီးအဆုံးပဲ... ဟူး... ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

ကျောက်ဂူစမ်းချောင်းကြီးအဆုံးကိုရောက်တော့မှ ကန်လန် ဖြတ်ပြီး စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကြီးဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ရောင်းကမ်းဘက်ကိုလှမ်းပြီးကြည့်တော့ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“အာရုံဦး”

“ဗျာ..ကိုစောဘဦး”

“ကမ်းအခြေအနေကို သိပ်ပြီး သဘောမတွေ့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငိုသက်တော်စောင့်နစ်ကောင်ကို မတွေ့ရလို့ကွ”

“ဝေါ...”

“ဟာ...”

ကုတ္တိုပင်အိုကြီးဆီမှ ငှက်တွေအုပ်စုလိုက်ကြီးထူမှုသွား

တာကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရပြီးနောက်...

“သေချာပြီ...ဟိုကောင်တွေကမ်းနားကိုရောက်နေကြပြီ”

“ဟင်...”

“ဘယ်လိုဆက်ပြီးတော့လုပ်မလဲ”

“ဂူပေါက်ကမ်းနားကိုကပ်ကြမယ်”

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း...”

ကမ်းနားကိုမရောက်ခင်မှာ သေနတ်သံတွေကိုကြားလိုက်ရပြီး ကျည်ဆံတွေ ဝဲပျံ့လာတော့သည်။

“နန်းနန်း...မင်းဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့နောက်မှာ ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်”

နန်းနန်းတို့ (၃)ယောက်ကို ဝိုင်းရံထားသော သူတွေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“သစ္စာဖောက်...ပေါက်စ”

စောဘဦး... သူ၏တပည့်ဖြစ်သူကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရပြီး ဒေါသထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး အပေါ်တက်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြပါ”

နန်းနန်းတို့အတွက် ပြေးပေါက်၊ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ပေ။

အာရုံနှင့်စောဘဦးအတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိ၊ ရှင်းနိုင်ပေမဲ့ နန်းနန်းအတွက်က မလွယ်ပေ။ ပြီးတော့ ခြေထောက်မှာ ဒက်ရာရထားသဖြင့် မပြေးနိုင်ပေ။ ထိုကြောင့်...

“အာရုံဦး ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ သူတို့လက်ထဲရောက်ပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့်စဉ်းစားမယ်”

“အင်း...ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့”

“နန်းနန်း”

“ရှင်..”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်အသက်မသေမရွေ့မင်းကိုတာ တွယ်သွားမှာပါ”

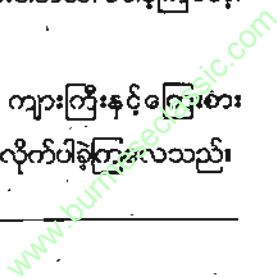
“နန်းနန်း ယုံကြည်ပြီးသားပါ အာရုံ”

နန်းနန်းတို့ (၃)ယောက် အေးအေးဆေးဆေးပင် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရလိုလိမ္မာရေးခြားရှိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ခေါ်ခဲ့ကြဟေ့၊

ဆရာကြီး ဟိုဘက်မှာစောင့်နေတယ်”

ရန်နှောင်ဦး၏ လက်ရုံးတပည့် ကျားကြီးနှင့် ကြေးစားလူမိုက်တွေ ခေါ်ဆောင်ရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့လိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။

“ဆရာ...သူတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီးစိစဉ်မှာလဲ”

“ကိုကိုကြီး...တစ်ခါတည်းဆုံးဖြတ်နော်၊ မေရီတို့အတွက် သူတို့ကို အချိန်ပေးလို့မရတော့ဘူး”

“ဘာလို့ဆန္ဒတွေစောနေတာလဲ မေရီရယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ကိုရောက်နေတဲ့ ငါးလေး၊ ဖားလေးတွေပါ... နန်းနန်း”

“ဘာလဲ”

“ဟ...တယ်လည်း အသံက မာလှချည်လား”

“ရှင်ဘာယုတ်မာဦးမလို့၊ ရှင်သိပ်ပြီး မက်မောတဲ့ ဥစ္စာနေ တွေ သိပ်ပြီး လိုချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အားလုံးလွှဲပေးမယ်၊ ရှင့်ဘက်က ကတိတစ်ခုတည်ဖို့ပဲလို့တယ်”

“လုပ်မိန်းပါဦး၊ ဘာကတိလဲ”

“ကျွန်မတို့ကို အသက်အန္တရာယ်မပြုဘူးဆိုတဲ့ကတိ”

“ဒါတော့ ဆောရီးပဲကွာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အာရုံဦးဆို တဲ့ကောင်က ငါ့ကိုကြိုးစင်ဖို့မယ့်ကောင်ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ အဲ...တစ်ခုတော့ စဉ်းစားပေးလို့ရတယ်၊ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းကိုပဲ”

“အာရုံကို အသက်ရှင်ခွင့်မပေးရင် ကျွန်မကိုလည်း ပေးစရာ မလိုဘူး”

“ကိုကိုကြီးရေ... သိပ်ပြီးချစ်နေကြတာဆိုတော့ သူတို့ဆန္ဒ

လေးတွေကိုဖြည့်ပေးလိုက်ပါရှင်၊ ဒါမှ ချစ်သူနှစ်ယောက် တုံ့ဘဝလေး ထစ်ခုမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး နေနိုင်ကြမှာ”

“နန်းနန်း...မင်းက ဇီလမ်းကိုရွေးချယ်လိုက်တာနော်၊ စဉ်းစား ဦး”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာမရှိဘူး၊ ရှင်ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ ထစ်ခုပဲ ရှင်သိထားရမှာက ရှင့်ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေ၊ ရက် စက်မှုတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟားဟားဟား... အင်း... ကြားရတာ စိတ်မချမ်းမမြေ့စရာပါ လား၊ မင်းတို့ တခြားဘဝကနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ဦးဟေ့၊ ကဲ... ဘယ်သူ့အရင်သေမလဲ”

“ကျုပ်ကိုအရင်ပစ်”

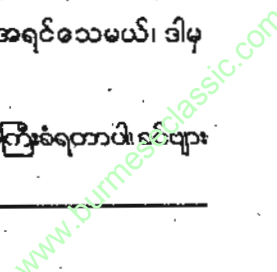
“အာရုံ”

“နန်းနန်း... ကိုပြောထားဘူးတဲ့ စကားကို မှတ်မိတယ်နော်၊ တိုယ်အသက်ရှင်နေသရွေ့မင်းဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူး”

အာရုံဦး... နန်းနန်းရေ့ဘက်ကိုထွက်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

“နေ...နေဦး၊ မင်းတို့မသေခဲ့ဦး၊ ငါအရင်သေမယ်၊ ဒါမှ သဘာဝကျမှာကွ”

“ကိုစောဘဦး၊ ခင်ဗျားက အကြောင်းမို့ကြီးခံရတာပါ၊ ခင်ဗျား

မသေရဘူး”

“အာရုံဦး...မင်းကြည့်နေ၊ ငါ့ကိုသေနှုတ်ချိန်တာနဲ့ပွဲက ကြမ်း
သွားမယ်”

“ဟင်...”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့ကောင်(၂)ကောင်က သူ့သခင်ကို ဘယ်တော့မှ အသတ်
မခံဘူးကွ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ”

နန်းနန်းတို့ နှစ်ယောက် ရှေ့တွင် စောဘဦး ထွက်ပြီး ရပ်တာနဲ့

“အင်...မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ကိုယ့်ထမင်းကို ယိစားပြီး သူ့ခဲ
ကောင်းလုပ်ချင်တာဆိုတော့၊ အင်းပေါ့ကွာ၊ အဖော်ကောင်းကောင်း
လေးနဲ့ သွားကြပေါ့”

ခွန်နောင်ဦး ပစ္စတိုကို မောင်းတင်ပြီး ပစ်ဖို့ချိန် ရွယ်လိုက်
သည်နှင့်...

“ပေါင်း...ပေါင်း...ဒိုင်း”

“ဟာ...ဟင်...ဟိုက်”

စောဘဦး၏ ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင် မဟုတ်တော့ဘဲ
တခြားသော ခွေးတွေပေါ်ပြေးဝင်ကိုက်တာကြောင့် ခွန်နောင်ဦးတို့လူ
တွေ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိဖြစ်သွားကြသည်။ ခွန်နောင်ဦးကိုတော့

စောဘဦး ခွေးနက်ကြီးက ကျားတစ်ကောင်လို ကိုက်နေလေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်...ကောင်း...ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

ခွေးနက်ကြီး(၂)ကောင်အပါအဝင် ရွယ်တူခွေး(၅)ကောင်၊
(၆)ကောင်ဝင်ပြီး ကိုက်သည်ကို တစ်ဖက်မှ လူဆိုးများနှင့် ရွာမှ လူခိုက်
တွေ ပြန်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိကြတော့ပေ။

“ကို...ကို...ကြီး...အား”

မေရီကိုလည်း ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က သဲကြီးမဲကြီး
တိုက်နေလေသည်။

“အာရုံဦး”

“စောဘဦး”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချက်ပြပြီး
လူဆိုးများကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

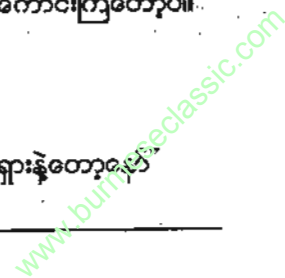
“ဖြောင်း...ခွပ်...ဒုတ်...အီး...အား...အင့်”

ခွန်နောင်ဦးလူတွေ၊ ခွေးတွေနှင့် အာရုံဦးတို့ ပိတ်ပြီး တိုက်
ခိုက်တာကြောင့် အခြေအနေမှာ လုံးလုံးပင် မကောင်းကြတော့ပါ။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဟင်...ဟယ်...”

“ခွန်နောင်ဦး...ခင်ဗျားထပ်ပြီး မလှုပ်ရှားနဲ့တော့နော်”

သေနတ်သံနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကိုတွေ့
လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“ကယ်...ကယ်...ကြပါဦး”

ခွန်နောင်ဦး၏ခွေးနက်ကြီး ကိုက်ဖြတ်ထားမှုကြောင့် သွေး
သံရဲရဲဖြင့်ပြေပြေပေါ်တွင်တွေ့နေရသည်။ ထိုအတူ မေရီနှင့် ကျားကြီး
တို့မှာလည်း ခွေးများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မလှုပ်ခံ့အောင် ဖြစ်နေ
ကြလေပြီ။

“မဲကြီးနဲ့မဲလေး ရပ်လိုက်တော့”

စောဘဦး အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ ခွေးနက်ကြီး (၂)ကောင်
အကိုက်ရပ်လိုက်သည်နှင့် တခြားသောခွေးတွေပါ ဆက်ပြီးမကိုက်ကြ
တော့ပေ။

“အားလုံးကိုလက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးလေး”

“ဟင်...ဦးလေးကောင်းမြတ်ဇေယျ”

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အချိန်မီလေးပဲ။ ခွန်နောင်ဦး
မင်းဆိုတဲ့ကောင်မိရဲဇာတ်သိမ်းက ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ တိရစ္ဆာန်တစ်
ကောင်ထက် မိုက်မဲရဲတဲ့ မင်းကို တိရစ္ဆာန်ကပဲ ကောင်းကောင်းကြီး

ဆုံးမလိုက်တာပဲဟေ့”

“ကိုစောဘဦး ခွေးတွေက တကယ့်ကို သူရဲကောင်းတွေပဲ

ဗျီး”

“ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီကောင်တွေကမရဘူးဗျီး”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားခွေးက (၂)ကောင်တည်းမဟုတ်လား”

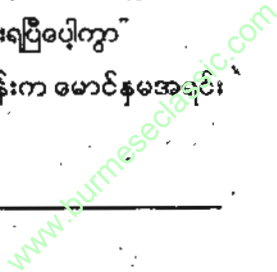
“ကျုပ်မွေးထားတာ (၂)ကောင်တည်းပဲ။ ကျန်တဲ့ကောင်
တွေက သူတို့မျိုးဆက်တွေလေ...ဟားဟားဟား...”

ခွန်နောင်ဦးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါ
သည်။

“ဦးလေး...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလို့လိုက်လာတာလဲ”

“ငါလည်း ရန်ကုန်ကိုရောက်တာနဲ့ သတင်းရရင်ရရင်း သက်
ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့လိုက်လာတာ။ သက်ဆိုင်ရာ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက မင်းတို့
စားကို ဒီကောင်တွေ ချောင်းထဲ တွန်းချထားတာကြောင့် ဖြေရာ
ပျောက်သွားလို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတာ။ ခွန်နောင်ဦး..
သွေးမစစ်တော့ ညီမလို စောင့်ရှောက်ရမှာကို လောဘရမ္မက်တွေ
ကြီးတာ စုတော့ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းဖြစ်သွားရပြီပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုကြီးခွန်နောင်ဦးနဲ့ နန်းနန်းက မောင်နှမအဖွဲ့
တော်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးသမီး၊ သမီး ဖေဖေနဲ့မေမေက မွေးစားထားတာ၊
ဒီတုန်းက သမီးမေမေက ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုပြီး မွေးစားခဲ့တာ၊
နောက်မှ သမီးလေးကို ကံကောင်းထောက်မပွာနဲ့ရခဲ့တာ...အာရုံဦး”

“ဗျာ.. အန်ကယ်”

“ငါမနွှဲလေးက မင်းမိဘတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ဖူးပြီ”

“ဟင်..ဘာကိစ္စလဲ အန်ကယ်”

“ငါ့တူမလေးနဲ့ မင်းကိစ္စ”

“ဗျာ..”

“ရှင်..”

“သူတို့လည်း မင်းပေါ်မှာ စိတ်ဖြေသွားကြပါပြီကွာ”

“ဦးလေး...”

“ဘာလဲ သမီး”

“သမီးတို့ကိစ္စဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ”

“ဒီထက်ပဲ ရှင်းရဦးမလားဟေ့၊ အညာလေသံနဲ့ပြော ရ ရင်
မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး သဘောတူတာဟေ့”

“အဲ...”

“ဟိုက်...”

“ဘာလဲ မင်းတို့က လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို ငြင်းရင်တယ်ဆို

ရင်လည်း ငြင်းလိုက်လေ”

နန်းနန်း မျက်နှာကို အာရုံဦးလှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နန်းနန်း”

“ဘာများလဲ ပြောလေ”

“ငြင်းလိုက်မှာလား”

“အာရုံကဇရာ”

“ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လေလွင့်ငှက်ခြေရာတစ်စုံကို ထင်ဟပ်စေ
မယ့်နေရာကို ရှာဖွေနေသူပါ”

“အဲလိုလဲ ဒီကနလုံးသားမှာ ထာဝရခြေရာလေး ထင်ကျန်နေ
ပါ့တယ်ရှင်ရယ်”

အာရုံဦး၏ လက်ကလေးသည် နန်းနန်း ပရုံးလေးကို သိုင်း
ဖက်ရင်း အနောက်ရိုးမကြီး၏ သာယာသော လေညင်းလေးတွေကို
ရှုရှိုက်မိလိုက်ကြတော့သည်။

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်
ဧည့်သည်

